

בעזה"י

קונטרס

מעשה התשובה

בהירות במצות התשובה

- מגלה טעויות נפוצות בקיום מצות התשובה
- מבאר גדרי הלכותיה
- מדריך מעשי לקיומה

"כלל התשובה אמר שמדינא דגמ' נקל לצאת אם יגמור בדעתו
שלא יעשה עוד, ויקבל על להבא אם יבוא לידו שלא יעשה עוד.
ויתרון מרירות לב הם מידת חסידות".

[כתר ראש להגר"ח מוולוז'ין זיע"א (הנהגות ישרות סי' עו, וע"כ כתר ראש סי' קל, קלא)].

תחילתן של דברים לפני כשלושים וחמש שנה בענין הטעות הראשונה, ונכתבו בדבוק חברים ובהתייעצות עם כמה ת"ח, ומטרתם להסיר טשטוש ולהראות את צורתה של המ"ע דתשובה ואת שייכותה הגמורה אלינו. ויה"ר שלא יצא מכשול מתחת ידינו.

התודה לכל תלמידי החכמים והלומדים ששלחו הערותיהם והארותיהם למהדורות הקודמות ובפרט לרה"ג בעהמח"ס עיוני הלכה [מודיעין עילית, תשע"ט] שליט"א שהחכימו רבות. הודות לכך הושבח הקונטרס במקומות רבים. במהדורה אלול תשפ"ב תוקנו ונערכו מחדש גדר החרטה [עמ' 12], גדר חיוב עיקרי התשובה שאינם מעכבים [עמ' 22], וכפרת השוגג בחילול השם [עמ' 28]. עוד הוספנו ביאור שיטת רבינו יונה בעזיבת החטא [נספח ב']. וכן נערכו מחדש "המבט על הכשלון בעבירות" [עמ' 4], תשובה א ממכתב א, מכתב ב, ונוספו בהם הדרכות. **במהדורה זו נוספה הסברה בענין "הטעות השנייה" [עמ' 8], כמו"כ נעשו בקונטרס שיפורי לשון במקומות רבים ובפרט במכתב א תשובה א.**

תודה נוספת ויש"כ לכל הלומדים [ובהם רבנים ות"ח חשובים] שחזקו את ידינו בנחיצות הקונטרס.

הבהרה

בעקבות הקונטרס נשאלנו על כך שבישיבות הקדושות מדריכים מרביצי התורה והיראה שליט"א בימי התשובה לקבלות של חיזוק בתורה, בתפילה, בלימוד המוסר ובשמירת סדרי הישיבה וכיוצ"ב דברים כלליים המביאים לחיזוק כללי בתורה ובמצוות, ולא מדברים כ"כ על התעסקות בעבירות בפ"ע לשוב עליהן כפי גדרי התשובה המבוארים בפוסקים המובאים בקונטרס.

ויש לתת טעם בדבר, דהישיבות הם המקום שבו מגדלים את שיעור קומתו הרוחנית של האדם בתורה ויר"ש והחיזוקים הכלליים הנ"ל רבה תועלתם לבנייתו הרוחנית של האדם לכל ימיו, וכל תוספת בהם מגבירה ממילא את כוחו לשמירת כל התורה והמצוות. ואחרי שירדה חולשה לעולם ונתמעטו מאוד הלבבות קשה לרבים לאחוז בד בבד הן בחיזוק הכללי והן בעבודת התשובה הפרטית על עבירות מסוימות, ולכן הנהיגו בישיה"ק להעדיף למתחנכים בס את החיזוק הכללי, אבל אין הכוונה בזה חלילה להפקיע מהחיוב הגמור עפ"י דין לקיים את מצות התשובה כהלכתה עפ"י יסודותיה המבוארים היטב בדברי רבותינו הראשונים והפוסקים, כך שלאחר תקופת בניית הצורה הרוחנית של האדם בבחרותו ודאי דעליו ליתן לב לקיים חיוב זה.

"בנוהג שבישראל קטן שנתגדל ומתחיל להניח תפילין לומדין עמו הלכות תפילין, וכן חובה לדרוש ולדעת הלכות פסח בפסח והלכות חג בסוכות, והנה כולם מצוות פרטיות, אבל חיוב התשובה היא כללית מאוד שכוללת כל שמירת התורה וכל מעשי האדם, האם ה' תשובה שגור בפי הכל? הלא ברמב"ם הלכה מיוחדת היא זו- "הלכות תשובה", היתכן שיקיים אדם איזו מצוה בטרם ידע כלל הלכותיה ופרטי עשייתה? לזאת החובה גדולה עד מאוד לדעת ה' תשובה...הראיתם שישאל אחד את רעהו או לגדול ממנו בא ולמדני ה' תשובה או שיבוא מי וישאל שאלה בהלכה זו, ומה זאת?" [הגה"צ ר' לייב חסמן. אור יהל ח"ג עמ' רעד].

לאחר שסיים הגרש"ז אורבך זצוק"ל להשיב בליל עיו"כ לשואלים רבים שצבאו על פתחו נענה לבני ביתו ואמר **"ב"ה רבו בדורינו מבקשי דבר השם זו הלכה, ומדקדקים בכל פרט ופרט ובפרט בהלכות חג בחג, אך ראו נא כי מכל השאלות שנשאלתי הלילה לא עסקה אף אחת בהל' תשובה שהיא מצות היום, ומי יתן ויתכשר דרא לעסוק כראוי גם במצוה זו שהלכותיה מרובות, ופוק חזי כמה טרחו ויגעו בה רבותינו הראשונים ושאר הקדמונים ז"ל, ואף חיברו עליה חיבורים מיוחדים, וא"כ כמה עלינו להתבונן ולעיין היטב לידע אופן קיומה כהלכתה".** [הליכות שלמה תשרי עמ' מב]. [וראה עוד מדברי הכוכבי אור ורבינו ירוחם ממיר בקונטרס ח"א הע' 9].

לידיעת לומדי הקונטרס

בהערות הוגדל הכיתוב של הדברים הנוגעים למעשה.

הסכמות ומכתבי ברכה מהרבנים הגאוני'ם שליט"א

[כפי סדר קבלתם]

י"ג אלול תשע"ח

הרב יהודה סילמן

רב דקהל חסידים

רמת אלחנן-ב"ב

ואב"ד בבד"צ של מרן הגר"נ קרליץ שליט"א

מכתב ברכה

הנה הראוני הני תרי צנתי דדהבא החפצים בעילום שמם קונטרסים שחיברו בשם מעשה התשובה דרך תשובה לנשים, וקונטרס בשם הריני מוחל על הלכות פיוס ומחילה וראיתי מעט מהם לפי מסת הפנאי ונהנתי מאד מהמסר הברור והעמוק שחוט של יר"ש אופף עליו. הדברים נכתבו בעמקות ובשפה המובנת לכל אדם ובתוכם הרבה דוגמאות מעשיות ובודאי יביאו תועלת מרובה והנני לברכם שחפץ ה' יצליח בידם לעלות ולהעלות בית ה' ונזכה כולנו לתשובה אמיתית ולכתיבה וחתומה טובה ובוזה בעה"ח

"...ונהנתי מאוד מהמסר הברור העמוק

שחוט של יר"ש אופף עליו. הדברים

נכתבו בעמקות ובשפה מובנת לכל אדם

ובתוכם הרבה דוגמאות מעשיות ובודאי

יביאו תועלת מרובה..."

י"ג אלול תשע"ח
הרב יהודה סילמן
רב דקהל חסידים
רמת אלחנן

הרב מנחם מנדל לובין

רח' ברסלב 15

בני ברק

בס"ד, יום י"ג אלול תשע"ח

בס"ד, יום י"ג אלול תשע"ח

ראיתי את הקונטרס "מעשה התשובה" והוא

דבר בעתו לברר ולהבהיר גדרי ופרטי מצוה

חשובה זו ואף שישנם עדיין דברים הטעונים

בירור וליבון ככל גופי תורה מ"מ תועלת

הקונטרס מרובה להסיר הרבה ספיקות

וקשיים המונעים אור התשובה ויש בזה

תועלת עצומה

בהוקרה ובהערכה

מנחם מנדל לובין

נאמר את הקונטרס "מעשה התשובה" והוא דבר בעתו
לברר ולהבהיר גדרי ופרטי מצוה חשובה זו ואף שישנם
עדיין דברים הטעונים בירור וליבון ככל גופי תורה מ"מ
תועלת הקונטרס מרובה להסיר הרבה ספיקות וקשיים
המונעים אור התשובה ויש בזה תועלת עצומה
בהוקרה ובהערכה
מנחם מנדל לובין

ישיבת "כנסת חזקיהו" YESHIVATH "KNESSET HEZEKIAH"

כפר חסידים, תייד 7 P.O.B KEFAR HASUDUM
ISRAEL

טלי 04-9846239
פקסי 04-9849342

בסייד אברהם אברהם

מכתב קרינה

לכבוד יו"ר ישיבת חזקיהו
הנה פיוס של פיוס ומחילה היא עמומה ומעורפלת על אף שהדברים נוגעים למעשה ממש
אצל כאו"א... ולכן בואו ונחזיק טובה... שלקחו ע"ע לברר ולהבהיר ע"פ הראשונים והאחרונים
שדנו בסוגיא זו ועמלו ויגעו טובא עד שבס"ד גדולה הצליחו לברר הענין מכל הצדדים ובחינות ע"פ
מקורות נאמנים עם עצות מעשיות איך לקיים וליישם הדברים. ומעתה ימצא המעיין המחפש
האמת את הברור והדרכים לקיים וליישם בטו"ט ובבהירות בס"ד...

ישיבת "כנסת חזקיהו"
כפר חסידים
Yeshivath "Knesset Hezekiah"
KEFAR HASIDIM

"... הנה הסוגיא של פיוס ומחילה היא עמומה ומעורפלת על אף שהדברים נוגעים למעשה ממש
אצל כאו"א... ולכן בואו ונחזיק טובה... שלקחו ע"ע לברר ולהבהיר ע"פ הראשונים והאחרונים
שדנו בסוגיא זו ועמלו ויגעו טובא עד שבס"ד גדולה הצליחו לברר הענין מכל הצדדים ובחינות ע"פ
מקורות נאמנים עם עצות מעשיות איך לקיים וליישם הדברים. ומעתה ימצא המעיין המחפש
האמת את הברור והדרכים לקיים וליישם בטו"ט ובבהירות בס"ד..."

כעתירת

צבי גרינהויז

ראש הכולל

שע"י ישיבתנו הק'

כפר חסידים רכסים

הרב ישראל גנס
רח"פ פנים מאירות 2
קרית מטרסדורף, ירושלים 94423
02/5378927 02/5371782

בס"ד, מנחם אב תשפ"ג

ראיתי את הקונטרסים בעניני מצות התשובה שנכתבו ונתלבנו ע"י ת"ח מופלגים
וביראת שמים טהורה, ורצונם זה כבודם בהעלמת שמם.

ניכר לכל מעיין בחיבורים הנ"ל שנתחברו מתוך עמלה של תורה וליבון הענינים
משרשיהם עד ההנהגה המעשית בפועל.

ועתה זכו להוסיף עוד קונטרס בעניני הפיוס והמחילה בעבירות שב"א לחבירו
וזכות רבה היא כפי שאמרו חז"ל שאין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חבירו,
ומטרתם הינה לעורר את דרכי התשובה בענינים אלו שכידוע שיש להתחזק בהם
מאד.

לא נצרכה אלא לברכה - כי בודאי מלאכתם מלאכת שמים ויש בזה משום זיכוי
הרבים עצום לעורר לבב יראי השם בימים הנוראים הבעל"ט לשפר ולתקן את
המעשים והמדות, אשריהם אשרי חלקם שזכו בזה, ויה"ר שיזכו לישוב במנוחה
לשקוד על התורה ולהוסיף לזכות את הרבים.

בברכת התורה

קונטרס מעשה התשובה

ובו שני חלקים:

א. הטעויות המצויות

ב. התשובה למעשה

תוכן הענינים

- 1..... חזרה בתשובה בחודש שבט
- 4..... המבט על כשלון בעבירות
- 5..... **חלק א' – הטעויות המצויות**
- 5..... **הטעויות שבקבלה**
- 5..... א. הטעות הראשונה – גדר הקבלה על להבא
- 6..... ב. הטעות השנייה – מושג הקבלה בתשובה
- 8..... ג. הטעות השלישית – קבלת השוגג איננה כמו המזיד
- 9..... ד. הטעות הרביעית – הקבלה על דברים שמעל היכולת
- 10..... ה. הטעות החמישית – הקבלה על חסרון במעלה או ב'מדרגה'
- 11..... **הטעויות שבחרטה**
- 11..... א. במזיד- החרטה אינה יגון
- 13..... ב. בשוגג- אין צריך את עשרים העיקרים
- 13..... ג. הטעות בדברים שמעל היכולת
- 13..... ד. הטעות בחסרון המעלות
- 14..... **חלק ב' - התשובה למעשה**
- 14..... **תשובת המזיד - מהות עיקרי התשובה המעכבים**
- 14-16..... א. מהות הקבלה- הטועה בקבלתו- העדאת הקב"ה על הקבלה
- 16..... ב. קבלת המורה היתר לעצמו
- 17..... ג. ג' אופנים בעזיבת החטא
- 18..... ד. סדר עשיית התשובה
- 19-20..... ה. הקושי שבקבלה והדרכים להשגתה
- 20..... ו. הדרכות למתקשים בקבלה להבא
- 21..... ז. עוד הדרכה לבעל חטאים רבים
- 22..... ח. חיוב שאר עיקרי התשובה
- 23..... ט. כפרת הלאוין החמורים
- 24..... י. הערה לרגיל לחזור לחטאו

25	תשובת השוגג
25-27	א. ההבדלים בין תשובת השוגג למזיד
28	ב. השוגג שחזר על שגגתו
28	ג. שוגג הפושע וקבלתו
30	תשובה על מידות
30	א. החיוב ומקורו
30	ב. גדר ההליכה בדבריו ית'
30	ג. גדר החיוב
31	ד. דרך התיקון
31	ה. התשובה עליהן
32	ו. תשובה על מידות המפורשות בקראי
33	מכתב א'
33	א. האם מה שחוזרים על אותם עבירות מוכיח שאין ביכולתנו לשוב
36	ב. כוונת רבותנו בעלי המוסר במה שנקטו בקבלות של חיזוק ולא של עזיבת החטא
37	ג. ע"י התחזקות יכול אדם לכוון יותר בתפילה וא"כ מדוע נחשב מהדברים שמעל היכולת
37	ד. האם עיקר היגיון הוא באמת מעל היכולת
38	ה. דקדוק בראייה שלחרטה אין צריך שיעור גדול
38	ו. בהבדל שבין החרטה ליגון, ובאור מהות החרטה
40	ז. האם קבלת פרישה מהחטא לזמן קצוב היא בכלל קבלת הבחינות הקלות דהגרי"ס
41	ח. האם קבלת פרישה מהחטא לזמן קצוב לעולם היא בכלל קבלת הבחינות הקלות דהגרי"ס
42	מכתב ב' בענין היאוש לשוב מחמת ריבוי העבירות שדש בעקביו
45-48	תקציר הקונטרס למעשה
49	נספחים
49	א. ביאור הרמב"ם ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם
53	ב. שיטת רבינו יונה בעזיבת החטא
59	ג. האם השוגג צריך את עשרים עיקרי התשובה
61	ד. טעויות בלימוד המקורות
61	(1) הקבלה ללמוד מוסר
62	(2) על מה מועילה הקבלה בבחינות הקלות
62	(3) אם צריך לשוב על העבר
63	(4) על מה וכמה התורה מכפרת
66	(5) האם אסור לחשוב על החטאים

מכיון שמטרת הקונטרס להראות את צורתה של המ"ע דתשובה ואת שייכותה הגמורה אלינו בפן ההלכתי, ראינו לנכון להקדים מאמר המראה את צורתה של התשובה בפן הלבבי והעולה מכך.

הדברים נערכו עפ"י מאמר שקיבלנו מאחד מלומדי הקונטרס [הרב א.א. שליטיא], ויש"כ.

חזרה בתשובה בחודש שבט...

הננו באים בשורות אלו לעורר על ענין יסודי בדרכי עבודת ה' אשר רבים אינם שמים לב אליו וההפסד רב.

מרגלא בפי בני הישיבות כאילו ענין התשובה קשור לחודש אלול ולעשי"ת, אך באמת עיקר צורת התשובה הוא לחזור בתשובה **מיד** כשמכיר שחטא¹, פשוט להצטער, לקבל ע"ע שלא יחזור על כך ולומר לה' חטאתי לפניך ואני מבקש סליחה.

והנהגה זו לחזור בתשובה מיד כשמכיר שחטא כתבה רבינו יונה [שער א' אותיות ב-ד] **וחייב אותה בחריפות רבה** עיין בכל דבריו העתקנום למטה² ונרחיב עוד להלן.

והנה יש בהנהגה זו תועלת עצומה לענין **החרטה והעזיבה ושאר עיקרי התשובה**. אך קודם נבאר כמה מחויבת ההנהגה הזאת כבר **מעצם חובת התשובה**. ראשית יש לדעת שלשוב בתשובה ולהתודות הוא **מצות עשה וחייב גמור מה"ת** הרובץ על האדם מהרגע שעבר עבירה כמו שכתבו הרמב"ם ורבינו יונה¹, א"כ חל בזה הכלל מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה, וכמו במצוה אחרת כפדיון הבן או השבת אבידה אם אדם ישהה מלקיימה בלי גבול יהיה בעינינו **כרשולן ופושע**, ומאי גרעא מצוה זו?

אמנם במצוה זו יש הרבה יותר מכך, שכל יסוד מצות התשובה הוא מתוך **הקשר והיחס** שיש לאדם עם אביו שבשמים, וניקח למשל בעל ואשה שהאשה מתוך כעס וחולשה הטיחה דברים בבעלה וביישה אותו לפני בניו או קרוביה. הרי כשתתעשת ותחזור לעצמה חייבת דבר ראשון לחזור אליו להתנצל ולפייסו. שהרי **הפגיעה והבגידה קיימת** ודורשת תיקון, היתכן שלא תאמר לו כלום ותמשיך את החיים כמקודם, עד שתצטרך ממנו כסף לקנות ואז תאמר לו **סליחה בעלי אני מתנצלת שלפני חודשים וחצי פגעת בך?? הלזו אשה ייקרא?** הרי בינתיים **כל היחס שביניהם מקולקל**.

ואפי' בפגיעה בשוגג מחויבת הנהגה זו. למשל ראובן יוצא מביתו בפזיזות ולא שם לב לשמעון שהולך שם ובמרצתו דחף ראובן את שמעון והפילו לתוך הבוץ והלה נחבט והתלכלך. ממדת דרך ארץ פשוטה שראובן **יעצור ויתנצל מעומק ליבו על שפזזתי ועל שלא השגחתי בך**, אבל **היתכן שראובן ימשיך בדרכו כאילו לא היה כלום?** הרי זו עצמה פגיעה עצומה בשמעון, מה אני, קיר או אוויר?? ואם כך דין הדיוטות, עבד לפני מלך על אחת כמה, ולפני מלך מלכי המלכים על אחת כמה וכמה.

¹ הן הרמב"ם והן רבינו יונה לא תלו את עיקר מצות התשובה בימים נוראים, אלא העמידוה כמצוה בפני עצמה. הרמב"ם [בפתיחה לתשובה] "מצות עשה שישבו החוטא מחטאו לפני ה' ויתודה". ובר"י [בפתיחת שע"ת] "ולמדם והזהירם לשוב אליו כי יחטאו לו". ובשער ב אות יד, לא הזכיר את הימים הנוראים אלא כדרך חמישי להתעורר לתשובה, אבל עכ"פ זמנה מיד. וכן נכון לאדם שבסוף היום לפני שינתו יתבונן במה שעשה כל היום ואם יראה בהם דבר שאינו הגון ישוב עליו **לאלתר** כמ"ש המ"ב סי' רל"ט ס"ק ט'.

² וז"ל: דע, כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו **יכבד עליו מאד ענשו בכל יום**, כי הוא יודע כי יצא הקצף עליו ויש לו מנוס לנוס שמה, והמנוס הוא התשובה, והוא עומד במרדו והינו ברעתו, ובידו לצאת מתוך ההפכה, ולא יגור מפני האף והחמה, על כן **רעתו רבה וכו' ולא ימצא איחור התשובה זולתי בעמי הארץ**, אשר הם ישנים שוכבים ולא ישיבו אל לבבם, **ולא דעת ולא תבונה להם** למהר להמלט על נפשם וכו'. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות יט.) אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה **אל תהרהר אחריו ביום כי ודאי עשה תשובה וכו'** וכאשר יאחר לשוב, בבא החטא לידו יפול במוקשו כנפול בתחלה **ויגדל עונו האחרון מאד ותעלה רעתו לפני השם**, כי מראשית לא חשב כי פתאום יבוא היצר השודד עליו, אך אחרי אשר ראה דלות כחו ואשר גברה יד יצרו עליו וכי עצום הוא ממנו, היה עליו לראות כי פרוע הוא ולשית עצות בנפשו להוסיף בה יראת ה' ולהפיל פחדו עליה ולהצילה ממארב יצרו ולהשתמר מעונו. עכ"ל.

וברבינו יונה משמע שאם החוטא כשנודע לו מתאחר לשוב הרי שהאיחור לשוב נחשב למרידה [שהוא לשון השייכות למזיד שעובר מתוך פריקת עול (יומא ל"ו)].

וז"ל [ש"א, ב'] **"כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו יכבד עליו מאד ענשו וכו' וכו' והוא עומד במרדו"**. פתח בחטא וסיים במרד. כי מה שאינו רואה צורך לבקש סליחה זה עצמו **כפריקת עול, וכבלתי מכיר במלכות ה' ודרישותיו והחיוב שלו אליו**³.

ועתה נשוב לבאר **התועלת** שיש בזה **לקיום עיקרי התשובה** עצמם.

החרטה: 1. כשהאדם סמוך למעשה החטא ומרגיש אותו ומרגיש איך לא נהג כהוגן כשיכול היה להתגבר, חרטתו הרבה יותר גדולה מאשר לאחר זמן [וכע"ז כתב ר' יונה ש"ב, ב"ב]⁴.

2. ועוד כי עצם הדבר שאחרי שהכיר שחטא לא הצטער ולא התחרט מראה שבליבו החטא אינו נורא ואפשר להשלים איתו ולהמשיך החיים הלאה, ואיך אח"כ יעורר עצמו לחרטה חזקה?

ולדוגמא במשל שהזכרנו, אם האשה שבזתה אינה מפייסת מיד את בעלה מראה היא שאין לה חרטה אמיתית על מה שעשתה לו ואם תבוא לאחר זמן לפייסו נראה שאין זה אלא מסיבות חיצוניות. **וכך היא המציאות שקשה לאדם להתעורר לחרטה שלימה אחר שמשך חצי שנה הראה שזה לא נורא [וגם אם לבסוף ישוב ויראה הדבר שאין זה אלא מחמת שחפץ בכתיבה וחתימה טובה], מה שאין כן כששב מיד נקל לו להתחרט כהוגן.**

הקבלה להבא: (1) אחרי חצי שנה גם אם זוכר את החטא כבר מצוי שנחלשה חרטתו כנ"ל ועימה נחלש כוחו לקבל ע"ע להלחם כל ימיו עם צער כיבוש היצר⁵. אבל כששב מיד צערו הרב מחזק אותו לקבל ע"ע כהוגן.

(2) אם משאיר את הטפול בחטאים לאלול ולעשי"ת הרי מחמת רבויים מצוי שישכח חלקם ואף אלו שיזכרם יקשה עליו לחשוב כראוי על כל אחד מהם.

(3) ועוד שקשה לאדם לקבל ע"ע כמה דברים בבת אחת ואילו כששב לאלתר מקבל רק על אותו חטא⁶.

ועוד תועלת גדולה יש בהנהגה זו, שכשאדם שב לאלתר הרי שדבר זה יגדור אותו מלהכשל בחטא שוב [וגם אם לא ימנענו לגמרי, לכה"פ יועיל להפחית את המכשולות] משתי סיבות:

א. עצם ההתעסקות בתשובה על החטא מחזקת בקרבו את המודעות והרצון להמנע מלהכשל בו שוב [וכמ"ש הר"י ש"א, ד].

³ ונראה מקורו בגמ' שבועות ריש יג. שקוראת לנמנע מתשובה 'עומד במרדו'. וז"ל הרמב"ן בדרשתו לר"ה "והתשובה חסד גדול על הבריות אבל עונש גדול הוא להם, שבזמן שאדם חוטא עובר על רצון בוראו שעה אחת בשעת החטא וכשהוא עומד ואינו שב בתשובה, **עומד במרדו כל ימיו ואינו חושש לעשות רצון בוראו**".

והשתא יש להתייחס לכל חטא שאפשר לו לשוב ממנו כמי שעומדת לפניו מצוה חדשה לעשות יחד עם מניעת עבירה חדשה, ולא רק כתיקון המעוות.

⁴ ובאופן זה הרבה מעיקרי התשובה יותר **קרובים אלינו**. היגון [שבעל לב מרגיש יכול בשעתו להצטער על חטא גדול אפי' עד דמעות], הבושה, ההכנעה ועוד. [כמו כן מי שהוא בן דעת יוכל עי"ז גם למנוע את עצמו פעם או פעמים ממילוי תאוותו וכיו"ב לכפרת החטא (כמש"כ הר"י בעיקר התשיעי, והמ"ב סי' תקע"א ס"ק ב') ויהיה זה גם בטוי לצער שלו ולנכונות לסבול צער הפרישה מן החטא].

⁵ כמבואר בקונטרס [תשובת המזיד אות א],

⁶ וכמו שבמילי דעלמא כל אחד יודע שאין זה מן החכמה לדחות פרעון חובות כשיכול לשלם עכשיו שכן בסוף יצטברו לחוב גדול שיקשה עליו לפרעו.

וכאן המקום להזכיר מערמת היצר שאחרי שאדם דחה תשובתו ונצברו לו חטאים מרובים מגיע אז היצר ליאש אותו מכובד העבודה שלפניו ואומר לו שלא יוכל להשלים תשובתו ומה שווה כל המאמץ שיעשה לשוב אם לא יוכל לקיים המצוה לגמרי וראה במכתב ב' מה שיש להשיב לדברי היצר הללו.

ב. מצוי שהכשלון בחטא הוא מחמת סיבות וגורמים שהביאוהו לידי נסיון שנכשל בו, וכשאדם שב תיכף לחטאו הרי בנקל זוכרם, וידע להשמר מהם ובזה יציל א"ע מהנסיבות וסכנתם הרבה⁷, משא"כ אם ידחה התשובה לאלול הרי עלול [ואף מצוין] שיכשל שוב, ומלבד עצם החטא, עוד "יגדל עונו האחרון מאד" [לשון הר"י (ש"א-ד)] על שלא שם ליבו לעונו והמשיך את חייו במרוצת הרגלו.

סיבה נוספת להזדרז בתשובה משום שכמו במשל עם האשה הנ"ל הרי כל זמן שלא פייסה את בעלה הרי שהוא מקפיד עליה ואין לו קורת רוח ממנה וגם אם תבשל מאכלים טובים או תקנה לו מתנה יפה, כל זמן שאינה מתחרטת על מה שדברה [ולא מופקע שתבייש אותו שוב בעתיד] הרי כל פעולותיה לא רצויים אצלו. כן החוטא כל זמן שלא שב אין תפילתו ועבודתו ומצוותיו רצויים לפני ה' כמש"כ ר' יונה ומה הועילה בכל קניניה אם רעה בעיני אדוניה [ש"א, י'] ומנחה לא ירצה מידו [שם, מ"ב] ע"ש.

וא"כ כמה חבל על כל יום שעובר והאדם נשאר בגדר חוטא ונזוף ומרוחק מה' ואין נחת רוח ממנו, וע"י קצת התבוננות ודיבור קל של תשובה יכול להפוך כל זה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבך לעשותו.

וכל זאת מלבד ההצלה העצומה שיש לו בזה מעונשים קשים. למשל אדם נכשל בלה"ר או שאר איסורים הרי הוא מועד לייסורין בעוה"ז ולפעמים אף מתחייב מיתה בידי שמים כגון המצער אלמנה ויתום אפילו בדברים [ע"י שע"ת ג', כ"ד] או שהפסיק ממשנתו [ע"י אדר"נ ס"ו] ואפילו זלזל בנטילת ידים או באסור דרבנן אחר [ע"י שע"ת ג', ה'] - הרי על כל אלו לפעמים חייב מיתה וכשיהיה חלילה בשעת סכנה ודאי שיעמוד מלאך ויקטרג עליו ועלול להתפס בעונו ר"ל, אבל אם מיד כשהכיר חטאו הצטער עליו והתודה לפני ה' ונתן ללבו לא להכשל בו עוד הרי ניצול מכך⁸, ומי פתי לא ינצל אפשרות הצלה קלה כ"כ [ומה עצום חסד ה' בקבלת התשובה!].

וכתב המ"ב [סי' קי"ט ס"ק ד'] "אם יש לו עוון מחודש מזכירו בפירוש בתפילה הקודמת [הסמוכה] אצלו ויאמר התפלה בהכנעה ועכ"פ בקול בוכים ויקבל עליו שלא לעשות עוד כזה מדעתו וכו' ", הנה הצריך המ"ב לעשות התשובה כבר בתפלה הסמוכה לחטא.

וידוע על הבית הלוי זצ"ל שהרבה פעמים באמצע דבורו עם אדם היה פורש לחדר אחר ואח"כ חוזר ונתברר שסבר שחטא בתוך דבריו והלך לעשות תשובה וודוי כדי לא להתעכב מתשובה⁹.

⁷ וכגון מי שנכשל בדיבורים אסורים ושב תיכף, פעמים שיבחין שזה קורה לו דווקא בדברו עם פלוני המושכו לכך, ועי"ז יוכל לגדור עצמו שלא לדבר עימו מאומה מעבר לדברים הנצרכים, משא"כ אם ידחה התשובה לאלול לא יגדור עצמו וישאר פרוץ לנסיבות וכשלונות בשיחותיו עם אותו אדם.

⁸ וראה מ"ר בלק [פרשה ב', ט"ו] ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי שהיה רשע ערום וידוע שאין עומד מפני הפורענות אלא תשובה שכל מי שחוטא ואומר חטאתי אין רשות למלאך ליגע בו, עכ"ל.

ומשמע שכבר משמכיר בחטאו ומודה בו [עוד קודם לקבלה של התשובה] ניצול מהפורענות [עכ"פ לפי שעה], ומכאן זירוז למכיר בחטאו שיזדרז תיכף להודות בו לפני השם.

⁹ וגם בשבת אע"ג שוידוי נאסר בשבת מ"מ "חרטת עוונות טוב לומר בכל יום [אפילו בשבת] כיון שאינו בלשון וידוי" [מ"ב סי' רפ"ח ס"ק כ"ב]. ואפשר שגם יכול בליבו להתוודות ממש [ראה כד הקמח ערך וידוי שכתב שכשאינו יכול להתוודות בפיו יתודה בליבו]. עוד אפשר שכל האיסור להתוודות בשבת הוא על חטא ישן אבל אם יש לו עוון מחודש שנכשל בו בשבת אפשר שבכה"ג שרי להתוודות כדי להשלים תשובתו לאלתר. שוב הראוני שכ"כ בספר סדר היום וכן מוטו בשם אחד הגדולים. וראה רש"י [יומא כא: ד"ה משתחוים] שהיו מתודים ברגל.

כמו כן יש לעורר שלפעמים אדם עושה פעולה שהוא מסופק אם היתה כדין, אבל מאחר שכבר נעשה המעשה, אומר לעצמו למה לי לטרוח לברר ההלכה, מאי דהוה הוה. ואין זה נכון שהרי מאי דהוה לא הוה שאם יתברר שלא היה כדין תצטער ותתודה ותקבל שלא תשוב לכך, ואז אכן יתכפר לך כאילו לא היה. משא"כ אם תשאר בספק לא רק שישאר החטא אלא שמסתמא בעתיד כשיבוא לידך שוב, תורה לעצמך היתר ותכשל שוב.

עוד ראיתי מעוררים שראוי לחנך גם הקטנים למצוה זו של תשובה שאם עשו עבירה [שאינם רגילים בה] יתודו, [כגון שידריכו את הילד ללכת לפנינת החדר ולומר לה' את מה שעשה ושהוא מתחרט ויזהר להבא, ושמבקש סליחה], שאם אין מחנכים בילדות יקשה לקיים בגדלות [ואולי גם מן הדין צריך ללמדם זאת משום חובת חנוך].

סיכום עשרת הרעות של המתאחר מן התשובה

- א. עובר על "מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה" והמזדרז מקיים דין זריזים מקדימים למצוות.
  - ב. הפגיעה בהקב"ה גוברת במה שלא שב לאלתר וחשיב כפורק עול.
  - ג. יכבד עליו **מאד** ענשו **בכל יום** (לשון הר"י א, ב).
  - ד. עלול יותר להכשל שוב בחטא, והמזדרז לשוב זוכה שיהיה גדור יותר מלחטוא (ר"י א-ד).
  - ה. ואם יכשל הרי שמלבד עצם החטא "יגדל עונו האחרון מאד" (לשון הר"י הנ"ל).
  - ו. כל זמן שלא שב אין תפלתו ועבודתו ומצוותיו רצויים לפני ה' ית'.
  - ז. עלול להתפס בעונו להענש בעוה"ז (בפרט בשעת סכנה).
  - ח. כשירצה לשוב פעמים שלא יזכור על מה לשוב.
  - ט. גם כשיזכור יקשה עליו להתחרט ועוד יותר יקשה עליו לקבל ע"ע כהוגן.
  - י. וכ"ש שיקשה עליו מאד [וכמעט מן הנמנע] שיוכל לקיים את עיקר היגון ועוד ["ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גדל המרירות ועוצם היגון", לשון הר"י אות י"ג].
- יזכנו ה' להשיב הדברים אל לבנו ונזכה להיות עומדים בטהרה לפניו תמיד!

המבט על הכשלון בעבירות

הדברים דלהלן נערכו עפ"י מכתב מאחד מלומדי הקונטרס [הרב א. ש. ר. שליט"א] בדבר הנוגע לרבים:

הנה ישנה תופעה מצויה שאנשים דוחים את מצוות התשובה שוב ושוב הגם שיודעים שצריכים לה, ואפילו צריכים מאוד.

וסיבת הדבר היא ההרגשה הלא טובה המלווה אותם בעסק התשובה, וכמו כל הרגשה לא טובה - טבע האדם להתרחק ממנה.

הרגשה זו נראה שורשה בשתי סיבות:

האחת- טעות יסודית בהשקפה שלא מבחינה בין הרע שבמעשה העבירה לבין הגברא שעשאו, והשניה- שרואה עצמו "לא יוצלח" שתמיד נופל מקבלות התשובה שלו.

ונבאר:

הנה טעות הראשונה היא חוסר ההבחנה שהגם שמעשה הרע הוא באמת רע מאוד הרי הגברא שנכשל בעשייתו מהותו טובה היא.

בחסרון הבחנה זו משייך הנכשל את כל רוע המעשה למהותו העצמית, לאישיותו, ומזהה את עצמו **כאדם** רע, שלילי, מאוס, בהמי וכו'.

שיוך זה הוא השפלה עצמית שאין גדולה ממנה ופשוט שמביא את האדם להרגשה רעה בעסק התשובה ולדחייה ממנה. בעוד שהאמת היא שגם הנכשל בעבירות גדולות ורבות, כל שמתחרט וחושב הלואי ולא עשיתי [וכ"ש אם נוסף לו צער בדבר] כבר מגלה בכך שאין פנימיותו מזדהה עם העבירה אלא אדרבה סולדת ממנה. מהותו הפנימית היא טובה בעצם ורק היצר הוא זה שהכשילו בעבירה¹⁰.

ומה שכתב רבינו יונה [ש"א, אות י'] במחשבת החרטה "איך נמשלתי כבהמות נדמיתי והלכתי אחרי יצרי כסוס כפרד אין הבין ותעיתי מדרך השכל" שלכאורה החוטא רואה עצמו כבהמה- אדרבה, מחשבות אלו יסודן בגברא המכיר במהותו הרוחנית **שאינו כזה**, ודוקא משום כך מצטער ומתחרט על שנכשל במעשים שהם פחותים ומכוערים ביחס למה שהוא באמת¹¹.

מנקודת מבט זו יכול אדם לגשת בצורה נכונה למצות התשובה, להבין שהוא מתעסק כאן בתיקון נפשו שיהיו מעשיו מותאמים למהותו הפנימית הטובה, ורשימת העבירות שהוא עורך לעצמו לשוב מהן לא באה להשפילו אלא אדרבה לעזור לו להגביה את עצמו, לכוון אותו אל אתגר התיקון שלו, להצלחתו האמיתית ולאפשרו בזה ובבא!

ובאשר לסיבה השנייה שרואה עצמו כ"לא יוצלח" שתמיד נופל מקבלות התשובה שלו- ראה מש"כ לקמן מכתב א.

¹⁰ ובאמת אף באופן שאין את הגילוי הזה שבמחשבת החרטה יודעים אנו שמהותו מ"מ טובה ורוצה הוא בפנימיותו את שמירת התורה כמבואר ברמב"ם גירושין סוף"ב עיי"ש.

¹¹ וראה ברמב"ם פהמ"ש אבות ב, יג על המשנה ואל תהי רשע בפני עצמך "אם יחשוב האדם את עצמו פחות לא תהיה חמורה בעיניו שום פחיתות לעשותה", והיינו שהרואה עצמו אדם רע מקרב בכך את עצמו לעבירות, הפך החרטה המרחיקה מהן.

ח"א - הטעויות המצויות

חמש טעויות נראה שהשתרבו לחלק מבני התורה בענין הקבלה על להבא שבמצוות התשובה, וגרמו אצל רבים וטובים למבוכה רבה באופן קיום המ"ע דאורייתא דתשובה, עד כדי יאוש מלקיימה כדינה.

א. הראשונה – בעצם גדר הקבלה על להבא.

יש שפירשו לשון הרמב"ם [תשובה ב, ב] "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם" שהקבלה על להבא צריכה להיות חזקה כזו שלעולם בפועל לא ישוב לזה החטא - ונפק"מ נוראה לחומרא, שכל שאי פעם בעתיד ישוב ויכשל בחטא זה שקבל עליו לעתיד הרי איגלאי מלתא למפרע שקבלתו לא היתה קבלה, ותשובתו לא היתה תשובה, ולא זכה לכפרה ח"ו, בעוד שבאמת גדר הקבלה על להבא מוכרח מסברא¹ ומוכח מגמ'² ומבו' בראשונים ובאחרונים³ וגם מדויק בר"מ⁴, שצריך רק הסכמה אמיתית בלב בשעת הקבלה שתהיה כזו שלעולם לא ישוב לזה

¹ שהרי האדם נברא בחירי וכך הוא לכל ימי חייו, ולפי מה שפירשו - עליו לבטל את כח הבחירה שבו לכל ימיו, וזה לא שייך, וכבר עמד בזה הלח"מ בראשית דבריו. וראה רש"י ריש פר' ויצא [מתנחומא] גבי האבות שלא יחד הקב"ה שמו עליהם בחייהם שמה יחטאו דכתיב הן בקדושו לא יאמין.

² ב"ב קי' גבי יהונתן בן גרשום שהיה כהן לפסל מיכה וכשמינהו דוד על האוצרות נקרא שמו בדה"א כו "שבואל" משום ששב לא-ל בכל לבו, ואע"ג דמבואר בירושלמי [הו"ד ברשב"ם שם] שאחר שמת דוד חזר לקלקולו הראשון והיינו שחזר ונכשל באותו החטא, ועם זאת לא נעקר למפרע שם "שבואל" שקראו הכתוב ע"ש ששב לא-ל בכל ליבו [ולא אמרין דאיגלאי מלתא למפרע שלא שב באמת].

³ רבינו סעדיה גאון [אמונות ודעות, מאמר חמישי, פ"ה], רבינו ניסים גאון [בחיבורו יפה מהישועה], מאירי [חיבור התשובה מאמר א', פ"ב, בביאור המדרגה השביעית], רבינו בחי' [כד הקמח ערך כיפורים ב' בסופו], המב"ט [בית אלקים, פ"ו], הרמ"ק [הו"ד בספר מסלות תשובה שער שמיני אות ז'] - וכולם פירשו הדבר שאף שישוב החוטא אח"כ לחטאו לא נפסדה תשובתו [והובאו מלשונותיהם לקמן הערה 5].

ונראה להוסיף את דעת הרבינו יונה. הנה נתן לנו הר"י [אות י"א] גדר ושיעור לקבלה על להבא, וז"ל "ראשית תשובת האיש הזה וכו' וכו' עד אשר יהיה נכון ליבו בטוח בה", כי אם יוסיף יעבור בו היצר ויפגשוהו כפעם בפעם, ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון לא יהיה נפתה לבו עליו ויעזב דרכו וכו' עכ"ל - הרי שתלה הר"י את שיעור הקבלה הנצרכת רק בהרגשת והכרת האדם את לבו שירגיש בלבו בטוח שלא ישוב לזה החטא - ותו לא מידי. וראה עוד מש"כ לקמן בח"ב תשובת המזיד בדיון הטועה בקבלתו הע' 13.

ועי' ח"א [כלל קמ"ג סוד"ה וביותר] שהביא את הקבלה על להבא בסגנון לשון הר"מ "עד שיעיד עליו אדון הכל שהסכים בדעתו באותה שעה שלא ישוב לעשות עוד כזה כל ימיו". והנה חזינן שהוסיף הח"א שתי תיבות "באותה שעה" - ונראה דהן הן הדברים, דבא הח"א לאפוקי מהאי טעותא. וממה שכתב שם "עד שיעיד עליו אדון הכל שהסכים בדעתו באותה שעה שלא ישוב לעשות עוד וכו'" - נראה שפירש הח"א ותלה את שיעור הקבלה בדעת האדם שאין לה שייכות לדיעת העתידות.

וראה במכתבי החפץ חיים [סוף מכתב ה'] שכתב "אך עיקר כל העיקרים שצריך לתשובה הוא הקבלה על להבא שתהיה באמת ובתמים, עד שיוכל להעיד עליו השם ית' שהסכים בדעתו בהחלטה שלא ישוב לכסלה עוד" עכ"ל והיינו כנ"ל שעדות השי"ת איננה על העתידות אלא על מה שבלבו, מה שהסכים בדעתו שלא יחטא עוד.

שוב הראוני שכ"כ הרמ"ק [הו"ד לקמן הע' 5] והחיד"א בחומת אנך פר' אמור, ועי' בשיחות מוסר להגר"ד קראנגלאס [מאמר כוחה של תשובה, אות ה'] מש"כ להעיר בזה על הכוכבי אור.

⁴ א) מכנה להשם 'יודע תעלומות' ולא בתור 'יודע עתידות', שכאן עסקינן בקבלה שבלב כמה היא שלימה עכשיו ואינה ענין למה שיהיה באיזה עתיד, ו"האדם יראה לעינים והאלקים יראה ללבב" - רק האלקים יכול לראות ולדעת התעלומות הנמצאות בלב אדם, וז"ש הר"מ שיודע תעלומות ליבו יעיד על שליבו שלם בקבלתו.

ב) מביא להשם בתור מי ש"יעיד עליו" ולא בתור מי ש"יבטיח עליו" שלא ישוב לזה החטא לעולם -

הנה ענין עדות אינו שייך כלל לדבר העתיד להיות. כל ענין עדות איזה שיהיה הוא רק סיפור מציאות שנראתה כבר ע"י העדים, [משא"כ ענין הבטחה הוא להפך - על דבר העתיד], וכבר עמדו בזה הל"מ והכ"מ שהקב"ה משמש כאן בתור עד.

[שו"ר בספר המפתח שכבר כמה ספרים דייקו בר"מ דלא מייירי בידיעת העתידות אלא בידיעת עוצם קבלת התשובה].

גם המב"ט מוכח שלמד בדעת הר"מ שאין גדר הקבלה תלוי בעתידות, מדכתב [בבית-אלקים רפ"ו] גבי מה ש"אין החטאים הראשונים חוזרים ונעורים אחרי שנתבטלו בתשובה הקודמת" לשון ש"כן נראה מדברי רבותינו ע"ה - ובודאי שהר"מ לא נשמט לו מכלל "רבותינו", וכן למדו בדעת הר"מ הספר חסידים והלח"מ ועוד - כמבו' בנספח א', וכן נראה שלמדו בדעת הר"מ הח"א והח"ח - שהעתיקו לשונו בשינוי קל לתוספת ביאור [הו"ד לעיל בהערה 3].

החטא - וממילא גם אם לאחר מכן בזמן מן הזמנים ישוב ויחטא בחטא זה לא נעקרה תשובתו שעשה וקיימת היא, רק הוי ליה חטא חדש שזוקק לתיקונו תשובה חדשה.

ויתירה מזו, אף אם בעתיד ישוב ויחטא **פעמים רבות** וכל פעם ישוב בקבלה אמיתית [המבוארת לקמן בח"ב בתשובת המזיד] ויחטא – מועילה לו תשובתו בכל פעם, והיינו **דאפילו אדם המכיר את עצמו מנסיון חייו של רבות בשנים שלמרות קבלתו הוא חוזר אח"כ תמיד לחטאו ולכאוף מה הועילה לו קבלתו. אין הדבר כן, אלא כל שקבלתו היתה אמיתית בשעתה הועילה לו וזכה לתשובה**⁵.

ודע שכיון שאין באפשרות אדם **לידע** אם יודע תעלומות מעיד עליו שקבלתו אמיתית הרי שדי בזה שהסכמתו תהיה שלימה לפרוש מן החטא [ולסבול את קושי כבישת היצר] עד כדי שירגיש שגם יודע תעלומות יכול להעיד על אמיתות הסכמתו⁶.

ב. השניה – שיבוש תוכן המושג 'קבלה' אשר במצוות התשובה.

הנה הקבלה לעתיד הנדרשת בעשיית התשובה היא ההסכמה על **עזיבת עצם החטא** כמבואר בכל הראשונים⁷ והיא מעיקרי התשובה המעכבים. ומצינו לשימוש **נוסף** לשם קבלה אצל כמה מרבותינו בעלי המוסר [שמאחרי זמן הגרי"ס] שנקטוהו בתור שם לאימוץ איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת השם, והרי זה שייך רק ל"דרכי התשובה"⁸ ואינו ענין להנ"ל. [והטעם שהרבו לדבר על דרכי התשובה – ראה מש"כ במכתב א' הנדפס להלן בסוף הקונטרס, תשובה ב'].

⁵ כן מבואר בראשונים. ראה רס"ג אמונות ודעות [מאמר חמישי פ"ה] וז"ל ואבאר עוד כי האדם כאשר יסכים בעת תשובתו בלב שלם כי לא יִשָּׁקָה, תהיה תשובתו מקובלת, ואם תשיאהו התאוה לשנות אח"כ בחטא אין תשובתו נפסדת אך ימחלו לו העוונות שהיו קודם התשובה ויכתב עליו מה שיהיה לאחריה, וכן אם ינהג המנהג הזה **פעמים רבות** שישב ואח"כ ישנה לחטא אין כותבים עליו כי אם מה שאחר התשובה כשתהיה כל פעם דעתו שלימה וליבו טוב שלא ישנה, עכ"ל.

וכן כתב רבינו ניסים גאון [בחיבורו יפה מהישועה, מעשה נתן צוציתא, מתורגם מערבית נדפס וורשא תרנ"ח] "אבל אם קבל שלא יחזור לעבירה שעבר וכו' ואח"כ גבר יצרו ועבר ושב **אפילו פעמים הרבה** תשובתו מקובלת ויסלח לו הקב"ה ראשון ראשון וכו'".

וכן מבואר במאירי בחיבור התשובה [מאמר א' פ"ט] וז"ל מי שבעת התשובה גומר בליבו לעזוב דרכו הרעה תכלית העזיבה, אבל אחר זה יכריחהו יצרו לשוב לחטאו **וכן תמיד** וכו', שזה אמנם כבר היתה תשובתו בעת העשותה והועילה על החטאים הקודמים וכו' עכ"ל.

וכן הוא במבי"ט בבית אלקים פ"ו דכתב דהתשובה מועילה גם בענין "ששב האדם **בכל שנה ושנה** וחוזר אח"כ למה שחטא" – וגם הוא לא נתן קיצבה לדבר.

וכן הוא ברמ"ק [הו"ד בספר מסלות תשובה שער ח' פ"ב אות ז'] וז"ל כתשובתנו ביוה"כ שבין וחוטאין וחוזרין ושבין, שאין זו תשובה אלא לפי שעה, ותשובה זו מרוצה לפי שעה וכו' והקב"ה מקבל תשובה זו עכ"ל.

נמצא שהמבחן לאמיתיות התשובה והיותה מקובלת לפנינו ית' הוא רק בשעת מעשה התשובה, ואין הדבר תלוי בעתידות אם יצליח בפועל לנצח את יצרו, שהגם **שתכלית** הקבלה היא פרישה מן החטא **בפועל לעולם** עכ"ז **גדרה** רק לפי **שעת עשיית** התשובה [דוגמא לדבר מצוות ת"ת, שהגם שתכלית הלימוד היא שיבין וידע מ"מ גדר המצווה היא עצם הלימוד גם כשאינו מגיע לידיעה], וראה טעם לדבר במכתב [נדפס בסוף הקונטרס] תשובה א' סעיף ב', וראה לקמן בח"ב בתשובת המזיד אות י' מה שצריך להזהר ולהשתדל בזה.

⁶ ויתבאר בנספח א' באורך, ושכן מוכח ברמב"ם. ועיי"ש עוד שנתבאר דבספר חסידים ומפרשי הר"מ ועוד פרוש את 'שיעיד עליו יודע תעלומות' באופ"א, ולדבריהם פשוט שהגדר הוא כהנ"ל.

⁷ ונביא מקצתם. כתב הרמב"ם [ב.ב.] ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בליבו **שלא יעשנו עוד** וכו' עכ"ל וכע"ז כתב [א.א.] ולעולם **איני חוזר לדבר זה** עכ"ל, ורבינו יונה [ש"א,א] כתב "... ויגמור בכל לבבו **כי לא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד ואם און פעל לא יוסיף** וכו' " ועוד [שם] "... ולהסכים לקיים ולקבל עליו **לבד יוסיף לחטאו** וכו'". [וראה עוד לקמן ח"ב הע' 7]. וכן הוא פשוט בפוסקים, וז"ל המ"א [סי' רל"ט ס"ק ז'] יתודה עליו ויקבל ע"ע **שלא לעשותו עוד**. וז"ל הח"א כלל קמ"ג שלא ישוב עוד לעשות **מעשה הרע הזה**, וז"ל המ"ב [סי' קי"ט ס"ק ד'] ויקבל עליו שלא לעשות עוד **כזה** מדעתו עכ"ל [וכ"כ בסי' רל"ט ס"ק ח'].

⁸ "דרכי התשובה" קראו הראשונים ז"ל לדברים המרחיקים מן החטא או מעוררים אל התשובה או מגדילים אותה או משמרים אותה. ←

ומה רבה המכשלה למחליפים ביניהם, שתחת הקבלה על להבא המחויבת מדאורייתא לנכשלים במזיד ושהיא לעיכובא, מסתפקים הם רק באימוץ איזו הנהגה טובה שהיא רק מדרכי התשובה ואינה עצם התשובה וחושבים שבזה כבר יצאו ידי חובת הקבלה על להבא וזכו לתשובה ולכפרה – ובאמת לא עלתה בידם עדיין מצוות התשובה ועלולים להשאר כך כל ימיהם רח"ל.⁹ ויתירה מזו, אפילו אם ע"י דרכי התשובה הנ"ל יזכה אדם בפועל שלא לשוב לזה החטא לעולם מ"מ כל שלא גמר בדעתו שלא לשוב לחטא לעולם ומקבלם על עצמו רק בעבור חיזוק והתקדמות להגיע לכך- גם זה עדיין לא עלתה בידו מצות התשובה.¹⁰

כתב הרמב"ם [תשובה ב', ד'] וז"ל **"מדרכי התשובה** להיות השב צועק תמיד לפני השם בבכי ובתחנונים, ועושה צדקה כפי כוחו, ומתרחק הרבה מן הדבר שחטא בו, ומשנה את שמו, וכו' וגולה ממקומו שגלות מכפרת עוון מפני שגורמת לו להכנע ולהיות ענו ושפל רוח" עכ"ל.

הנה מנה כאן הר"מ חמישה דברים, צועק תמיד, נותן צדקה, מתרחק מהדבר שחטא בו, משנה שמו, וגולה, שכולם לא רק שאינם מעכבים את התשובה, אלא אף אינם חלק מגוף מצותה, וענינם הוא רק חיזוק וקיום לתשובה.

וכך הוא מבואר בבית אלקים להמב"ט [ריש פ"ב] "וגם כי יש לתשובה עיקרים רבים וכמו שמנה הרב רבי יונה ז"ל עשרים עיקרים לתשובה, עכ"ז באלו שני העיקרים [מיידי בחרטה ועזיבת החטא] נתכפרו חטאיו, **ושאר העיקרים הם להשלים ולקיים בידו סדר התשובה**", ובפ"ג [ד"ה וכן] הוסיף "וכן הכניעה והשפלות ושאר עיקרי התשובה שמנו החכמים החסידים ז"ל כולם **הם לקיום והעמדת שני העיקרים** ההכרחיים הראשונים וכו' וראוי לכל בעל תשובה או כל מי שחטא לפעמים כשישוב ממה שחטא בו, שיהיה זהיר בכל אותם העיקרים **כדי שתקיים התשובה בידו** ולא יחזור אל מה שחטא בו".

ומה שהזכיר "ושאר עיקרי התשובה שמנו החכמים החסידים" הוא מיידי בעשרים עיקרי התשובה דרבינו יונה ויש מהם שהם חיזוק בענין מעשי כמו שכתב הר"י בעיקר התשיעי [ש"א, אות ל'] "שבירת התאוה הגשמית. ישיב אל לבו כי התאוה עוללה לנפשו לחטוא ולמשוך העוון בחבלי השווא ויעשה גדר לשמור את דרך התשובה ויפרוש מן התענוגים וכו'",

ורובם הם חיזוק לעצם עבודת הלב של חרטה וקבלה, כמו שכתב הר"י בעיקר השנים עשר [אות ל"ז] "שיחקור וידע ויכיר גודל העונש לכל אחד מעוונותיו וכו'", ובעיקר השלושה עשר [אות ל"ח] "להיות העברות הקלות חמורות בעיניו לארבעה פנים וכו'", שכל אלו הן מחשבות המגדילות את חוזק התשובה. [וראה לקמן תשובת המזיד סוף אות ח' מש"כ הר"י לבאר הצורך בשאר העיקרים שהם לשלימות טהרת הנפש ולהיות השב רצוי לפני השם כאילו לא חטא].

עוד כתב הר"מ [תענית א', ב'] גבי המ"ע לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבוא על הצבור וז"ל "יודבר זה **מדרכי התשובה** הוא. שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם וכו' **וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם**" עכ"ל.

ונראה בכוונת דבריו שע"י שידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם יבואו הצבור לעשות תשובה, שהיא המצילה - נמצא שענין "דרכי התשובה" דהכא הוא לעורר לתשובה. וכ"כ המאירי בחבור התשובה בהקדמה (עמ' 4) לענין הזעקה והתענית בעת צרה וז"ל וכל זה דרך מדרכי התשובה וכו' ובזה יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל השם, עכ"ל.

ושונו משקל 'דרכי התשובה' בין החוטא במזיד שגביו אינם לעיכובא, לבין החוטא בשוגג שגביו יכולים להיות לעיכובא - יבואר לקמן בחלק תשובת השוגג. וע"ע במכתב [תשובה ב'].

⁹ ראה מש"כ רבינו ירוחם בדעת חכמה ומוסר [ח"ב, מאמר צ' עמ' ש"ח] בזה"ל ומה שצריך האדם עוד לידע בענין התשובה שתשובה היא הלכתא רבתא כשאר ההלכות שבתורה וכו' וכו' וסוד התשובה הוא להתעסק עם החטא לעקרו ולמחותו, כל משאו ומתנו יהי רק בענין החטא, איך לרככו, להחלישו ולכלותו עד תומו. **מה יועיל לו מה שהוא לומד יומם ולילה**, מה שהוא מזדרז בעשיית מצוות, **ומרבה במעשים טובים וכדומה, אם אל החטא לא נגע!** עכ"ל.

והראוני עוד מש"כ בכוכבי אור [מהדו' תשל"ד מאמר ס' עמ' ק'] בענין זה ממש, וז"ל והנה בכאן הנני להעיר דבר גדול, כי יסוד שם תשובה הוא על עונות שכבר עשה וכו' וכו' אבל לו יחיה אלף שנים **ויסגל מעשים טובים לרוב, אם לא ישלים דרכי וגדרי התשובה לא נסלח לו ואינו בע"ת וכו' עכ"ל**, ועוד כתב [שם] יסוד התשובה הוא קבלה בלב כי אם יתעורר האדם ויסגל מע"ט **בלא קבלה על להבא אינו כלום וכו' עכ"ל**. [ויש להעיר שכל זה מצד עיקר הקבלה אך בקיום עיקרי החרטה והוידוי לבדם כבר איכא למקצת תשובה כמ"ש המב"ט פ"ב].

¹⁰ כן נראה פשוט שהרי עיקר הקבלה הוא לעיכובא בכל הראשונים. וראה מש"כ בזה הכוכבי אור [מאמר ס' עמ' ק'] בזה"ל [דאף] אם אדם ייטיב את דרכו **לשמור כל התורה** אם לא ישלים דרכי וגדרי התשובה **לא נסלח לו מה שעשה ואינו בעל תשובה** עכ"ל, וראה עוד מדבריו בסוף הערה 9, וכ"כ במאמר ע"ג עמ' קל"א בתוספת ראייה לדבר ממנשה, כי אף שעשה תשובה שלושים ושלש שנים **ולא חזר למעשיו הרעים** וגם עסק בתורה ובמעשים טובים [סנהדרין ק"ג]. בכל זאת נפסק שאין לו חלק לעוה"ב [לחד מ"ד], כי לדעה זו השי"ת לא קיבל תשובתו ולא הועילו לו כל המעשים הטובים שעשה אח"כ [כמבואר בדה"ב ב', ל"ג, יג-ט"ז] כיון שלא השלים גדרי התשובה, וסיים בזה"ל **דבר זה נעלם מעיני רבים ואף היראים ישתדלו בימי אלול רק להיטיב מעט את דרכיהם, אבל מה זה שייך לתשובה, גדרי התשובה הם חרטה וקבלה בלב וידי דברים**, עכ"ל.

שוב ראיתי שכ"כ החפץ חיים [תורת הבית פ"ג] וז"ל ודע עוד דעניני תשובה **אין מספיק לו במה שלא עשה עבירה עוד הפעם** אלא צריך לשוב לפני השם דהיינו להתוודות לפניו ולהתחרט על העבר **ולקבל על להבא שלא ישוב לכסלה עוד**, עכ"ל. ובטעם הדבר נראה לבאר שכל עוד שהשב אינו מקבל שלעולם ישמור עצמו שלא ישוב לחטאו הרי הוא כמי שהכה את חברו ובא לבקש סליחתו אך אינו מוכן להבטיחו שלא ישוב להכותו... [וראה מש"כ חובת הלבבות שער התשובה סוף"ד שהעיקרים הנדרשים להשגת מחילת שמיים הם דוגמת הנדרש להשגת מחילת חברו]. וראה עוד תוספת טעם במכתב, תשובה א' הערה 2.

דוגמא לדבר- הרוצה לשוב מכשולו לה"ר מזיד, לא מיבעי אם במקום לקבל ע"ע לפרוש מעצם האיסור דהלשה"ר הוא מקבל ע"ע להרבות בתורה ובמעשים טובים שאינם נוגעים לחטאו שבה פשוט שהחסיר את קבלת התשובה, אלא אפילו אם מקבל ע"ע להוסיף כל יום לימוד מוסר עשר דקות שבה יש באמת כבר חיזוק כללי לפרישה מחטאים, ואפילו אם מקבל ע"ע ללמוד כל יום שתי הלכות מספר שמירת הלשון דווקא שיש בזה חיזוק יותר מכוון לפרישה מחטאו- גם בזה תלוי הדבר בדעתו בשעה שקבלם על עצמו, שאם היתה בליבו ההסכמה שלא לשוב לחטא לעולם ורק מכיר בעצמו שלהצליח בכך צריך הוא לאחוז בדרכי התשובה, הרי שבקבלתם ע"ע יש את תוכן קבלת התשובה עם תוספת חיזוק מעשי לקיומה והרי זו קבלה, משא"כ אם הרגיש שקבלת התשובה קשה עליו מדאי ורק מוכן היה לקבל ע"ע את דרכי התשובה על מנת להתחזק ולהתקדם אל הקבלה- הרי שכל שעוד לא קבל ע"ע את הפרישה לעולם מעצם הדיבור האסור **עדיין** לא הגיע אל עיקר חיוב הקבלה דתשובה!¹¹

ויתירה מזו, גם אם קיבל אדם ע"ע שלא לשוב לזה החטא **לזמן קצוב**, מ"מ החסיר בגדר הקבלה המחויבת שהיא **לעולם**¹², ועדיין לא עלתה בידו מצות התשובה¹³.

[אכן לאור התמעטות הלבבות בדורנו נראה שנתמעטה היכולת לרוב אותם שהתרגלו בחטאים מסוימים לקיים את עזיבת החטא באופן ישיר של החלטה ומשכך נצרך להם יותר מתמיד העסק בדרכי התשובה, ובפרט הקבלה ללימוד המוסר בקביעות, על מנת שיוכלו להגיע לעזיבת החטא עם הקבלה כדינה, יתבאר לקמן ח"ב תשובת המזיד ס"ו].

ג. השלישית- בתוכן ובתוקף הקבלה על להבא לחטאי שוגג¹⁴.

יש שדימו וחייבו את קבלת השוגג שלא ישוב לזו השגגה לעולם להיותה ממש כמו קבלת השב מחטא מזיד. והנה הגם שגם החוטא בשגגה מחויב בתשובה מהתורה עם קבלה להבא שלא ישוב לשגגה זו לעולם¹⁵, מ"מ תוכן קבלתו שונה הוא לגמרי מתוכן קבלת החוטא במזיד.

דהמזיד שהתביעה עליו היא על שהרשיע לבחור ברע בעיני השם, תוכן קבלתו הוא שיקבל ע"ע לעמוד בצער כיבוש היצר לעולם [יתבאר עוד לקמן ח"ב תשובת המזיד], ואילו השוגג שחטא בלי

אכן אם ע"י דרכי התשובה [כדוגמת לימוד המוסר] התרומם במדרגת הירא"ש עד שכבר בעבירות מסוימות אין לו נסיון לחטא [ומצוי הדבר בזמננו אצל בעלי תשובה ששינו אורחות חייהם לגמרי] נראה דאין צריך לחשוב עליהן בפרטות שמקבל על עצמו שלא לעשותם לעולם, שכן מהות ותכלית הקבלה היא שעל ידה גומר-משלים את עזיבת החטא [כמבואר בר"י ש"א יא, וכדמשמע בר"מ נתבאר לקמן ח"ב הע' 2], ומש"ה משהוסיף ירא"ש עד שכבר אין לו נסיון לשוב לחטא זה הרי שכבר השלים את עזיבת חטאו לגמרי ונשאר לו רק להתחרט ולהתודות.

¹¹ ואין בדברינו להפחית חלילה מחשיבות הקבלות הללו הן מצד עצמם והן מצד היותם מדרכי התשובה המועילים והנחוצים להתקרב לקבלת התשובה, וגבי השוגג מחמת חסרון ידיעה הם אף עיקר הקבלה דיליה כמבואר לקמן בתשובת השוגג, [וע"ע במכתב א', תשובה ב'].

¹² כמבואר בר"מ [בב] "ויגמור בליבו שלא יעשנו עוד וכו' ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם וכו' ", וכן הוא בשאר הראשונים והפ"י [הובא מדבריהם לעיל הערה 7].

¹³ ומה שנשמע מבעמ"ס הדרכה למי שמרגיש שאין בכוחו לקבל לעולם שיקבל לזמן קצר- לא אמרו זאת בתור קיום מצות התשובה אלא רק בתור הדרכה מעשית לעשות מה שמרגיש שביכולתו כעת על מנת שיתקרב לתשובה, ועיצה זו נראית תועלתה רבה דמכשירה אותו לקבלה השלימה יותר מרוב דרכי התשובה האחרים משום שמרגיל נפשו ממש בנסיון המעשי של קושי הקבלה, ובונה לעצמו בהדרגה את היכולת להוסיף עוד ועוד בזמן הפרישה מן החטא עד שיגיע לפרישה לעולם [ויסוד הדברים כבר נמצא ביסוד התשובה לרבינו יונה- ראה לקמן תשובת המזיד אות ו']. והטעם שאין זה נחשב לקבלה של ה'בחינות הקלות' דהגרי"ס ראה במכתב, תשובה ח'.

¹⁴ כל דברינו כאן מתייחסים לשגגות המצויות מחמת שכחה וחוסר תשומת לב, וראה לקמן בתשובת השוגג אודות הקבלה על השגגות הבאות מחמת חוסר ידיעה.

¹⁵ מדהשווה הרמב"ם [תשובה א,א] את קבלת השוגג עם המזיד "כל המצוות שבתורה וכו' אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתוודות וכו' כיצד מתוודה אומר וכו' **ולעולם איני חוזר לדבר זה**", וכע"ז כתב המאירי יומא פה: , וכן משמע בירושלמי סוף יומא לפירוש קרבן העדה.

שום רצון ודעת להמרות פי השי"ת שהתביעה עליו היא על שהחסיר זהירות מלהכשל בחטא¹⁶, תוכן קבלתו הוא להוסיף זהירות בדבר שנכשל בו¹⁷ [יתבאר עוד לקמן ח"ב תשובת השוגג]. ובהעדר אבחנה זו מצוי חסרון בקבלת השבים על השגגות שפעמים נותנים דעתם רק על רצונם החזק להנצל מעצם החטא ומחסירים בתוספת הזהירות למעשה הנדרשת בזה.

עוד ישנם הטועים לחומרא לחשוב שצריך להוסיף זהירות בשיעור שיש בו וודאות גמורה שלא ישוב לשגגתו ובכך הם דורשים מעצמם להיות בזהירות עצומה לעולם ללא הרף שתתכן רק למי שהוא בדרגה של יראת הרוממות- יראת החטא¹⁸ כל ימיו ללא הפסק, דבר שהוא בלתי אפשרי לאנשים רגילים ולא נדרש מהם¹⁹. ואחרי שמכירים הם בנפשם שאין זה בכוחם עומדים הם בפני שבר חמור ומייאש שאין ביכולתם לקיים את מצות התשובה ח"ו. ובאמת שיעור תוקף קבלת תוספת זהירות זו די לו באומדנא שלא ישוב לשגגתו [יתבאר לקמן ח"ב תשובת השוגג].

ד. הרביעית – מחייבים קבלה על להבא על חסרון בדברים שמעל יכולתנו כמו על חטאים בדברים שביכולתנו.

הנה לרובא דעלמא ישנם דברים שהם חיוב מן הדין מ"מ לפי יכולתם אין בכוחם לקיימם בשלימות.

דוגמא לדבר שמעל יכולת רוב העולם - כתב הח"א על הכוונה בתפילה [כלל כ"ח סי"ז] "וידוע שבזמן הזה אפילו אחד מאלף לא ימצא", ויתירה מזו כתב הטור [סי' ק"א, העתיקו רמ"א סי"א] "והאידנא אין אנו חוזרים בשביל חסרון כוונה [בברכת אבות] שאף אם יחזור קרוב הוא שלא יכוון" עכ"ל, ואף אצל הכי תורניים הקושי ידוע, ואף למשתדלים בכל לבם, ונראה דמכיון שאין ביכולת האדם לכוון תמיד בכל משך התפילה בכל תפילותיו הוי לן כאונס²⁰ דאינו יכול לראות עצמו שאפשר לו שלעולם לא ישוב לחוסר כונה בתפילה. וכן הוא בשאר הדברים שמעל היכולת²¹ שחיוב האדם בדברים אלו הוא רק לכוון כפי יכולתו ולנקוט בדרכי התשובה המתאימים²², וצריך להשתדל בזה גם אם זה מועט מאד בתוצאה, שאין התביעה על האדם בדברים שמעל היכולת לפי התוצאה

¹⁶ כדכתבו הראשונים הו"ד לקמן בתשובת השוגג הע' 3.

¹⁷ כמו שכתבו הר"י במשלי, המבי"ט ועוד, הו"ד לקמן בתשובת השוגג [ועיי"ש דרך הוספת זהירות זו]. גם הרמב"ם [הנ"ל הערה 15] כוונתו ב"לדבר זה" הוא לאותו החטא שנתבע עליו והיינו שבשוגג זה חוסר הזהירות שבמעשה החטא [דלעולם החטא הוא מעשה עם אופן השתייכות האדם אליו (מזיד, שוגג, אונס), והנדרש בקבלת התשובה הוא שלא לשוב לעשותו באותו אופן שנכשל בו, אם ע"י בחירה רעה דהמזיד ואם ע"י חוסר זהירות דהשוגג].

¹⁸ ראה מסילת ישרים פכ"ד בביאור יראת החטא שהיא הנעלה שבמיני היראה והיא הקשה מן הכל להשיגה ורק על ידה "ודאי לא יבוא לידי חטא".

¹⁹ ראה מלבי"ם [במדבר י', תורה אור] שיראת הרוממות מיוחדת היא רק לגדולי המעלה היודעים שמו ומכירים רוממותו עכ"ד, וכ"ש הוא גבי יראת החטא הנעלה אף ממנה כמבואר במסילת ישרים הנ"ל. וכן משמע במסילת ישרים [פכ"ד בביאור יראת החטא] "וזאת היא היראה האמיתית שראוי לאיש החסיד שתהיה על פניו ולא תסור ממנו".

²⁰ וראה עירובין ס"ה. יכול אני לפטור את כל העולם כולו מדין תפילה, ופרש"י אם דנים אותם על שלא היו מתפללים בכוונה יכול אני לפטורם, עכ"ל. [וביאור הדבר נראה דהגם שישוד הוא שאין התורה מצוה לאדם לעשות דברים שאין ביכולתו (ראה רש"י שבת פ"ח: ד"ה דסגינן בשלימותא "וסמכנו עליו שלא יטענו בדבר שלא נוכל לעמוד בו"), מ"מ במקום דחזינן דבאמת רוב צבור היראים אינו יכול לעמוד בזה יש לתלות בירידת הדורות ומתחדש לן לימוד זכות מעין טענת אונס, ובפרט בדבר שכבר חז"ל והפ"י גילו לנו שיש קושי כללי בקיומו].

²¹ וכן לכוון בכל השמות, וכיו"ב [וראה עוד שעי"ת ש"ג-כז, ולקמן הע' 27].

²² כגון ללמוד ביאורי התפילה, להתפלל מתוך הסיוד, להעצר רגע לפני התפילה ובתוך התפילה לחשוב קודם כל ברכה את שם תכנה כעצת הח"ח וכיוצ"ב, ועל כולם יש להוסיף תפילה להצלחת התקדמותו.

אלא לפי חסרון ההשתדלות²³, ולכן קבלתו היא להשתדל בזה ולא לזלזל ולהתרפות ממה שבכוחו לעשות [כמו מי ש"מרשה" לעצמו להרהר בתפילה מבלי מעצור].

ולכן המשתדל כפי כוחו בתפילתו אף כשאינו מצליח לכוון אין עליו שום תביעה שיהיה חייב עליה בתשובה, ומי שביכולתו לכוון בתפילה ואפי' בחלק ממנה והתרשל בדבר, ודאי שמחויב בתשובה ולקבל ע"ע שלא ישוב להתרשל מההשתדלות לכוון כפי כוחו²⁴.

ה. החמישית – משווים חסרון במעלה לכשלון באסור גמור.

הנה ישנם דברים שמעיקרא לא ניתנו כחיוב השווה לכל אלא הם מעלות-מדרגות שמחויב בהם רק מי ששייך אליהם. דוגמא לדבר מצות היראה: חיובה השווה לכל נפש הוא יראת העונש²⁵ ואילו יראת הרוממות היא מדרגה שאינה שווה לכל ומחויבת היא רק לאנשי מעלה ששייכים אליה²⁶. וכן מעלת התמדת השיטיות²⁷ וכיוצ"ב. ויש שמכים על חטא ותובעים מעצמם תשובה שלימה על חסרון מעלות אלו וכיוצ"ב²⁸ כתשובת עבירה גמורה בעוד שאינם מחויבים בהן כשאר מצוות, וזה פשוט **שלרוב הציבור**²⁹ גדרי התשובה על כל הנ"ל שונים בתכלית מגדרי התשובה על עוונות גמורים³⁰.

ובדברים שהם רק חומרות [דהיינו שיש צד לאיסור אך הוא אינו להלכה] שאין חיוב מן הדין לעשותם אין חיוב תשובה על חסרונם³¹.

²³ והגם שבכל חיובי התורה האדם נדרש לעשות רק כפי כוחו ועל מה שמעבר לכך הרי הוא אנוס, מ"מ בכל מצוות התורה לעולם האדם צריך למדוד עצמו לפי התוצאה וכל שעבר על הדין [הגם שחושב שעשה כפי כוחו] אינו יכול לפטור עצמו בכך, דיש לו תמיד לחשוד בעצמו שמא לא מיצה כוחותיו בשלימות [אא"כ יש לו אונס מובהק שאין בו ספק] משא"כ במקום דחזין דרוב ציבור היראים אינו יכול לעמוד בזה יש לתלות בירידת הדורות וכל שמרגיש שהשתדל בדבר כפי כוחו אין לו לייסר עצמו שחטא במה שלא הצליח להגיע לתוצאה.

²⁴ ונראה שאחרי שאין ביד האדם מידה מדוקדקת לדעת אם אכן השתדל בכל כוחו, הרי שאי אפשר לחייבו בקבלה שלעולם לא ישוב להחסיר בהשתדלות לכוון "בכל כוחו", אלא קבלתו היא שלעולם לא ישוב להתרשל בדבר- והיינו שכל שירגיש שבכוחו לעשות לא יניחנו.

²⁵ כדכתבו הר"מ [סה"מ ד'] והחינוך [תלב].

²⁶ המסילת ישרים פכ"ד בבארו את מיני היראה כתב על יראת העונש "ואין יראה זו ראויה אלא לעמי הארץ ולנשים שדעתן קלה אך אינה יראת החכמים ואנשי הדת", והיינו דסגי לעמי הארצות ודכוותיהו ביראת העונש לבדה ואינם נתבעים על חוסר יראת הרוממות. שוב הראוני במלבי"ם [במדבר י, בתורה אור] שכתב "... ובכ"ז לא כל אדם יעלה בהר השם לירא את השם יראת הרוממות שזה מיוחד רק לגדולי המעלה היודעים שמו ומכירים רוממותו..."

²⁷ והגם שבח"א ריש כלל א' כתב מצוות עשה מן התורה שיהיה אדם דבק תמיד במחשבתו בהקב"ה כדכתיב 'ובו תדבק' – נראית כוונתו לימצוה קיומית, דהעושה כן מקיים מ"ע אבל לא דאיכא חיוב בדבר שבביטולו יש עבירה, וכמו שהוא עצמו הביא בהמשך דבריו את לשון רמ"א בסי' א' שהוא "כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים". [נעוד שבנידודי אפילו את"ל דהוי חיוב ממש מ"מ אחרי שנראה שהתמדת השיטיות היא מעל דרגת רוב הציבור הרי בעבורו אי קיומה הוי כאונס המבוי לעיל בטעות הרביעית].

²⁸ כגון התמדת המחשבה בד"ת גם בעת עסקו בצרכי הגוף [והגם שיש מחייבים זאת מן הדין, מ"מ נתבאר במק"א דמדברי השו"ע והפ"י יש להוכיח דאינו חיוב מן הדין]. גם כשלון במידות – פעמים רבות אין בו איסור כלל כמבוי לקמן ח"ב תשובה על מידות.

²⁹ כל דברינו הם על דרך כלל, אכן יש אנשי מעלה שמחויבים באיזה מעלות או חומרות ונתבעים על כך לפי דרגתם [ראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ו' אות יא ונתבאר בהרחבה בקונטרס לפני ה' תטהרו בתשובה לשאלה] ולגבם אכן יהיה חיוב קבלה על ביטולן.

³⁰ ונראה שגדר חיובם של אלו הוא רק להשתדל להתקרב אל המעלה כל אחד לפי כוחו דומיא דהמבואר לקמן בתשובה על מידות אות ג', עיי"ש, ולפ"ז כל התביעה על חסרון בהם וחיוב תשובה יהיו רק במקום בטול ההשתדלות הזו [ויש שעפ"י טבעם ואורח חייהם אף אינם שייכים לחיוב ההשתדלות הזה כלל].

³¹ הנה בדברים שהם רק הנהגות טובות או חומרות - הרי כל שלא נתפשטה הנהגתם בצבור עד כדי תוקף "מנהג" המחייב, פשוט שאין בהם חיוב מן הדין ודין תשובה על בטולם.

גם מצד נדרים אין חיוב, לא מיבעי הנוהג כסדר באיזו חומרא **מתוך מחשבת טעות שהדבר מחויב מן הדין** - אינו צריך תשובה כלל אף מדין נדר דהוי נדרי טעות [יו"ד סי' רי"ד ס"א], אלא אף הנוהג כסדר באיזו חומרא **מתוך ידיעה שזו רק חומרא**, דהגם דבעלמא הוי חיוב נדר מ"מ כתבו הרבה פוסקים [הו"ד בספר כל נדרי עמי תרס"ה]

נמצא שחיוב הקבלה להבא שלא ישוב לעולם עוד לחטא הוא רק בעבירות ממש, שעשאו מדעת, ושלא היה אנוס בדבר.

טעויות המצויות בגדרי החרטה

ישנם רבים הבוחנים עצמם לאור דברי הר"י בעיקר השלישי – היגון [אות י"ב], ומוצאים כמה שחסרה היא חרטתם³² ונופלים ברוחם לחשוב שאין בכוחם להתחרט כדבעי ואין יזכו לתשובה.

ויש בזה כמה טעויות:

א. במזיד - החרטה אינה יגון

הגם שלרבינו יונה המזיד צריך בתשובתו גם את עיקר היגון, מ"מ אין זה לעיכובא כלל – דרך שלושה מכל העשרים עיקרים שמנה הר"י הם לעיכובא [חרטה, וידוי, עזיבת החטא] והמקיימים לבדם מקיים מצוות תשובה "כי הוא בעל התשובה" [ש"א, י"ט].

והגם שעיקר החרטה עצמו הוא לעיכובא, מ"מ אין מהותו הצער והיגון ומרירות הלב על מעשהו אלא רק היפוך המחשבה דהיינו הנחמה על חטאו שהלואי שלא עשאו³³ [מחשבת נחמה זו צריך שתהיה עם הנכונות לסבול את צער כיבוש היצר אם יבוא לידו נסיון כזה³⁴] והגם שאי אפשר

דיכול לסמוך על מסירת המודעה בערב ר"ה שאינו רוצה שתיעשה נדר [אך לכתחילה ראוי להחמיר בשעה שמתחיל לנהוג שיתנה בפירוש שיהיה בלי נדר], וממילא אין דין תשובה על ביטולה.

ויש בציבור כמה הנהגות של חומרא שמרוב רגילותם טועים בהם רבים לחשבם כמחויבים מן הדין וטועים להצריך תשובה על ביטולם. ואכמ"ל ולפורטם.

³² ולתוספת חזק עוד מביאים לדברי הגר"ב בכוכבי אור [סי' ז'] בביאור צורת החרטה עפ"י דוגמת המתחרט במילי דעלמא, ש"אחרי נחם על מעשהו תהיה החרטה נכרת בו בפניו וכל תנועותיו כי לא יוכל להסיח מלבו דאגתו ועצבונו, ויהיה כאיש נדהם וכו' ככה עוד ביותר ראוי להיות החרטה על עוון, והנה האדם יודע בנפשו, כי לא ירגיש דאגה ויגון בלבבו על החטאים שעברו ולא ידריכוהו מנוחה, אף כי יקבל עליו על להבא לשמור ולעשות וכו' עכ"ל – ועי"ז רואים את עצמם ביתר שאת כמה הם רחוקים מהחרטה הנדרשת [ובאמת הכוכבי אור מייירי בחרטה שיש בה את עיקר היגון כדמוכח שם בדבריו, והרי היגון אינו לעיכובא כדלהלן בסמוך].

³³ כן משמע ברמב"ם [תשובה ב,ב] והסמ"ג [עשה טז] שכתבו "וכן יתנחם על העבר שנא' כי אחרי שובי ניחמתי" ומהות הנחמה פירשה הר"מ [תשובה ג,ג] שהיא המחשבה הלואי ולא עשיתי זאת ולא הזכיר בה צער, גם הספר חסידים [סי' כ] והחינוך [שסד] ועוד נקטו לשון נחמה, והר"י בעיקר החרטה האריך לבאר שבע מחשבות חרטה ולא הזכיר צער בכל עיקר החרטה, וכן נראה ממקורו בקרא דירמיה 'אין איש נחם על רעתו לאמר מה עשיתי' שלא נזכר בו צער, וכן נראה בדבריו שמנה לשני עיקרים נפרדים את החרטה והיגון וצריך להבין מה ההבדל ביניהם, ונראה כנ"ל דהחרטה ענינה הוא המחשבה הלואי שלא הייתי עושה זאת וכדסיים הר"י [שם, אות י'] "הוא אשר דבר ירמיה ע"ה אין איש נחם על רעתו לאמר מה עשיתי", ואילו היגון ענינו הוא הרגשת צער מרירות הלב על מה שעשה וכמו שפירש הענין בביאור היגון [אות יב] "כי יתכן שיתחרט וירע בענינו על חטאתו אשר חטא ולא השלים חוקו בזה וכו', ויותר מהמה ראוי שיצטער ויאנח וכו' ", וכן בהמשך דבריו [אות יג] "ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון". חזינן דחרטה וצער הם שני מושגים שונים ואין החרטה תלויה במידת הצער. וכן לאידך גיסא אפשר להרגיש צער במעשה מסוים ולמרות זאת להמשיך ולרצות בו מבלי להתחרט, כמו רופא שמשתתף בצער של חולה המתייסר תחת ידיו אך אינו מתחרט וממשיך בטיפול המכאיב, כך גם בענין התשובה אפשר שיצטער אדם על שהתפתה לעבירה אך מתוקף יצרו לא יתחרט וימשיך להעדיף את הנאת העבירה. וראה עוד דברי הכתר ראש המובאים לקמן הע' 36 שמרירות הלב אינה מעכבת בחרטה, ונראה טעמו משום שהיא שייכת לעיקר היגון שאינו לעיכובא [וראה הרחבת הדברים במכתב א' תשובה ו'].

³⁴ כן נראה פשוט דהרי לעולם מצויים בלב האדם רצונות סותרים [גם בדבר שחפץ בו מאד כמו לדוגמא לצאת לטיול מצוי שיהיה בו רצון מנוגד כמו שלא לקום ממטתו מוקדם מהרגיל או שלא להוציא ממון, וכיוצ"ב], והגדרת רצונו של האדם היא לפי הרצון העיקרי השליט על שאר רצונותיו, ובנידון דהחרטה היא הרצון שלא היתה נעשית העבירה הרי שבהכרח צריך שיהיה רצון זה חזק דיו להיותו השליט עתה בנפשו לדחות את הרצון המנוגד לו להנאת העבירה. [תדע שהחוטא אקראי גם בשעת העבירה גופא היה לו רצון לכבוש יצרו אלא שהיה חלש נגד רצונו בהנאת העבירה ועד שלא יגביר רצון זה לשליט על רצון העבירה הרי שלא הפך מחשבתו]. וממילא **הדרך לדעת** מהו רצונו העיקרי ביחס לעבירה היא שיחשוב על מצב שעומד שוב בפני נסיון שכזה ואם רואה עצמו עתה בשעת החרטה מוכן לסבול את צער כיבוש היצר הרי שחרטתו אמיתית.

[הנכונות לסבול עתה את צער כיבוש היצר אינה ענין לעיקר הקבלה לעתיד, דהקבלה לעתיד היא **ההסכמה הגמורה** לוותר לעולם על הנאת העבירה לעמוד בצער כיבוש היצר ובעבורה נצרך שיאמוד עצמו שאפשר לו לעמוד בכך (ראה בירור גידרה להלן

לחרטה בלי סרך צער על בחירתו הרעה מ"מ אין צער זה ממהותה³⁵ ואינה מצריכה שיעור מסוים של צער³⁶.

ואחרי שבעבור עיקר החרטה די במה שבשעת חרטתו יראה עצמו שאם כעת ישוב לו נסיון זה יהיה מוכן לעמוד בו הרי שקל הוא להגיע לחרטה על חטא שנכשל בו דרך אקראי³⁷. [אמנם אם נכשל בנסיון גדול במיוחד או בחטאים שדש בעקביו³⁸ פעמים שיצטרך התאמצות על מנת להשיג את החרטה].

ואף להר"י שחייב את המזיד בעיקר היגון **לכתחילה** מן הדין³⁹ - נראה שלרבים מבני דורנו קיום עיקר זה בצורתו השלמה [שיצטער יותר ממי שנשאר נקי מכל נכסיו] הוא מעל היכולת ואין אדם נתבע עליו דהוי כאנוס על ביטולו⁴⁰, אכן חייב להשתדל להשיג ממנו כפי יכולתו⁴¹. וכל זאת הוא בדעת הר"י, אכן בהרבה ראשונים נראה דס"ל דכל עיקר היגון אינו מן הדין אף לכתחילה, רק מעלה בתשובה [כמבואר לקמן ח"ב תשובת המזיד סעיף ח'].

ב. בשוגג - אין צריך את עשרים עקרי התשובה

הנה בכל עשרים עיקרי התשובה שהביא הר"י הוא מיירי בחוטא המזיד לתיאבון⁴².

ח"ב, תשובת המזיד ס"א, ואילו החרטה היא רק **ההרגשה והרצון עתה** לעקור את המעשה הרע מהמציאות וזאת טרם כל בחינה של יכלתו לקיים זאת למעשה].
ופשוט שמי שמצדיק עצמו במחשבה שנסיון זה היה גדול מדאי ולמעלה מכוחותיו והיה כמי שנאנס בדבר, וכל צערו הוא רק על כך שמצב קושי זה הזדמן לפניו [ובאמת לא כן הוא אלא היה עליו להתגבר], הרי שאין זו חרטה.
³⁵ כדלעיל הע' 33, ובאמת מוכח הדבר בקראי שהזכירו לשון נחמה בענינים שאין בהם צער, כמו על המלכות מפורענות לטובה, ראה יונה ג, ט' ימי יודע ישוב וניחם האלוקים ושב מחרון אפיו, ושם [פס' י] 'וינחם האלוקים על הרעה אשר דבר לעשות', וכן שם [ד, ב], וכן הוא ביאור [ב, ג], 'ונחם על הרעה' ועוד.
³⁶ כן משמע בר"י [אות יט] דלמד את יסודות התשובה המעכבים מקרא 'ומודה ועוזב ירוחם' וכתב "החרטה והוידוי בכלל מודה, **כי המתודה מתחרט** וכו' ", חזינן דנקט בפשיטות שכל שהגיע לידי וידוי אית ליה חרטה [ועי' במכתב א' תשובה ו בדברי הר"י הללו].

וכן נראה בכתר ראש [להגר"ח מוואלוז'ין אות קל"א] "תשובה עצמית [עצמה] עפ"י דינא דגמ' בנקל לצאת היינו שיגמור בדעתו שלא ישוב לכסלו עוד ומרירות הלב ליתר שאת", והיינו שמתקיימת התשובה [הכוללת חרטה] אף בלי צער מרירות הלב. וכע"ז כתב תלמידו בספר מנוחה וקדושה [שער התורה ח"א אות י' ובנדמ"ח שער א ס"י ו' עמ' קמג] בזה"ל "אמנם אם צערו כערך המאבד דינו אחד גם היא נקראת תשובה" [וראה לשון הר"י אות יב].
עוד נראה להביא ראייה שאין צריך לשיעור צער גדול בחרטה מפרש"י על המשנה יומא [פ"ה:] דתנן חטאת ואשם ודאי מכפרים, מיתה ויוה"כ מכפרין עם התשובה. וקשה אמאי בחטאת ואשם לא כתבה המשנה שמכפרים עם התשובה ופרש"י וז"ל חטאת ואשם מכפרין ומסתמא תשובה איכא שאם לא היה מתחרט לא היה מביא קרבן עכ"ל [וכ"כ המאירי שם], ומבואר שכל אדם שמביא קרבן על שגגתו מסתמא עשה תשובה, ואי נימא דבעינן לשיעור גדול בחרטה [כמו שיש שרצו להוכיח מדברי הכוכבי אור הנזכרים לעיל הערה 32] תיקשי לן איך יתכן **בסתמא שכל אדם פשוט** המביא קרבן עשה תשובה עם חרטה בשיעור גדול. וכן משמעות הרס"ג [אמו"ד מאמר חמישי פ"ה] שהביא מקור לעיקר החרטה מקרא דהושע [י, ד] שובה ישראל עד השם אלוקיך כי כשלת בעוונך וכתב "רוצה לומר כי החטאים ההם ומכשולים [נדצ"ל כי החטאים הם מכשולים]", ונראה שנקט בפשיטות שמעצם הכרת המכשול שבחטא כבר איכא לחרטה.

³⁷ וכן משמע ברס"ג [אמו"ד מאמר חמישי פ"ה] שכתב "ואיני ירא על רוב עמינו שיפילו מגדרי התשובה כי אם ההשנות [הקבלה שלא ישנה בחטא]" והיינו שאת עיקרי החרטה והוידוי נקל לקיימם, וכן כתב להדיא הגר"ח מוואלוז'ין [כתר ראש אות קלא] דמדינא דגמ' **נקל לצאת** ידי תשובה אם רק יגמור בדעתו שלא לשוב לחטא, וכן מבואר במכתבי הגר"ח [אור ישראל אגרות ז, טו, ועוד] שדא מכל עיקרי התשובה רק על הצלחת קיום עיקר הקבלה.

³⁸ שכן שני קשיים יש למי שהרגיל עצמו בעבירה: האחד - שמפסיק להרגיש את החטא שבמעשהו [עבר ושנה נעשית לו כהתר], והשני - אחרי שיהרגל על כל דבר שלטון [שע"ת ש"ב אות ל] אפשר שאף דבר שאינו קשה מצד עצמו לפרוש ממנו מ"מ ברוב ההרגל תעשה הפרישה ממנו קשה עד שפעמים יקשה עליו לראות עצמו מונע עצמו ממנו אף באותה שעה שמצטער על שעשהו.
³⁹ כמבואר לקמן בתשובת המזיד אות ח'.

⁴⁰ וראה מש"כ עוד בזה לקמן שם הע' 50, וראה עוד במכתב א', תשובה ד'.
⁴¹ ונראה דאף מי שיש לו צער קטן על חטאו כבר יש לו אחיזה בעיקר זה, כל שצערו הוא על עצם החטא [והיינו משום חומר המראת יוצרו או משום היותו כפוי טובה] ואין צערו רק משום ההפסדים השונים שיש לו מן החטא [ונתבאר במכתב א תשובה ד].

⁴² כן מוכח בהרבה מלשונותיו ונביא לדוגמא מתחילתם:
כבר בעיקר הראשון [אות י'] - מייירי ב'עוון', ובגוף הדברים "איך לא היה פחד אלוקים לנגד עיני וכו' כי הייתי על הנפש היקרה אכזרי וכו'" - וכ"ז שייך רק גבי בחירה ברע. ובעיקר השני [אות י"א] "כי **התאוה תאוה** ויחזק עליו יצרו ויתקפהו וכו'".

ונראה דהשווג אינו חייב מן הדין כלל בשאר עשרים עיקרי התשובה שאינם מעכבים [זולת השוגג בחמורות המצריכות קרבן שחסר לנו בזמן הזה⁴³]. והיינו שאינו צריך את עיקר היגון אף לכתחילה. והגם שבחרטה עצמה הוא מחויב והיא לעיכובא מ"מ יוצא ידי חובת הדין בכל מחשבת חרטה הקיימת אצלו ממילא אחרי שודאי לא רצה בחטא.

ג. הטעות בדברים שמעל היכולת

התבארה לעיל בטעות הרביעית בדוגמת חסרון הכוונה בתפילה דהוי לרוב כאונס, עיי"ש, ובהם לא הוי עבירה אלא כאשר מחסיר בהשתדלות, ורק אז יהיה חיוב תשובה וחרטה על הזלזול ועל החוסר בנקיטת דרכי התשובה המתאימים על מנת למעט בחסרון.

ד. הטעות בחסרון המעלות

התבארה לעיל בטעות החמישית בדוגמת החסרון ב"שוית" ונראה דגם כאן אין אדם נתבע על עצם החסרון אלא על מה שנהג זלזול וחוסר השתדלות לקרב עצמו למעלה, ורק במקרה שכזה עליו להתחרט על כך.

והנה כל הטועה להצריך עצמו להצטער על השוגג וכן על דברים שמעל יכולתו וכן על חסרון המעלות כמו על המזיד מרגיש שאינו מצליח להתחרט כדבעי [שהנפש מרגשת באמת, שמה שאינו מזיד הוא הרבה פחות חמור מהמזיד, וממילא אין צער הכשלון בו דומה לצער הכשלון בחטא מזיד ואי אפשר להרגיש באמת אחרת מזה⁴⁴, וכל המתאמץ להרגיש צער על שוגג ואצ"ל על אונס או על חסרון מעלה כמו על מזיד - דוחק הוא את נפשו לרגש שאינו אמיתי, "כי יתעלה צדקו מלהשוות המזיד והשוגג בדבר מן הדברים" (לשון הר"מ בפייהמ"ש אבות פ"ד ד"ה אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם)⁴⁵] ויש לו אכזבה מעצמו וביקורת על עצמו והרגשה רעה בעסקו במצוות התשובה, ועוד שמועד הוא להתיימשך חלילה מכל מצות התשובה⁴⁶.

נמצא שאין מקום ליאוש ממצות התשובה מחמת חסרון ברגשות החרטה והיגון - דבחרטה אין שיעור מסוים של צער, והיגון אפילו בחטאי מזיד שביכלתו להשמר מהם אינו לעיכובא.

ובעיקר השלישי [אות י"ב] "כמה רבה רעת מי שהמרה את יוצרו וכו'" "ואיך מלאו לבו להכעיס לפניו וכו'".

ובעיקר הרביעי [אות ט"ו] - "במדת תשובתם כנגד מידת משותתם".

ובעיקר החמישי [אות י"ז] "ועוד ידאג בעל תשובה פן יתגבר עליו יצרו וכו'", ועוד ועוד.

ויש מהעיקרים [התשיעי והתשעה עשר] שכל מהותם אינה שייכת גבי השוגג.

⁴³ כן משמע בר"י [ש"ד, י"ד] שמצריך רק בשוגג בחמורות [שיש בהן מיתות ביי"ד וכריתות] לתוספת מקצת עיקרי התשובה שאינם מעכבים. [ואף זאת רק בזה"ז שחסרה כפרת הקרבן] ומשמע שגבי שגגת שאר לאוין דעלמא אין צריך אף למקצתם [נראה עוד בח"ב תשובת השוגג הע' 18 ובנספח ג'].

⁴⁴ ראה מש"כ חוה"ל [שער התשובה רפ"ג] שמתנאי תשובת המזיד הוא שידע שמעשהו לא היה שוגג "כי אם לא יתברר לו זה ויהיה מסתפק או שוגג בלתי מזיד לא תתכן החרטה ממנו עליו וכו' ". ודברי הר"י שמצריך להגדיל חרטה העבירות הקלות כמו החמורות אינם ענין לכאן כלל, דהוא מיירי במזיד שיש תוספת חומרא במעשהו במה שמזלזל בעצם האיסור להיותו מהקלות [שכן "אין לו להביט לקטנות העבירה אבל יביט לגדולת מי שהזהיר עליה" (ש"א, ל"ח)], משא"כ הכא קולת חרטה השוגג הינה מחמת העשותה בשגגה בלי דעת [ואצ"ל בלי זלזול בעצם האיסור].

⁴⁵ והראוני בכוכבי אור [מאמר ע"ח עמ' ק"מ] שכתב בזה"ל דזה בודאי כי עונש שוגג לעומת מזיד הוא לפחות חלק אחד ממאה, עכ"ל.

⁴⁶ ואף אם לא יגיע לידי יאוש, מ"מ נגרמת לו חולשה וחסרון בחרטה וביגון שחייב בהן כפי יכולתו בעוונות מזיד, משום שהאדם מוגבל בכוחותיו וכשמוציא כוחותיו לריק במקום שאין צריך, מצוי שיחסרו לו במקום שצריך [ואפשר דג"ז נכלל בוידוי דרבינו נסים גאון 'את אשר הקלת החמרת', ועוד שההרגשה הרעה מעסק החרטה השגוי משפיעה טעם לפגם על החרטה האמיתית.

ח"ב - התשובה למעשה

תשובת המזיד

א. הנה שלושת עיקרי התשובה המעכבים הם א. חרטה. ב. וידוי. ג. עזיבת החטא¹. והקבלה על להבא היא גמר עזיבת החטא².

מהות עיקרי
התשובה
המעכבים

החרטה - מהותה היפוך המחשבה על חטאו שמוטב היה שלא עשאו³.

הוידוי - מהותו הודאה במעשה החטא לפני השם⁴ ובקשת המחילה⁵.

עזיבת החטא - מהותה הפסקת עשיית החטא בהווה וקבלה שלא לשוב לעשותו בעתיד⁶.

הקבלה על להבא – מהותה ההסכמה שיגמור בליבו שלעולם לא ישוב לזה החטא⁷.

מהות הקבלה
וביאורה

בהסכמה זו אין די ברצון טוב שלא לשוב לחטא [רצון שקיים בכל מי שלא פרק מעליו עול המצוה] אלא צריך החלטה גמורה שלעולם לא יחזור לחטאו ע"י שכל ימי חייו יתאמץ להלחם בכל כוחו

¹ כן הוא פשוט בראשונים [רס"ג, רמב"ם, רבינו יונה, חוה"ל, מאירי ועוד], ובמב"ט [בית אלקים, פ"ב] איתא שגם בעשיית אחד מעיקרי התשובה המעכבים יש תועלת וראה מה שהרחבנו בזה בקונטרס לפני השם תטהרו מאמר ועתה מה השם שואל ממך, בהערה.

² דלא סגי במה שיפסיק לחטוא בפועל אלא דצריך גם לקבל ע"ע שיעזוב חטאו לעולם כמ"ש הר"י באות י"א וז"ל העיקר השני עזיבת החטא. כי יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף לשוב עוד ואם און פעל לא יוסיף עכ"ל, וכן נראה ברמב"ם [תשובה ב,ב] שכתב "ומה היא התשובה. שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשה עוד שנאמר יעזוב רשע דרכו וכו'", הרי שלמד מהאי קרא ד"יעזוב" גם את חיוב הקבלה על להבא.

[יש ראשונים (ר"מ, ר"י) שמנו את הקבלה בכלל עיקר עזיבת החטא ועי"ז הוי לן ג' עיקרים לתשובה, ויש ראשונים (רס"ג אמו"ד מאמר חמישי פ"ה, חוה"ל שער התשובה פ"ד) שחילקו את עזיבת החטא והקבלה לשני עיקרים נפרדים וזהו שמנו ארבעה עיקרים לתשובה, ואין ביניהם מחלוקת לדינא].

³ כמ"ש הר"מ [תשובה ב, ב], הר"י [ש"א, י, סמ"ג [עשין טז], ספר חסידים [סי' כ], החינוך [שסד] ועוד, שמהות החרטה היא הנחמה והיא המחשבה הלוואי ולא עשיתי זאת [כמבואר בר"מ תשובה ג, ג] ונתבאר באריכות לקמן מכתב א תשובה ו ולעיל בטעויות בחרטה אות א'.

⁴ כן הוא פשוט לשון וידוי דקראי וכדכתב הר"י [ש"א, מ] "יש עליו להזכיר עוונותיו", וכן הוא בוידוי דעכן [יהושע ז, יט] שא"ל יהושע יתן לו תודה [=הודאה, תרגום ומפרשים שם], וכן הוא בוידוי של רבינו נסים גאון [ד"ה ריבנו של עולם מנהג בית דינך הצדק וכו'] שדימה הוידוי להודאת בע"ד, וכן כתב רבינו בחי' [כד הקמח-וידוי] "ענין הוידוי הוא שיודה ויגיד לקב"ה חטאתי לפניך", וכן נראה בספורנו [דברים ל, יא], וכן משמעות המסילת ישרים [פ"ד] שהוידוי הוא "היות השב מכיר את חטאו ומודה בו".

⁵ משמעות הגמ' יומא [פז]: [שהעמידה זה מול זה וידוי להקב"ה מול פיוס לחבירו] [המסתיים בבקשת מחילה], ומוכח בירושלמי [יומא ח,ז] כיצד הוא מתודה, ר' ברכיה בשם ר' בא בר בינה רבוני חטאתי וכו', יה"ר מלפניך ה' אלקי שתכפר לי על כל פשעי ותמחול לי על כל עוונותי ותסלח לי על כל חטאתי עכ"ל, [וכע"ז בגמ' ברכות יז: נוסח וידוי רב המנוגד זוטי ביומא דכיפורי, ויש לדחות דאפשר דרק תוספת הוא דהוסיף לעצמו בוידוי], וכן משמע ברמב"ם [א,א] מדפתח את לשון הוידוי בתיבת 'אנא השם' הצריך בזה גם שיהיה הוידוי דרך בקשת מחילה וכדכתב להדיא בסה"מ [ע"ג], וכן המאירי [מאמר א' פ"ח] וחוה"ל [שער התשובה רפ"ד] כתבו להדיא את בקשת המחילה בתוך מהות הוידוי, והרס"ג [אמונות ודעות מאמר ה' פ"ה] והר"ן [דרוש השישי] אף הגדילו להגדיר את כל מצות הוידוי בלשון "בקשת הכפרה", וכן משמע ברש"י [יומא לו: ד"ה חוזר ומתוודה] שכתב על הוידוי לשון "לבקש" [וראה עוד רש"י ב"ק ג: ד"ה וגם לילה]. **ולעצם** בקשת המחילה כתב בספר עיוני הלכה [תשובה] דמשמעות הרמב"ם [הנ"ל א,א] והמאירי [מאמר א' פ"י ד"ה וענין הוידוי] שא"צ להוסיף לשון בקשת מחילה בפ"ע אלא סגי במה שפותח את וידוי בלשון אנא [וכנדפס בכל הנוסחים המצויים]. ובאמת כבר מוכח כן מקרא דמלכים [א, ח, מז] דקרי לוידוי "חטאנו והעונו רשענו" בלשון "והתחננו אליך", ונראה דזה משום שכל דברי הוידוי הם לתכלית זו של בקשת מחילה מהשם. [והרמב"ם (בהלכותיו) כתב לומר בוידוי גם את חרטתו וקבלתו ושאר ראשונים לא הצריכו זאת].

⁶ ר"מ [תשובה ב,ב] ור"י [ש"א, י"א]. וראה לעיל סוף הע' 2 במוסגר.

⁷ רס"ג [אמו"ד מאמר חמישי פ"ה] "כי האדם כאשר יסכים בעת תשובתו בלב שלם כי לא ישנה תהיה תשובתו מקובלת", רבינו ניסים גאון [בחיבורו יפה מהישועה, מתורגם מערבית נדפס וורשא תרנ"ח] "שיקבל שלא יחזור לעבירה שעבר", רמב"ם [תשובה ב-ב] "ויגמור בלבו שלא יעשנו עוד", "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם", שע"ת [ש"א-י"א] "ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף וכו'", מאירי [חיבור התשובה, מאמר א', פ"ט] "לגמור במחשבתו לבלתי שוב לעשות העוון", "יגמור בלבו לעזוב דרכו הרעה תכלית העזיבה", ועוד רבים.

עם פיתוי היצר החזק ממש כפי זה שנכשל⁸ בו ולנצחו [מלחמה שיש בה קושי וצער לנפש ופעמים אף יסורים ממש⁹] ותוקף החלטה זו צריך להיות עד כדי שירגיש שאם יבוא לו **עתה** נסיון זה שנכשל בו יעמוד בו **ודאי** [שבלי הודאות על כך בשעה שמקבל ע"ע אין כאן עזיבת החטא, יש כאן רק רצון טוב לעזבו].

וכלפי העתיד נראה שדי לו להרגיש שאם יבוא לו נסיון זה **אפשר** שיצליח לעמוד בו לעולם. [בזה אי אפשר שירגיש בודאות הנ"ל שיצליח, משום שהאדם הוא בעל בחירה ואינו יכול להיות בטוח על העתיד, שכן הרגשת היכולת שמרגיש עתה אינה מובטחת שתשמר לו לעתיד והוא עשוי להחלש ממנה, ויותר מזה אף עלול להכשל בפועל ממש ח"ו¹⁰, ואחרי שאין הקבלה תלויה בהצלחת העמידה בנסיון בעתיד הרי שאיננה צריכה אומדנא שיצליח, רק אפשרות שיצליח¹¹].
אכן אם יש לו רק התעוררות לשוב [כיוה"כ וכדו'] ומכיר בעצמו כבר עתה שלא יוכל לעמוד בצער קיום קבלתו במהלך החיים הרגילים אי"ו נחשב קבלה¹².

⁸ פשוט, שכך דרך קבלת כל החלטה ע"י שנותן דעתו על **אותו דבר** אם מסוגל לכך. וכן משמע בר"י [ש"א, י"א] "עד אשר יהיה נכון ליבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבור בו היצר יפגשוהו כפעם בפעם **ורבה עליו תאותו כמשפט הראשון** לא יהיה נפתה ליבו עליו ויעזוב דרכו", וכן בחוה"ל [שער התשובה סוף"ג לפי לשון הלב טוב] "שיתחזק מאוד לסבול את הצער של **עזיבת הרע שהוא מורגל בו** ותהיה לו החלטה נחושה בליבו ובמצפוניו לסור ממנו". ומבואר הדבר בשם הגר"ס בדעת תורה לרבי ירוחם ממיר [דברים ב' במאמרים פ' האזינו עמ' קס"ו] וז"ל [בקיצור] והיה **הגר"ס** זצ"ל אומר כי באמת אין עצה אחרת וצריך האדם ביוה"כ לצייר לעצמו מכל חטאיו שעבר עליהם ולחשוב עליהם איך היה עושה עכשיו אם יבוא לפניו אותם החטאים עצמם באותם המצבים כבשעת החטא ודווקא על כגון זה יעשה תשובה עכ"ל.

ונראה דאין כונת הגר"ס לחדש חיוב עבודה של ציור הנסיון כמו חי עד שירגיש בשעת קבלתו את אותה דרגת קושי שנכשל בה, שזה בודאי אינו שווה לכל נפש ומצות התשובה לכל ניתנה [ועוד דכל הראשונים לא כתבו שצריך בשביל הקבלה עבודה של ציור], אלא כוונתו כדנתבאר שבשעת הקבלה יחשוב על אותו הנסיון שנכשל בו ויראה עצמו מסוגל לעמוד בו, ומחשבה זו היא טבעית באדם שכל שרוצה להחליט באמת על איזה דבר לעשותו בהכרח אומד עצמו אם מסוגל לכך, והגר"ס בא לאפוקי ממי שבשעת קבלתו נותן מחשבתו רק על רצונו שלא לחטוא מבלי לראות עצמו מסוגל לעמוד באותו הנסיון שנכשל בו, שדבר זה אינו קבלה.

[אכן מי שמסוגל לצייר לעצמו את הנסיון כמו חי, הגם שחיובא ליכא מעלה מיהא איכא, דככל שיעשה כן כך יגדל בטחונו ביכולתו לעמוד בקבלתו (וה"מ בכל החטאים זולת עריות, שמסוכן לציירם מדאי פן יעורר יצה"ר בנפשו)].

⁹ אכן כך הוא רק בהתחלת מלחמות של השב, אך כבר לאחר שזוכה אדם לנצח יצרו פעם ראשונה נעשית הקלה במלחמתו ובפעם השניה שיפגשוהו יקל עליו לנצחו. ובפעם השלישית עוד יותר. וכן הלאה, וההרגל על כל דבר שלטון.

¹⁰ שהרי אדם בחירי לעולם וצריך תדיר חיזוק ביר"ש ועלול ליפול מדרגתו [ראה פ"י הגר"א משלי (טו, כד) עה"פ 'אורח חיים למעלה למשכיל למען סור משאול מטה' שכתב "כי בלתי אפשר שיעמוד בדרגא חדא"] ובפרט מי שכבר נכשל כמ"ש השע"ת ש"א, יז, עיי"ש.

¹¹ במהדורות הקודמות כתבנו שצריך שתהיה לו "אומדנא רבה" שיעמוד בנסיון לעולם ומקור לכך לשון הר"י [א, יא] "עד אשר יהיה נכון ליבו **בטוח** בשם וכו'". והעירונו בעל ספר עיוני הלכה דלא משמע כן ממשמעות הראשונים [הו"ד לעיל ח"א, א] שסתמו דמועילה הקבלה דהתשובה אף להשונה בחטאו פעמים רבות, והרי אחרי פעמים רבות שנכשל כבר קשה מאוד לאדם לחשוב ב"אומדנא רבה" שיצליח תמיד א"כ יחדש עבודה גדולה של התאמצות יתירה על מה שהשתדל עד כה, וככה בכל שנה יחדש תוספת התאמצות על שעבר, ולא משמע בסתימת הראשונים שהצריכו זאת, אלא הקבלה דהתשובה מסורה היא לכל וביד הכל להשיגה ואינה מצריכה אומדנא רבה, וסברא היא שאחרי שאין הקבלה תלויה במקרי העתיד איננה צריכה אומדנא למה שיקרה בעתיד, רק צריך שלא תהיה להשב מחשבה הפכית שלא יעמוד בנסיון שזהו יאוש מעיקרא מעזיבת החטא וסתירה לקבלה. **נמצא** דצריך השב להיות שלם בהסכמתו להלחם ביצרו כנ"ל עם המחשבה **שאפשר** שיצליח לעולם. וכן נראה לדייק בחיי אדם [כלל קמ"ג] שפירש תוכן הקבלה "שיסכים בדעתו באותה שעה שיתאמץ בכל כוחו שלא ישוב עוד לעשות מעשה הרע הזה" ולא הזכיר מאומה מהמחשבה כמה יצליח לעמוד בנסיון, דמשמע שאין הקבלה תלויה באומדנא דיליה כמה יצליח בפועל. ולעצם דעת הר"י ראה מש"כ בנספח ב- ביאור שיטת הר"י בעזיבת החטא.

¹² דכל זמן שאדם מרגיש בנפשו שעדיין חסרה לו היכולת להלחם ביצרו גם בזמן החיים הרגילים שלאחר חלוף ההתעוררות הרי זה כמי שקבל ע"ע קבלה לזמן רק עד שתחלוף ההתעוררות ותו לא. ואם ע"י אמצעים המחזקים [בדרכ"כ קביעות לימוד המוסר] מרגיש שאפשר שתשמר לו היכולת הזו הרי שעליו להוסיף אותם בקבלתו ויזכה לתשובה.

ונראה דאף אם השב טועה במחשבתו, וכלפי שמיא גליא שאין קבלתו חזקה דיה בשביל לעמוד עתה באותו נסיון שנכשל בו, כל שנותן דעתו על קושי הנסיון כנ"ל ומרגיש בתום ליבו שהחלטתו חזקה שיעמוד בו הרי זה קבלה¹³.

ודעת הרמב"ם שעל השב עוד לקחת את הקב"ה [היודע תעלומות שבלב] לעד על כך שהסכמתו אמיתית¹⁴, ואופן לקיחת הקב"ה לעד הוא ע"י שיאמר לפניו את קבלתו¹⁵, וראה בהערה¹⁶. יש ראשונים [החינוך (מצוה שס"ד), ספר חסידים (סי' כ), ר"ת (ספר הישר אות קמד)] שכתבו כהרמב"ם, **אמנם רוב** הראשונים [רס"ג, רבינו ניסים גאון בחיבורו יפה מהישועה, סמ"ג, שע"ת, מאירי, חובה"ל, ר"ן, רבינו בחיי, העיקרים, ועוד] לא הזכירו דבר זה, ומשמע דס"ל שאין צריך לאמר את קבלתו להשם¹⁷.

ב. קבלת המורה היתר לעצמו

ויש להעיר שבצבור התורני נראה שרוב עבירות המזיד אינן נובעות מהמראת רצון השם ביודעין להדיא אלא נובעות ממה שאדם מורה בהם התר לעצמו מאיזה טעם שיהיה¹⁸, אכן גם זה בכלל מזיד יחשב שהרי יודע הוא שיש במעשהו ספק איסור המחייב לפרוש ממנו ואינו פורש.

¹³ כן מוכח בשע"ת [ש"א, מט] שכתב בביאור התשובה המעולה המגעת עד כסא הכבוד, שאם בוחן ליבות יבין ונוצר נפשו ידע שאם יבוא לידי נסיון ויגיע לידו כענין הראשון יציל את נפשו מיד יצרו הנה הוא לפני השם **במדרגה העליונה** מן התשובה עכ"ד, והיינו שהתשובה הרגילה היא באופן שלא הגיע לכך, אלא כל ש"נכון לבו בטוח בה" שיעמוד בנסיון והיא קבלה גם אם בוחן ליבות ידע שלא יעמוד בנסיון, וכן משמע בכל הראשונים [רס"ג, מאירי ועוד, הו"ד מדבריהם לעיל הע' 7] והפוסקים [ח"א והח"ח הו"ד לעיל ח"א הע' 3] שפירשו את גדר הקבלה שהוא בגמירות ליבו של השב והיינו לפי דעתו. וכן משמע מדברי הראשונים [הרס"ג, מאירי, מבי"ט ועוד] שכתבו שהתשובה מקובלת למרות שחזר פעמים רבות לחטאו לאחר ששב ממנו ואע"פ שאצל אדם שכל שנה חוזר לחטאו מסתבר שהיה חסרון בתוקף קבלתו מ"מ כיון שהיה שלם בליבו שלא ישוב לחטאו והיא קבלה. [וראה עוד מכתב א' תשובה א' ס"ק ב].

וטעם הדבר נראה לפי שכל המצות לעולם מסורות ביד האדם לעשותן לפי הנראה לעיניו ונרגש בחושיו, כך גם קבלת התשובה שגדרה הוא "גמירות לב" שלא ישוב לחטאו. גדר זה נקבע לפי דעתו ולבו של השב וכל שנראה לו שהסכמתו חזקה דיה [בגדר הנ"ל] ה"ז קבלה כדינה אף אם הוא טועה במחשבתו.

ומש"כ הרמב"ם [תשובה ב, ב] שצריך להעיד עליו יודע תעלומות אין זה סתירה. דלמבואר בסמוך ולקמן נספח א' שלמפרשי הרמב"ם ועוד רבים כל כונתו היא שעל השב לקחת את השי"ת היודע תעלומות שבלב להיות עד שאכן גמר בלבו שלעולם לא ישוב לחטאו נחא, דלא מיירי בעדות השם על הצלחת הקבלה שלא ישוב לחטאו אלא רק בעדות השם על היות ליבו **עכשיו** אמיתי ושלם עם קבלתו.

¹⁴ כן ביארו מפרשי הר"מ [הכס"מ, לח"מ ועוד] והספר חסידים [סי' כ'] ועוד רבים את כוונת הר"מ [תשובה ב, ב] "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם" ולפ"ד כוונתו "ויעיד עליו [החוטא את] יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם", וטעם הצורך בלקיחת הקב"ה לעד נראה דהוא כדי לחזקו שיהיה אמיתי בקבלתו [וראה עוד בנספח א' שהארכנו בביאור שיטת הרמב"ם והבאנו לפירוש אחר מהח"א ועוד שלפניו ליתא לדן זה, עיי"ש בהערה 1].

¹⁵ כמ"ש הרמב"ם שהמקור להעדאה הוא מהקרא [הושע יד, ד] "ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו" ובארו הכס"מ והלח"מ שהראיה שהביא היא שתחילת הפסוק הוא "קחו עמכם דברים ושובו אל ה' **אמרו אליו** וגו' ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו", והיינו שהנביא מוכיח את עמ"י שישבו בתשובה על עוון ע"ז וההשענות על אשור ואומר להם שישבו בתשובה ויאמרו להקב"ה שהם מקבלים על עצמם שלא לשוב לחטאם, ואמירה זו אל השם משמעותה שלוקחים אותו ית' לעד על כך [וראה בנספח א' הערה 5 תוספת ביאור], וכ"כ החינוך [שס"ד] "וגם כן צריך להזכיר בפירוש שלא ישוב לעשות החטא עוד שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו וכו'".

¹⁶ ונראה לכאן דצריך לכוון באמירת קבלתו שלוקח את הקב"ה לעד על אמיתותה, דזה כל ההבדל בין אמירת הקבלה בתור סיפור דברים ששב בתשובה לבין לקיחת הקב"ה לעד על כך, והר"מ כתב "ויעיד עליו" ולא כתב "ויאמר הקבלה בפיו". וראה בנספח א' הערה 11 מה שכתבנו לדון בזה.

¹⁷ ויותר מזה נראה בסמ"ג [עשה טז] שהעתיק את דברי הרמב"ם כאן [בשינוי לשון מעט] אך השמיט את סיומו להעיד את השם, וכן ברס"ג [אמו"ד מאמר ה פרק ה] וברבינו בחיי [כד הקמח אות ר] שלמדו מהאי קרא ד"לא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו" רק את עיקר הקבלה, וכן נראה מכל אותם הראשונים שכתבו את נוסח הוידוי ולא כתבו בו לומר את הקבלה שקיבל, והיינו דסגי בקבלה בלב.

¹⁸ וכמ"ש הברכת פרץ [פ' מטות] וז"ל ידוע שחטאי האדם [היינו אדם שאינו מפורקי עול ח"ו] הם עפ"י רוב על ידי הוראת היתר בדרכים שונים עכ"ל, ודבר זה כל אחד יכול להרגיש בעצמו בעבירות שנכשל בהם

ולתשובתו נראה דצריך קבלה גמורה [כקבלת המזיד הגמור] שלא ישוב לעולם לעבור בספק איסור כזה¹⁹. וקבלה זו שעל ספק איסור היא יותר קשה מאשר על ודאי איסור²⁰.

ג. ג' אופנים בעזיבת החטא:

א. מי שחטא דרך מקרה – כל עזיבת חטאו היא הקבלה על להבא²¹.
והקבלה היא לפרוש מעצם מעשה החטא ואיננה על המידות או ההנהגות שהביאו אליו²².
וגדר "דרך מקרה" נראה דאינו לפי תדירות החטאים אלא כל שלא היה רצון לחטא מעיקרא ורק יצרו הוא שהתגבר עליו²³.

שבשעת נסיון כשמתעורר אצלו קול המצפון שזה עבירה הרי אינו חושב לעצמו לא אכפ"ל שזה עבירה רח"ל אלא הוא אומר לעצמו שבאופן זה אפשר דמותר מטעם זה או אחר.

¹⁹ ואף אם התברר לבסוף שלא נכשל בהוראת היתר זו, מ"מ כבר עבר איסור בעצם הדבר שעשה מעשה שהוא ספק איסור, דהוי ביטול מ"ע של את ה' אלקיך תירא שהיה לו לפרוש ולא פרש. ראה שעי"ת [ג,ז] "ורוב הזהירות והגדר וההרחקה מן האיסור הלוא זה מעיקרי המורא", ובתרי"י [ברכות ב: ד"ה והא] "וזהו עיקר היראה להזהר מהספיקות".

²⁰ כמ"ש רש"י [סנהדרין ק"ג: ד"ה שלא] שקשה לו ספק יותר מודאי, שעל ספק הוא מצר ויצרו תוקפו ואומר על חנם אני מונע עכ"ל, והנה ישנה דרך להנצל מקושי הנסיון להבא ע"י שיברר לעצמו את הדין שהורה בו התר לעצמו, שכלל שימצא בבירורו שאין בו צד התר הרי שממילא יעמיד עצמו על שמירת הדין [ובמקום שימצא איזה ספק בדין יברר לעצמו אם בספק שכזה עליו להחמיר (לפי דרגתו) או שרשאי להקל (בכלל, או רק במקום צורך או רק בשעת הדחק)]. אמנם מ"מ לא יצא בזה עדיין יד"ח הקבלה דהתשובה, דעדיין יש עליו לקבל ע"ע שלעולם לא יעבור עוד בספק איסור כעין זה וזאת ע"י שיוסיף יר"ש בשיעור שיגדור אותו מספקות שכאלו.

²¹ דעזיבת החטא השייכת בחוטא דרך מקרה היא רק הקבלה על להבא שהיא גמרה של עזיבת החטא, שכן מן החטא עצמו שנעשה רק דרך מקרה הוא עזוב ועומד מעיקרא [וראה בנספח ב מש"כ בביאור דעת הר"י בזה].

²² דהגם שמי שיש לו מידות או הנהגות רעות המקרבות אותו לחטא בודאי צריך לתקן [וכמו שמפורש בר"י, הו"ד להלן] מ"מ אין זה מעצם העיקר דעזיבת החטא המעכב בתשובה, כמבואר בכל הראשונים והפוסקים [הובאו חלקם לעיל ח"א הע' 7] שהקבלה המעכבת היא ההסכמה על עזיבת עצם החטא.

וכן מוכח ממש"כ הר"י בעיקר הכניעה [אות כ"ו] "שהוא חייב להסיר מנפשו המידות שגורמות לחטא ומעוללות הפשעים" עיי"ש באריכות דבריו- הא קמן שכתב את הפרישה ממידות המביאות לחטא באחד מאותם העיקרים של דרכי התשובה שאינם מעכבים ולא כתבה בעיקר עזיבת החטא, וכע"ז יש להוכיח גבי הנהגות הגורמות לחטא ממש"כ בעיקר שבירת התאוה הגשמית [אות ל'] "ויפרוש מן התענוגים" ובאר שם הטעם "כי התאוה עוללה לנפשו לחטא וכו'" הרי שגם את עזיבת ההנהגות הגורמות לחטא כתב באחד מעשרים העיקרים שאינם מעכבים ולא כתבה בעיקר עזיבת החטא.

[ומש"כ הר"י בעיקר עזיבת החטא "כי יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד וכו'" אין כוונתו לחיוב עזיבת הנהגות או מידות המביאות לחטא (שאינן מעיקר זה כנ"ל), אלא כוונתו לעזיבת האופן שבו נכשל וכדבאר ואזיל חילוק באופן עזיבת החטא בין החוטא דרך מקרה לבין החוטא אוהב הרע (וראה מש"כ בזה בנספח ב)].

ומה שזכר בקרא [ישעיה נח,ז] יעזוב רשע דרכו אין הכוונה לעזיבת מידות או הנהגות המביאות לחטא אלא לעזיבת עצם החטא שרגיל בו כדאיתא ברמב"ם [ב,ב] "ומה היא התשובה, שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשה עוד, שנא' יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבתו", ומבואר בדבריו שכוונת הקרא ב"יעזוב דרכו" היא הקבלה על עצם מעשה החטא שלא יעשה עוד [ותיקון המידות הרעות המביאות לחטאים שונים הוא ענין אחר וחיוב בפ"ע וכתבו הר"מ בפ"ז דתשובה ה' ג בתור דבר נוסף שצריך לשוב ממנו].

שוב הראוני שכ"כ רבינו נסים גאון [בחיבורו יפה מהישועה נד' וורשא תרנ"ח] וז"ל "הענין הראשון הוא שישיר העבירה שבידו שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו'" עכ"ל, ומבואר ש"דרכו" היא עצם מעשה העבירה.

[אכן פשוט שאם השב מכיר בעצמו שכל זמן שלא יעזוב איזו הנהגה המביאתו לחטא לא תעמוד קבלתו, הרי שמחויב לפרוש ממנה כדי להגיע לעצם הקבלה להבא].

²³ לשון הר"י [א, י"א] כי התאוה תאוה ויחזק עליו יצרו ויתקפהו וכו' ונפל במכמוריו וכו' ולא מאשר חפצו ורצונו למצוא עונו ולעשות כמוהו אחרי זאת, עכ"ל, ולעומת זאת גבי המתיצב על דרך לא טובה תמיד כתב הר"י "וכל עת אוהב הרע, ומכשול עונו ישים נכח פניו, רצוני לומר התאוה והיצר, וחפצו ומגמתו אשר לא יבצר ממנו כל אשר יזם לעשות" עכ"ל.

נמצא שיכול להיות אף מרובה בחטאי מזיד לתאוותיו ועדיין הוא בכלל החוטא "דרך מקרה" כל זמן שאין רצונו לשוב לחטאו [ומה שחוזר על חטאו שוב ושוב הוא רק מחולשה לעמוד נגד יצרן], דמכיון שאין רצונו לחטא אין שייך אצלו עזיבת "מחשבת החטא" שהיא המחשבה לשוב לחטא [כדלקמן אות ב'] וכל עזיבת חטאו היא רק הקבלה.

ב. הרגיל בחטא מחמת שרצונו לשוב לחטא תמיד – אצלו קודם לקבלה וראשיתה היא הפרישה מן המחשבה לחזור לחטא²⁴.

יש להאיר דחוטא מסוג זה ממש אינו מצוי כלל בציבור התורני, דגם מי שחלילה רגיל להזיד באיזה חטא זה רק משום חולשתו להלחם ביצר התוקפו ולא משום שרצונו לשוב לחטא תמיד ח"ו. וראה הערה²⁵.

ג. ובחטא הנמשך [כמו בין אדם לחברו] קודם לקבלה וראשיתה הוא תיקון המעוות - השבת הגזילה, תשלום הנזיקין, פיוס²⁶, ורק לאחר מכן הקבלה על להבא.

ד. סדר עשיית התשובה אצל שלושת האפנים הללו:

א. החוטא דרך מקרה - כתב הר"י דסדר עיקרי תשובתו החרטה והיודוי ולאחר מכן הקבלה²⁷, וראה הערה דאף לדעתו יכול להפוך הסדר ולהקדים את הקבלה²⁸, ודעת הרמב"ם [תשובה א, א] דיש להתוודות באחרונה, ונראה שכן יש לנהוג²⁹.

ב. הרגיל בחטא מחמת שרצונו לשוב לחטא תמיד – בזה לכו"ע עליו להקדים עזיבת חטאו לחרטה והיודוי³⁰, וסדר זה הוא לעיכובא³¹.

²⁴ כדכתב הר"י גביו "ראשית תשובת האיש הזה לעזוב דרכו ומחשבתו הרעה". ומחשבתו הרעה היא כדפרש שם "וכל עת אוהב [את] הרע... וחפצו אשר לא יבצר ממנו כל אשר יזם לעשות". [ונראה פשוט דעזיבת המחשבה אינה תלויה במה שבכל עת אוהב הרע אלא כל שמחשבתו לשוב לחטא אפילו פעם אחת חייב לעזבה].

גם בר"ם [תשובה ב.ב.] מצינו דהצריך בדומה לר"י "שיעזוב החוטא חטאו ויסירנו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשנו עוד" והזכיר כאן שלושה דברים ובתוכם עזיבת המחשבה:

(1) "שיעזוב החוטא חטאו" – נראה דמייירי בחטא הנמשך כמו מי שעוד לא השיב את הגזילה [וכדכתב רש"י בתענית ט"ז],

או שעוד לא פייס לאשר פגע בו, או שמחזיק בשנאה או בשאר מחשבות אסורות.

(2) "ויסירנו ממחשבתו" – היינו מה שחושב לשוב לחטא.

(3) "ויגמור בלבו שלא יעשנו עוד" – זו הקבלה על להבא.

[ונראה דהר"ם בהלכה זו שביאר בה את מהות התשובה כלל את כל שלושת אפני עזיבת החטא השייכים בסוגי החוטאים השונים ולא בא לומר ששלושתם נמצאים בכל חוטא].

²⁵ אכן מצוי עבירות מסוימות שישנם שדשים אותם בעקביהם עד כדי שאינם מרגישים צער וחרטה כשעוברים עליהם. ובעבירות אלו הגם שאין להם רצון גלוי לעשותם שוב מ"מ יש להם "הסכמה דיעבד" להמשיך ולחיות כך כסדר, ונראה דע"ז קרובים הם להיות מחשבתם לשוב לחטא תמיד כהחוטא הנ"ל דהר"י, ופשוט שעליהם לפרוש מ"הסכמה דיעבד" זו.

²⁶ מתנ"י יומא פ"ה: "ב"ק צ"ב: ר"מ [ב, ט], ר"י [ש"א - י"ח, מ"ד, ש"ד-י"ח]. ובחיוב הפיוס מצאנו שבחבלה ובאונאת דברים וסיפור לה"ר-ודאי מחויב לפייס, במזיק ממון-א"צ לפייס [ר"מ חובל ומזיק ה-ט, ר"י הנ"ל], ובגזל-מחלוקת: הר"ם [הנ"ל] מצריך לפייס וכן דעת רוב הראשונים והפוסקים [הו"ד בקונטרס הריני מוחל] והר"י הנ"ל אינו מצריך. [וטעם הר"ם שמחלק בין גזל למזיק ראה לח"מ שם, וטעם הר"י שגם בגזל א"צ לפייס אפשר דס"ל דבדברים שעיקרם ממון סגי ליה בתיקון הממון וא"צ בתוספת בקשת מחילה]. וראה מש"כ בהרחבה בדיני פיוס ומחילה בקונטרס הריני מוחל.

²⁷ הר"י שם וז"ל ומודה ועוזב ירוחם, הזכיר תחילה ומודה על החרטה והיודוי, ואח"כ ועוזב עכ"ל, והאי "ועוזב" היא הקבלה [כדנתבאר לעיל הערה 22].

²⁸ כן נראה דאין סברא שתהא קפידא שתהיה הקבלה בדוקא לאחר היודוי, וקרא קמ"ל רק שרשאי להקדים את החרטה והיודוי ואין צריך להמתין עמם עד אחר הקבלה כמו אצל הרגיל בחטא דלקמן.

²⁹ מדכלל הר"ם [א, א] בתוכן היודוי גם את אמירת החרטה והקבלה. ונראה דלהר"ם הסדר הוא לעיכובא מדנקט זאת בתוך "עיקרו של יודוי" וממילא כשמקדים את היודוי לקבלה לא יוכל להזכיר את הקבלה שעוד לא קבל בידיו. ועוד, דלהמבואר לעיל הערה 5 שהר"ם ועוד הרבה ראשונים ס"ל שיש בידוי בקשת מחילה נראה שצריכה היא לבוא בסוף לאחר החרטה והקבלה על מנת שתהיה יותר ראויה להתקבל, ומשו"ה נראה שכן יש לעשות [ולמבואר בהע' הקודמת גם דעת הר"י נראה שמסכימה לזה].

³⁰ דכתב הר"י "ראשית תשובת האיש הזה לעזוב דרכו ומחשבתו הרעה ולהסכים לקיים ולקבל עליו לבל יוסיף לחטא אחרי כן יתחרט וכו'", והמשיך הר"י במשל האוחז בשרץ הבא לטבול להטהר וכתב בביאור סדר עשיית העיקרים "והנה עזיבת מחשבת החטא היא השלכת השרץ והחרטה מאשר חטא והיודוי והתפילה במקום הטבילה" והיינו שצריך אל החרטה את היודוי להיות גם הוא לאחר העזיבה. וכן הוא בר"ם [המובא לעיל הערה 24] שהקדים את עזיבת החטא לשאר.

³¹ מדכתב הר"י שם "והנה עזיבת מחשבת החטא היא השלכת השרץ והחרטה והיודוי במקום הטבילה", והיינו שמחשבת החטא [וכ"ש מעשה החטא] היא כאחיות השרץ המעכב בטבילה [החרטה והיודוי].

ג. החוטא בין אדם לחברו - סדר עיקרי תשובתו תיקון המעוות תחילה³² ואח"כ הקבלה והוידוי³³.

ה. והנה עיקרי החרטה והוידוי [שמן הדין] ברוב עבירות שבאקראי הם קלים לקיימם, וכדנתבאר לעיל [ח"א הטעויות שבחרטה סעיף א'] דאין בחרטה שיעור צער מסוים.

הקושי
שבתשובה

אכן בקבלה על להבא שלא ישוב לחטא מצוי הקושי³⁴. שכאמור לא די ברצון לחוד אלא צריך להביא את עצמו להסכמה גמורה להלחם ולסבול צער כיבוש היצר כל ימיו.

הנה יש מהחוטאים דרך מקרה שכבר יש להם דרגת יר"ש כללית הנותנת יכולת לעמוד בנסיון ועליהם רק להתבונן בחומר החטא [התבוננות המביאה להכרה בהכרח הגמור לעמוד בנסיון על אף הקושי] עד שירגישו בעצמם את היכולת להחליט בהחלטה גמורה להתאמץ בכל כוחם לעולם לעמוד בנסיון,

הדרך לקבלה

ויש מהחוטאים דרך מקרה שאינם יכולים עדיין להגיע להחלטה זו ולהם הדרך להגיע לכך תהיה ע"י הגברת יראת שמים בלבם³⁵.

גם אצל אותו חוטא יתכנו חטאים שכבר יש לו דרגת יר"ש לקבל עליהם ומאידך יתכנו חטאים אחרים שבעבורם חסרה לו יר"ש לקבלה³⁶.

³² הר"י ש"א-מ"ה ושי"ד-י"ח. ואם הקדמת תיקון המעוות היא לעיכובא מצינו לכאן סתירה בלשונות הר"י. כאן באות מ"ה כתב בזה רק לשון "ראוי", ואילו לקמן [שי"ד, י"ח] כתב דאם התודה קודם להשבת הגזילה לא עלה לו הוידוי. ואפשר שכוונתו כדכתבו הגר"ב זילבר [בפירוש זה השער] ועוד, דהתם מייירי בשלא קבל ע"ע להשיב ואילו כאן מייירי בשקיבל ע"ע להשיב רק שמתעכב מחמת קצת אונס [אכן אין רמז בר"י לחילוק זה]. עוד אפשר שכוונתו כדכתב הכנפי יונה [נדפס בשנת תרמד] שחלוק תיקון המעוות דהשבת הגזילה מתיקונו בפיוס, שבגזל הגר ילפינן מקרא [הביאו הר"י שם בשער ד] דאם הקדים את הקרבן המכפר להשבה לא מהני ומשו"ה ה"ה אם הקדים בגזל דעלמא את החרטה והוידוי להשבה לא מהני [ואף כ"ש הוא מגזל הגר שבו אינו משיב לנגזל רק לכהנים ואעפ"כ השבתו מעכבת], משא"כ כאן בשער א הר"י קאי רק על הפיוס לחבירו דסליק מיניה שבזה אין מקור שהסדר יעכב ורק ראוי הוא להקדים את הפיוס כדי שיתרצה בוידויו, עכ"ד. וטעם החילוק נראה שבגזל כל עוד שלא השיב גזילו הוי עבירה הנמשכת והולכת ומשו"ה הוי בזה הוידוי כטובל ושרץ בידו משא"כ פיוס חבירו הוא על פגיעה שהיתה בשעתה ונסתיימה.

³³ כדנתבאר לעיל בחוטא [בין אדם למקום] דרך מקרה שהוידוי באחרונה ובהערות 27,28.
³⁴ כ"כ באור ישראל אגרת ט"ו "הן יסוד ימי התשובה קבלת עזיבת החטא, והיא הקשה מכל העבודות שביה"כ הבעל"ט". שוב הראוני שכן מפורש ברס"ג [אמונות ודעות מאמר חמישי פ"ה] שכתב ואיני ירא על רוב עמינו שיפילו מגדרי התשובה כי אם את הקבלה על להבא עכ"ל, עיי"ש.

³⁵ הנה הר"י [ש"א, יא] כתב שהדרך לעזיבת החטא והקבלה אצל החוטא דרך מקרה היא ע"י ש"ייוסיף בכל יום יראת השם בנפשו ויתן חתת אלקים בלבבו בכל עת, עד אשר יהיה נכון לבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבר בו היצר וכו' לא יהיה נפתה לבו, וכע"ז כתב בש"א, ד עיי"ש, אמנם שאר הראשונים [רס"ג, רמב"ם, מאירי, ועוד] כתבו רק "שיגמור בלבו שלא יעשנו עוד" ולא כתבו שצריך מקודם להוסיף יר"ש כדי שיוכל לקבל. ונראה דתלוי הדבר בסוג החוטא, דמי שחסר לו בדרגת היר"ש הכללית שנותנת יכולת לעמוד בנסיון [כמ"ש במשלי טז, א "וביראת ה' סור מרע"] הכל מודים שצריך להוסיף יר"ש בליבו עד אשר יהיה נכון לבו שיעמוד בנסיון וכמ"ש הר"י הנ"ל, ומאידך מי שכבר יש לו את דרגת יר"ש הנותנת את היכולת הכללית לעמוד בנסיון וכשלונו היה רק "כי מראשית לא חשב כי פתאום יבא היצר השודד עליו" [לשון הר"י אות ד] ואחרי שנפל בחטא הוא כבר מודע וזהיר להשמר מיצרו, הרי שיש בכוחו לקבל עתה כדן גם בלי הוספת יר"ש, ובשכזה גברא נראה דגם הר"י יסכים שיוכל לקבל ע"ע מיד. שו"ר שכ"כ החרדים [פס"ג, ודבריו שם מיוסדים על דברי הר"י] שמי שעבר עבירה במקרה ונפשו מרה לו יתודה מיד. [וכן משמע מחיוב התשובה ביו"כ דניתן לקבל ולשוב מיד, וראה עוד מד"ר שה"ש פרשה ה' אות ב' "אמר הקב"ה לישראל הרפו ממעשיכם הרעים ועשו תשובה כהרף עין"]. [וראה בנספח ב אות ה ביאור נוסף בטעם מה שהצריך הר"י הוספת יר"ש].

³⁶ כגון חטאים שרגיל בהם או חטאים שכשלונו בהם היה במקום של קושי נסיון גדול במיוחד שאלו מצריכים הוספת יר"ש בעבור הקבלה עליהם, משא"כ חטאים שהיו רק נפילה מדרגתו הכללית יכול לקבל עליהם לאלתר.

הדרך העיקרית להגביר יראת שמים שתהיה מחסום לפיתוי היצר היא ע"י לימוד המוסר³⁷, ומהות המוסר כתב הר"י [ש"ג,ג] "שילמד גנות העבירות וההפסד והאבדון הנמצא בהן וכו' ולהוכיח עצמו בזכרון הענשים וכו' וזאת הידיעה תיקרא מוסר"³⁸. ויש על השב להתפלל שיצליח לקבל על עצמו כראוי³⁹. ונכון לכוון על כך בהחזירנו בתשובה שלימה לפניך⁴⁰.

ו. הדרכות למתקשים בקבלה להבא

והנה בזמננו רבים הם המתקשים לעמוד בגדר הקבלה [הנ"ל אות א] בחטאים המצויים⁴¹, ומצינו בדברי רבותינו הדרכות לכך וכדלהלן:

³⁷ מ"ב [סי' א' ס"ק י"ב] "וצריך האדם לקבוע לו עת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום וכו' ותכלין היצה"ר הוא תוכחת מאמרי חז"ל". וראה בגרי"ס [אגרת המוסר באמצעה ד"ה הוא מאמר רז"ל] שדייק כן בגמ' ב"ב טז'. ומקור המ"ב ציין בשעה"צ להברכי יוסף שם, ומוכח שם ויותר מבואר הוא בספרו שו"ת טוב עין [סי' יח אות ב' דין ה'] שהכונה לצרף לעסק התורה בגופי ההלכות גם תוכחות מוסר מרביתנו ז"ל קמאי ובתראי, וראה בנפח"ח ש"ד פרקים ז-י שהרחיב בזה שלימוד ספרי יראה ומוסר יהיה בצירוף לעיקר שהוא העסק בתורה. ובאור ישראל [אגרת ז'] הוסיף שעיקר התועלת לשמירה מעוון ע"י לימוד התורה הוא בלימוד הדין שנכשל בו ממקורו ובעמקות "ודבר זה עושה קנין בנפש לשמירה כמעט יותר מהתבוננות היראה, אכן גם מהתבוננות היראה אל יחדל", ומ"מ גם לימוד המוסר בפ"ע יש בו תועלת ליר"ש וכמ"ש הח"א כלל קמ"ג עיי"ש.
³⁸ דוגמא לידיעות המוסר כתב הר"י בעיקר החרטה את שבע מחשבות החרטה [הובאו בקיצור במכתב א' הע' 16], ובעיקר היגיון [א,י"ב] כתב את המחשבות של חומרת הממרא את יוצרו וחומרת כפיות הטובה על טובותיו ית' עליו בעבר ובהווה, ומחשבות אלו מועילות לכבוש את יצרו כמ"ש [ש"א,ד] "כי עתה שב נאנח במרירות לב, ברגזה ובדאגה ודלפה עינו מתוגה, כי יפגשו יצרו שנית ויזדמן החטא לידו, יכבוש את יצרו ויזכור אשר עבר עליו כוס המרירות ולא יוסיף לשתות עוד וכו'", וכן הביאן בענין עזיבת החטא [א,י"א] "ראשית תשובת האיש הזה החרטה ולשים יגון בלבבו על חטאתו ולהיות נפש נענה ומרה כלענה וכו' ", ואעפ"י שהיגיון אינו לעיכובא מ"מ הביאו כדרך המביאה לעזיבת חטא גמורה.
עוד מצינו למחשבות נוספות המביאות ליר"ש, ראה אבות פ"ג מ"א הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה וכו' עין רואה וכו', ולהסתכל בדבר הוא יותר מראייה בעלמא והיינו שצריך להתבונן בו בשימת לב, וכאן יש לאדם לצייר אותו בעיניו כמו חי, ועל האי עין רואה כתבו בשם הגר"א [מעשה רב השלם עמ' צא] "עצה לסור מרע, והיינו שישים יראת השם נגד פניו שהקב"ה מלא כל הארץ כבודו ועומד עליו ורואה מעשיו המגועלים, ואיך לא יבוש מפניו לעבור על רצונו בפניו ממש". וכע"ז כתב ברוח חיים [להגר"ח מואלוזין] אבות פ"ד מ"א, וכתב ע"ז "וזאת היראה תועיל ודאי לסור מרע ולהשמר מפח יקוש" וראה עוד שם פ"ב מ"א הדרכה איך לצייר לעצמו דבר זה [והו"ד בנפח"ח הוצ' רובין בליקוטי מאמרים בסופו אות כא]. וראה עוד מש"כ הח"א [כלל קמג, בסוף הקדמתו לפירוש הוידוי] שע"י שאדם מרגיל עצמו בתפילה על יראה עם אמירת פסוקי יראה מובטח לו שינצל מכל חטא, עיי"ש.
[וראה עוד באמו"ב להחזו"א (פ"ד אותיות ז-ט) במעלת הנהגת דקדוק הדין לתיקון המידות שיש בה הגברת "ההכרה התמידית להכנע להרגש הפנימי ולמצפון האציל ומכשרתו להיות איש הרוח", שכל זה הוא הרחקת האדם מהחטא].
³⁹ דמלבד מה שכל דבר צריך לעזר התפילה, כאן במצות התשובה הביא הר"י את התפילה בתור אחד מעשרים העיקרים, והזכיר בה כמה דברים שיש להתפלל עליהם:

א. רחמים **לכפר** את כל עוונותיו [אות מ"א, וראה מש"כ לעיל בריש תשובת המזיד בביאור עיקר הוידוי שיש ראשונים שאף החשיבו את בקשת הכפרה להיות מהעיקרים המעכבים].

ב. שיחפץ בו השם **וירצהו** ויעתר לו כאשר אם לא חטא [אות מ"ב].

ג. **שיעזרהו** אל התשובה [אות מ"ג]. ונראה שכוונתו למש"כ [לעיל אות כ'] "ויתפלל תמיד אל השם לעזרו אל התשובה ולהצילו מיצרו", ומשמע שם ד"לעזרו אל התשובה" מיירי בהשלמת מדרגות התשובה הרבות שהם עשרים העיקרים, ו"להצילו מיצרו" מיירי כלפי הפחד "אולי יתחדש עליו יצרו" [כדנטבאר לקמן הע' 51],

והשתא התפילה להשגת הקבלה המעכבת הרי היא בכלל "לעזרו אל התשובה" ודאי קודמת היא לתפילה להשגת שאר העיקרים שאינם מעכבים.

⁴⁰ שכן באר הרוקח בסידורו את לשון התפילה 'והחזירנו בתשובה שלימה' דו"ל שלא נחזור שוב לחטא עכ"ל, וכ"כ בסדר היום וז"ל וענין כוונת הברכה הזאת לבקש מאת אלקינו שיכניע וישפיל גאות [חזוק] יצרנו הרע וישעבד אותו לעבודתו וכו' **שלא נשוב עוד לכסלה** עכ"ל [וציין אליו המ"ב סי' קט"ו ס"ק א'].
⁴¹ ויש החוששים להנזק באם יתאמצו מדאי להפריש עצמם מאיסור שאדוקים בו, ויש לדעת בזה חילוק יסודי בין קיום עשה ממושך שאין לו קצבה לבין שמירת ל"ת שהוא מאמץ לזמן קצר- שבעשה כמו ת"ת אכן עלול אדם להעמיס ע"ע מעבר ליכולתו עד כדי להזיק לעצמו ל"ע, משא"כ בפרישה מלאו, שעם כל הקושי והצער שבפרישה מתוקף התאוה אין אדם ניזוק אלא רק שובר את יצרו הרע וממליך את יצרו הטוב ואף מתעצם ברוחניות. [נמצאנו בחז"ל (ע"ז י"ז) שני יוצאי דופן להאי כללא – גבי מי שהוא מין שאינו יכול לפרוש מבלי שימות, וכן גבי האדוק ביותר בעבירה

זה המרגיש שאכן אין בכוחו לקבל על עצמו פרישה מוחלטת על להבא יקיים את ההדרכה של הר"י בחיבורו יסוד התשובה להרגיל עצמו בקבלות קצרות - שיקבל ע"ע לזמן קצר ובסימו יחזור ויקבל לזמן כזה וכך יחזור פעמים רבות, עד שע"י ההרגל יתמעט וילך קושי שמירת המצווה ותיעשה לו קלה הקבלה השלימה לעולם⁴².

וכן בכל פעם שיסיים פרק זמן קצר זה בהצלחה ללא כשלון יודה וישבח להשם על אשר עזרו להנצל מיצרו "וכבר זכה להיות שעה אחת בתשובה בעוה"ז"⁴³, והודאות אלו להשם עוד מגדילות את מודעות השב להיותו מצליח, וראיית ההצלחה היא הדבר המעודד ומחזק יותר מהכל.

ולהמרגיש שגם הדרכה זו היא מעל כוחו ישנה עצתו הידועה של הגר"ס [אור ישראל אגרות ו, ז, ח, ט"ו], שיקבל על עצמו לעת עתה פרישה מהבחינה הקלה של העבירה [דהיינו האופן שבו הנסיון הוא יותר קל לעמוד בו]⁴⁴, דרגה שלפי דעתו ביכלתו לקבלה ע"ע. והגם שקבלה זו איננה על כל חלקי החטא, מ"מ יש תועלות עצומות בדבר:

חדא – הצלה מעיקר ענשי שמים המגיעים על עבירה זו⁴⁵.
ואידך – העמדת החוטא על דרך מעשית של התחלת תשובה ע"י התרגלותו לכיבוש היצר בהדרגה, שע"י יגיע בס"ד לקבלה שלימה ולתשובה שלימה⁴⁶. [וע"ע בנספח ד', ב].
וראה במכתב א' [תשובה א'] ומכתב ב' תוספת הדרכה לאלו המרגישים מיואשים מחוסר הצלחתם לקיים את מצות התשובה.

כר"א בן דורדיא שנפשו לא יכלה לסבול את צער הפרישה ומתוך כך כדפרש"י (שם, ד"ה לא ישובו). ודבר זה אינו מצוי בינו כלל.

ויש לציין לדרשת ר' חיים מוואלוז'ין לסליחות תקע"ג [נדפס בסוף נפה"ח מהדו' רובין עמ' ת"ד, ת"ו] שנקט שבחטאים שאדם נשתקע בהם ואדוק בהם וקשה ביותר לפרוש מהם עד שאפשר שיצטרך למות מתשובה – מחויב לקבל עליו מיתה ובלבד להנצל מחטא, ומכאן לעניינו עוד חיזוק בק"ו לנכונות לצער המאמץ הנצרך לתשובת המזיד.
⁴² כן מתבאר למעניין ביסוד התשובה [ד"ה וזו הדרך אשר ילך בה], שבאר שם כזו קבלה "בבקר מעת הקיצו משנתו יחשוב בדעתו וכו' שלא יעוות לפי כוחו אף פסיעה אחת עד זמן האוכל וכו' וכו' וכאשר עשה מן הבקר ועד עתה יעשה עד זמן אכילה בערב וכו' וכן מזמן אכילה של ערב יעשה זה הסדר עד זמן שכיבה" [נוסח המדויק שבהוצ' שפתי חכמים], "וככה יעשה כל הימים וכו' עד שיתחזק ביראת הבורא [וזה כמש"כ בשע"ת ש"א-י"ט "יוסיף בכל יום יראת השם בנפשו"] וכו' ויניח כל מעשיו הרעים" [וכמש"כ שם "ויעזוב דרכו"], שזוהי תכלית עזיבת החטא- הקבלה להבא שהיא לעולם. [וראה עוד במכתב א', תשובה א' אות ג' הערה 5].

⁴³ שם, ד"ה הגיע עת האוכל.
⁴⁴ כגון, הפרוץ באיסור לה"ר, שתכבד עליו הפרישה כשהוא עומד במרכז החברה וחבריו דוחקים בו לספר מה היה – שזוהי "בחינה כבדה" לדחות את היצר, לעומת היותו עומד מול חבר אחד ואף אינו דוחקו לספר – שזוהי "בחינה קלה", או הפרוץ בביטול תורה שתכבד עליו ההתמדה בהיותו בסביבת חברים המדברים במילי דעלמא לעומת היותו יושב בחברת השקועים בלימודם, או שתכבד עליו ההתמדה כשלומד לבדו לעומת כשלומד עם חברותא וכיוצא ב אפנים רבים, ויש דרגות דרגות של כבדות וקלות בכל איסור לפי ענינו [והתבאר במכתב, תשובה ח'].
⁴⁵ דמלבד מה שע"י קבלה אמיתית על הבחינות הקלות הוא שמור וגדור הרבה יותר מלהכשל בהן אף בבחינות הכבדות שעוד לא קבל עליהן יוקל עכשיו כפי שביאר הגר"ס [שם, סוף אגרת ו' ד"ה אולי] עפ"י היסוד של 'קשה ענשו של לבן מענשו של תכלית' שענשו של ה"כבדות" הוא פחות בהרבה מאלו ה"קלות". וכל זה הוא רק למי שאינו פרוץ ב"קלות" – דאליה גם על ה"כבדות" שלו יהיה נידון בחומרת ה"קלות", נמצא שע"י שמירת ה"קלות" הוא גם מיקל מעליו את חומר ה"כבדות" שעוד לא מצליח להשמר מהן. וראה בנספח ד' אות ב' מש"כ לאפוקי מאלו שטעו בהבנת דבריו.

⁴⁶ ועוד תועלת יש בעצת הגר"ס לפי מש"כ לחדש באגרת ל' [הו"ד להלן בנספח ד' אות א', עיי"ש] שכל שיש לו הרגש בפגם מעשיו כבר יש לו שייכות לתשובה לענין שיתחשבו בו בדין ר"ה לכתבו בספר החיים אעפ"י שעוד לא קיים מצוות תשובה דלפ"ו ק"ו הוא במי שכבר התחיל לעסוק בגוף התשובה ומקבל ע"ע עזיבת חטאיו בבחינת הקלה שיתחשבו בו לטובה בדין ר"ה ויוה"כ. עוד תועלת יש שניצל ע"י מהחסרונות של המתאחר מן התשובה [לעיל בהקדמה עמ' 4].

ז. עוד מצוים אנשים שהרבו עוונות מסוגים רבים, ובבואם לקיים מצוות התשובה נדרש מהם לעשות שינוי כ"כ עצום וקשה בדרכיהם ובהרגליהם עד שמרגישים שזה מעבר לכוחם⁴⁷ ומתייאשים מן התשובה. בעבורם ישנה העצה הפשוטה של הח"ח בקונטרס בית ישראל [פ"ו] להתחיל בתשובה **בהדרגה** והיינו לתקן מקצת עוונות כפי יכולתם ואח"כ לתקן עוונות נוספים עד שלבסוף יגיעו לתקן כולם⁴⁸.

ח. חיוב שאר עיקרי התשובה

עוד צריך לדעת שהגם שרק שלושה מכל עשרים עיקרי התשובה שמנה רבינו יונה הם לעיכובא, והמקיימים לבדם כבר קיים את מצוות התשובה והוא "בעל התשובה" [שם, אות י"ט], מ"מ נראה בדבריו דס"ל דרוב שאר העיקרים אינם ממידת חסידות ומעלות בעלמא אלא הם מחויבים לכתחילה מן הדין⁴⁹. וראה הערה⁵⁰. וצריך להתפלל אל השם "לעזרו אל התשובה" להשיג את כל העיקרים⁵¹.

וטעם הצורך בכל עשרים העיקרים מבואר בדבריו שהוא לשלמות טהרת הנפש מהעוון והיות השב רצוי להשם כאשר לא חטא⁵².

⁴⁷ ויש להאיר שכל זה אמור במי שבאמת הרבה עוונות מסוגים רבים. אבל אצלנו אפשר שלאור הטעויות הנ"ל שהשתרבבו למצוות התשובה אצל רבים, פעמים שאין מצבם כך באמת, דאפשר שכשיבדקו לאור הנ"ל את ריבוי 'עוונותיהם' ימצאו שרבים מהם אינם בזדון או בפשיעה אלא שגגות שתשובתן קלה [כמבואר לקמן בחלק תשובת השוגג ועיי"ש עוד אות א' הערה 9], ומהם שאינם אפילו שגגות אלא אונסים או חסרון מעלות, וכבר לא נשארה לפניהם עבודת תשובה הכבדה יותר מיכלתם. ⁴⁸ גם קודם להשלמת תיקון כולם, כל עוון שכבר שב ממנו – קיים בו המ"ע דתשובה [כן מוכח מקושיית התוס' שבועות י"ג ד"ה ת"ל והרמב"ן שם ד"ה ורמי והריטב"א שם ד"ה לא התענה, וכתבנו זאת לאפוקי ממי שכתב איפכא]. וכן לאידך גיסא פשוט שתשובתו על מקצת עוונותיו לא הועילה כלום לכפרת אלו מעוונותיו שעוד לא שב מהם. [והוצרכנו לכתוב זאת משום שראינו טועים בזה]. וראה במכתב ב' תוספת עידוד והדרכה למצב זה. ⁴⁹ כתב הר"י [ש"א, כ'] "אעפ"י שהוא מודה ועוזב [והיינו שמקיים את ג' העיקרים המעכבים] יש עליו לפחד תמיד אולי לא השלים חוק התשובה כי צריכה למדרגות רבות" – הרי שנקט לשון 'חוק' גבי 'מדרגות' התשובה. ועוד, מדכתב שם בהמשך דאיכא עונש על חסרון [ראה הערה בסמוך] – ועונש שייך רק באיסור דינא. עוד מצינו באות ט"ז שכתב "אולי הוא מקצר בחובת התשובה בצער ובמרירות ובצום ובבכי" – נקט לשון חובה גבי עיקרים אלו אע"ג שאינם מהמעכבים.

ועוד מצינו לשונות 'חיוב' גבי עיקר ההכנעה [אותיות כ"ד, כ"ו, כ"ח] – והרי אינו מהמעכבים. וכן מוכח ממה שכתב [שם, כ'] ש"מי שאיננו משתדל תמיד להשיג מדרגות התשובה ולהוסיף בנפשו יראה, יענש על זה", והרי אין עונש אלא על ביטול חיוב. ושמענו מת"ח אחד דאפשר דיש חילוק באלו שבעה עשר העיקרים בין רובם שעיקר ענינם הרחבות לג' יסודות התשובה [חרטה, עזיבת החטא, וידוי] והמה דרגות בקיום יסודות אלו שהר"י קרא להם בשם "מדרגות התשובה", שאותם אכן חייב לכתחילה מן הדין [לדוגמא הצער המרירות הצום והבכי שהזכיר הם הרחבה לעיקר החרטה, וההכנעה שהזכיר היא הרחבה לעיקר עזיבת החטא], לבין אותם העיקרים שמועילים בפני עצמם במצות התשובה [והם העיקר העשירי להיטיב את פעליו בדבר אשר זדה עליו, העיקר הי"ז לרדוף פעולת החסד והאמת, ואפשר גם העיקר העשירי להשיב רבים מעוון] שאף להר"י מסתבר שאינם חיוב מן הדין.

⁵⁰ והנה לבני דורנו נרגש שיש מהעיקרים [כדוגמת המבואר בדרגת היגון ודרגת הצער במעשה] שהם מעל דרגת רוב צבור היראים בזה"ל, ובזה נראה שאכן אין האדם [זולת יחידים שהם ברי הכי] נתבע עליהם ופטור מענשם דהוי כאנוס על ביטולם. [ראה ח"א הטעויות המצויות אות ד].

אכן הרבה מהעיקרים שייכים גם לבני דורנו והאדם נדרש מן שמיא לפי יכולתו. ובודאי שהעיקר החמישה עשר, התפילה – שייך לכל אדם ומחויב בו [ועל ידו עוד תתוסף לו יכולת גם בשאר העיקרים].

⁵¹ הר"י בש"א אות כ' כתב שני דברים דיש לבעל התשובה לפחד מהם א. שמא לא השלים חוק התשובה כי צריכה למדרגות רבות. ב. שמא יתחדש עליו יצרו. ונראה שעליהם כתב בהמשך "ויתפלל תמיד אל השם" ומפרש והולך בתפילה זו שני דברים: א. "לעזרו אל התשובה" – והיינו שיזכה להשלים מדרגות התשובה. ב. "ולהצילו מיצרו" – שלא יתחדש עליו להחטאו, [ועיי"ש שם אות מ"ג]. וכן משמע בדבריו [ש"ד אות י'] בטעם המצווה לאכול בעיוה"כ וז"ל למען נחזק **להרבות תפילה ותחנונים** ביוה"כ ולשית עצות בנפשנו על התשובה **ועיקריה** עכ"ל. **ומכאן הערה** דמדברי הר"י הללו נראה דאלו שני הדברים הם עיקר הכוונה הנצרכת בתפילתנו "והחזירנו בתשובה שלימה לפניך", וראה עוד לעיל הערות 39, 40.

⁵² בהקדמה לעיקרים [ש"א אות ט"] כתב "כי לא תטהר הנפש **טוהר שלם להיות העוונות כלא היו** זולת כאשר יטהר האדם את ליבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר", וזאת מבאר והולך בכל עשרים עיקרי התשובה. וכשזוכה "להיות העוונות כלא היו" הרי הוא רצוי להשם כאשר אם לא חטא מעולם כמ"ש באות מב, ובחשיבות הריצוי כתב [שם] "ותאות הצדיקים מן ההצלחות, להפק רצון מהשם ושיחפוץ בהם וכי" עיי"ש שהאריך.

וכל זה הוא דעת רבינו יונה [וכע"ז בחוה"ל וכן נראה במאירי⁵³], **אכן** יש ראשונים [רבינו ניסים גאון, חינוך, ר"ן, עיקרים, ועוד] שלא הזכירו כלל, **ויש** ראשונים [רס"ג, רמב"ם, סמ"ג, ספר חסידים] שהזכירו מקצתם [זה בכה וזה בכה] אך לא פירשו בהם מידת חיובם⁵⁴. ומ"מ נראה שהכל מודים שכל תוספת בעיקרי התשובה שאינם מעכבים מוסיפה במדרגות התשובה⁵⁵ ומזכה את השב להשיג ממדרגות הריצוי. ולענין תיקוני התשובה שהובאו בראשונים ואחרונים ראה הערה⁵⁶].

ט. כפרת הלאוין החמורים

ויש לידע דמה שתשובה [ע"י ג' העיקרים המעכבים] ויוה"כ מועילים להשיג כפרה שלימה⁵⁷ הוא

⁵³ חוה"ל [שער התשובה פ"ה], המאירי בחיבור התשובה כתב את מרבית העיקרים [ומקצתם השמיט וכתב אחרים במקומם] אך צריך ביאור בכוונתו שכן בבארו את עיקר החרטה המחויב והמעכב (מאמר א פרק שמיני) כלל בו את עיקרי היגון הצער [שכתב הר"ן] תחת הכותרת "לבאר הנהגה הראויה לכל בע"ת", וכן חזר וכתב בכמה מהעיקרים לשון "ראוי", ומאידך כתב בפתחה לעיקרים שם "שצריך לכל בע"ת וכו' ועל זה הזהירו בע"ת לעשותם" ונראה דכוונתו ב"ראוי" זה היא רק לומר שהסברא מחייבת זאת [ולא שבא להפחית מדרגת החיוב].

וכן נראה בדעת המבי"ט שכתב [בית אלקים רפ"ב] "כי יש לתשובה עיקרים רבים כמו שמנה הרב רבינו יונה עשרים עיקרים לתשובה וכו' " ובפרק ג כתב "וראוי לכל בעל תשובה וכו' שיהא זהיר בכל אותם העיקרים" ומאידך כתב שם "ושאר העיקרים לא נרמזו כי אם בדברי הנביאים שהזהירו את החוטאים בהם כדי שתתקיים התשובה בידם" ומשמע דהם חיוב, וכן משמע מדנוקל לבאר שם אמאי לא הוזכרו בתורה עיקרים אלו, ונראה דלשון ראוי דנקט כוונתה כנ"ל בדברי המאירי.

⁵⁴ רבינו ניסים גאון [בחיבורו יפה מהישועה דפוס וורשא תרנ"ח] והר"ן [דרוש השישין], החינוך [עשה שסד], העיקרים (מאמר רביעי פרק טו) ועוד, כתבו רק את העיקרים המעכבים. הרס"ג [אמרו"ד מאמר חמישי פ"ה תרגום הרב קפאח] כתב שיש לארבעה (גדרי התשובה) אלו שלושה נספחים והם להרבות בתפילה ובצדקה והדרכת בני אדם (בדרך הטובה והישרה). הרמב"ם [וכע"ז הסמ"ג עשה טז, וספר חסידים אות כ] בבארו את מהות התשובה [פ"ב ה"ב] כתב רק את העיקרים המעכבים, ובה"ד הוסיף ומנה חמישה דברים 'מדרכי התשובה': צועק תמיד לפני השם בבכי ובתחנונים, נותן צדקה, מתרחק מהדבר שחטא בו, משנה שמו, וגולה. וג' הראשונים מדרכי התשובה הללו כלולים בהם הרבה מהעיקרים שאינם מעכבים שכתב הר"י, ולא פירש בהם הר"מ מידת חיובם. ומדכיילינהו לכולהו ביחד עם משנה שמו וגולה שודאי אינם חיוב מדינא אלא רק מעלה בתשובה משמע דה"ה לשארא.

וכן משמע דנקט הגר"ח מוואלוז'ין שהובא בשמו [כתר ראש, הנהגות ישרות סי' עו] גבי עיקר היגון "ויתרון מרירות הלב הם מידת חסידות", ונראה דה"ה ואף כ"ש הוא גבי שאר העיקרים שאינם מעכבים דהר"י החשיב את עיקר היגון יותר מכל שאר העיקרים שאינם מעכבים [וכמ"ש א-יג "ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון"] ואחרי שהיגון עצמו לדעת הגר"ח הוא רק מידת חסידות כ"ש שאר העיקרים.

⁵⁵ פשוט דאינו דומה מי שמקיים רק את עיקר הדין לתשובה [חרטה קבלה ווידוי] למי שמוסיף צער ואנחה וכו' על חטאיו. ועוד שרובם מפורשים בקראי שהביא הר"י כדוגמת [יואל ב,יב] וגם עתה נאם ה' שבו עדי בכל לבבכם ובצום ובבכי ובמספד, והנפק"מ בין הר"י לראשונים היא באם הם חיוב להעניש על חסרון בהשתדלות להשגתם.

⁵⁶ בדבר זה הרחיב בטו"ד בספר עיוני הלכה [תשובה, ח"ב] וכתב שבדברי כל הראשונים ההולכים בדרכי הפשט שכתבו את הלכות תשובה נתבאר שהכפרה תלויה בקיום עיקרי התשובה ומדרגותיה ומיד שעשה תשובה "הרי הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד", "וכאילו לא חטא מעולם וכו' " [רמב"ם פ"ז] ולא הזכירו הצורך לסגף עצמו על העוון, וזה כמשמעות הבריתות והגמ' שהתשובה לבדה מכפרת לגמרי, ומאידך הרבה ראשונים ופוסקים הביאו תיקוני תשובה של צומות וסיוגופים וכו' הנצרכים לכפרה, ועיי"ש שכתב ח' דרכים בביאור הצורך בתיקונים אלו.

⁵⁷ כן הוא פשוט הברייתא [יומא פו-] שרק בעבר על כריתות ומיתות ב"ד צריך ליסורים **ממרים** דהיינו לגמר כפרת העונש [ראה הערה הבאה] משא"כ בלאוין הרגילים תשובה תולה ויוהכ"פ מכפר ואין צריך לתוספת יסורים כדי לגמור את הכפרה, וכ"כ הר"ן [דרוש השישין] "אבל השי"ת הקל... ובחר בתשובה וצויה עליה וביאר ענינה בדבר קל מאוד, והוא החרטה על שעבר והטבת המעשה על העתיד, והבטיחנו בזה הבטחה שלימה שאם יעשה כן **יכופרו העוונות הקודמים לגמרי**". [ובהמשך הוסיף את בקשת הרחמים שהיא הוידוי]. וכ"כ המבי"ט [בית אלקים רפ"ב] וז"ל ואם כי יש לתשובה עיקרים רבים כמו שמנה הרב רבינו יונה ז"ל עם כל זאת באלו שני העיקרים [מיירי בחרטה ובעזיבת החטא] **נתכפרו חטאיו** ושאר העיקרים הם להשלים ולקיים בידו סדר התשובה עכ"ל, וכן יש להוכיח בר"י [בעיקר הדאגה, אות ט"ז] שכתב "כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו **כי יש עוונות** שהתשובה תולה כפרתם ויסורים ממרים", והיינו שרק בעוונות של כריתות ומיתות ב"ד צריך לדאוג ולפחד מהעונש [גם אחרי התשובה], ואם נימא דאף בלאוין הרגילים כדי להשיג כפרת עונש שלימה צריך לשאר העיקרים שאינם מעכבים, א"כ **בכל** העוונות יש לו לדאוג מהעונש שמא לא השלים בהם את שאר העיקרים שהרי כתב הר"י [שם, ובאות כ'] דלעולם יש לשב לדאוג אולי הוא מקצר ולא השלים את כל עיקרי התשובה.

דווקא בלאוין הרגילים אבל בלאוין החמורים שיש בהם כריתות ומיתות ביי"ד מבואר בגמ' [יומא פו:] דבהם התשובה תולה וצריך עוד ליסורים [בעוה"ז] בשביל לגמור את הכפרה⁵⁸.

י. הערה לרגיל לחזור לחטאו שוב ושוב לאחר התשובה

כבר הבאנו לעיל [ח"א אות א'] בביאור הטעות הראשונה שאף אם שב וחטא לאחר שעשה תשובה אפילו פעמים רבות מ"מ תשובתו היא תשובה.

אכן צריך לדעת את אזהרת המאירי בזה שכתב [חיבור התשובה מאמר א' פ"ט] "זאת ההנהגה רעה חולה, תורה על בעליה סגנון קשה רע ומר, ימצאו דרכי התשובה על הרחוק בזה הטבע, ולהרחיק זה הענין הזהירו מאוד להיות בעל התשובה קונה מידות ותכונות חדשות ומתעורר להרבות בטוב המעשים תמיד", ועוד כתב [מאמר א' פ"ב בביאור המדרגה השביעית] בענין זה "שאעפ"י שנקרא תשובה קרוב להשתקע כל כך בפעולות הרעות עד שתמנע רפואתו".

והיינו שאדם זה נמצא בסיכון שברבות כשלונותיו לקיים בפועל את קבלתו עלול הוא להשתרש בהנהגתו לחזור לחטא⁵⁹ ומשום כך מזהירו המאירי להוסיף מאמץ **בדרכי התשובה**⁶⁰ להרחיקו מהשנות החטא⁶¹.

ויש להוסיף, דאדם זה צריך להתפלל בייחוד שלא ישוב לחטאו⁶² והוא שייך ביותר לכוונת מסדרי התפילה ב'והחזירנו בתשובה שלימה לפניך'⁶³, וצריך לכוון בזה⁶⁴.

⁵⁸ ראה בשע"ת [שער ד', א'] שכתב "כי אע"פ שנרפא רוב החולי וסר מרבית חלקי העוון אחרי התשובה ושב השם ית' מחרון אפו, לא תנקה הנפש עדנה מן החולי ולא נרצה עוונה עד אשר יוסר החוטא ביסורים והוכח במכאוב" ומבואר שם שגם בחמורות רוב הכפרה הוא ע"י התשובה, וכן מדויק לשון הברייטא ייסורים **ממריקים** – גומרים, וכן הוא בר"מ [תשובה א, ד] "עבר על כריתות ומיתות ביי"ד ועשה תשובה, תשובה ויוה"כ תולים וייסורים הבאים עליו **גומרים** את הכפרה". **ויש דרכים** המצילים אף מיסורים אלו – ראה שערי תשובה ש"א אותיות מ"ז, מ"ט, וש"ד אותיות י"א – ט"ז, וראה עוד בט"ז ריש סי' רמ"ב.

⁵⁹ עוד אפשר בכוונת המאירי שברבות כשלונותיו לקיים בפועל את קבלתו לעזיבת החטא עלול הוא לאבד את בטחונו ביכולתו להתגבר על יצרו ויטיאש חלילה מהתשובה.

⁶⁰ ראה מש"כ בענין דרכי התשובה לעיל ח"א הערה 8, וראה מה שהוסיף המאירי [שם, פ"ט] בהמשך דבריו ענין "עזבו לגמרי המידות הקדומות אף במה שלא הוזכרה בהם עבירה" עכ"ל, ונראית כוונתו שע"י שירגיל עצמו בפרישה מן המותר, יקנה לעצמו את היכולת לפרוש מן האיסור יותר ממה שהיתה לו. דוגמא לדבר, הנכשל שוב ושוב בלה"ר יגביל עצמו בשיחת חברים לשתוק **מאמירה אחת של דבור המותר** שעומדת לו על הלשון. [ודבריו אלו שהם על כלל המידות הם הרחבה על מש"כ הר"י בעיקר התשיעי שבירת התאוה הגשמית].

⁶¹ וכע"ז בארחות צדיקים [שער התשובה] שכתב "ואם אדם עשה תשובה וחוזר לסורו, ואפילו עושה כן הרבה פעמים, לעולם יכול לעשות תשובה אך יש להחמיר בתשובה שניה ושלישית יותר מבראשונה".

⁶² כן היא הוראת הר"י [ש"א, כ'] בסתם מי ששב – "ויתפלל תמיד אל השם וכו' ולהצילו מיצרו" – וכ"ש באדם זה.

⁶³ עיין לעיל הע' 40 שכך ביארו הרוקח וסדר היום את הכוונה "בתשובה שלימה".

⁶⁴ וראה לשון החרדים [סוף פרק ס"ז] "ברכת השיבנו צריך לכוין בה **מכל הברכות האמצעיות** לפי שהיא תועלת הנפש ורפואתה", והוא מיירי בכל אדם, וכ"ש באדם זה.

תשובת השוגג

א. השוגג אף הוא עבירה והתורה קראתו חוטא¹ ופרשה בו חיוב וידוי [ויקרא ה, ה] וקרבו [שם, ד', כ"ז]. וסתם חיוב וידוי כולל כל מצות תשובה² והיינו חרטה וקבלה על להבא, שלא ישוב לשגגה זו לעולם [רמב"ם תשובה א, א].

אכן שונה תשובת השוגג מתשובת המזיד בכמה דברים וכדלהלן :

1. **בתוכן הקבלה על להבא** – הנה התביעה על השוגג היא על חוסר יראת שמיים וחוסר זהירות³, וכפי ענין התביעה עליו כך יהיה תיקונו, דהיינו אחרי שנתבע השוגג על חוסר יראת שמים וחוסר זהירות עליו "לשוב לעתיד שיהיה זהיר וזריז במעשיו שלא יאונה לו כל און" [לשון המבי"ט בבית אלקים פ"ב ד"ה ולכן אני אומר], והיינו שיתבונן במצב שנכשל בו ויערוך המחשבה איך להיות זוכר ונזהר בזה להבא⁴.

ובזמנו שמצוי שנחלש כח התפעלות הלב מן ההתבוננות לבדה נראה דנכון שיקבל על עצמו דברים מעשיים שירחיקו אותו משגגה זו [בנוסף להתבוננות והוספה ביר"ש]. ראה דוגמאות בהערה⁵.

ההבדלים בין השוגג למזיד

¹ ואף על ספק אם שגג וחטא הטיילה עליו התורה אשמה כדמצינו באשם תלוי [ויקרא ה, יט] 'אשם הוא אשם אשם להשם'.
² רש"י [נומא פ"ה: ד"ה חטאת ואשם ודאי מכפרין] "ומסתמא תשובה איכא שאם לא היה מתחרט לא היה מביא קרבן".
רמב"ם [תשובה א, א] "כל המצוות שבתורה בין עשה ובין ל"ת, אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו וכו'" וכן בהמשך "כיצד מתוודה, אומר אנה השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה וכו'".

רבינו יונה [ש"ד אות ב'] גבי חומר שגגת הכרת "שלא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה עד שיביא חטאת, ואעפ"י שהתוודה על חטאו, כי מבלעדי הוידוי והתשובה לא יתכפר עונו בקרבן החטאת וכו'" – חזינן דבאר אגב אורחיה לשונו "שהתוודה" שהוא וידוי ותשובה.

המבי"ט [בית אלקים פ"ב ד"ה ולכן אני אומר] "ואופן התשובה על השוגג וכו' ולכן ינחם על מה שעשה בשוגג וישוב לעתיד וכו'". מבוי בדבריו שגם השוגג בעי חרטה וקבלה לעתיד.

³ כתב הרמב"ן [תורת האדם, שער הגמול אות קי"ז ד"ה ולמה] וז"ל ומהו חטאו, שלא נזהר בעצמו ולא היה ירא וחרד על דברי המקום ב"ה שלא יאכל ולא יעשה דבר עד שיבדוק יפה יפה ויתגלה לו הדבר שהוא מותר וראוי לו לפי גזירותיו של הקב"ה, עכ"ל. וכעין זה איתא בר"מ [קרבנות, הל' שגגות ה, ו] וז"ל שהשוגג היה לו לבדוק ולדקדק ואילו בדק יפה יפה ודקדק בשאלות לא היה בא לידי שגגה ולפי שלא טרח בדרישה ובחקירה ואח"כ יעשה, צריך כפרה עכ"ל, וכן כתב רבינו יונה באבות [ד', ד'] על המשנה אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם וז"ל שאף השגגה נחשבת לו עון וכו' שהיה לו לזהר שלא יבוא על ידו ולא נזהר וכו' עכ"ל, וכ"כ רש"י ביבמות פ"ז: ד"ה שלא, והמאירי בחבור התשובה (עמ' 178), והמבי"ט בשער התשובה פ"א סמוך לסופו, ועוד, שהתביעה על השוגג היא חוסר זהירות.

עוד הוסיף הרמב"ן [שם] וז"ל ועוד שכל דבר האסור מלכלך הנפש ומטמא אותה דכתיב ונטמתם בס, לפיכך נקרא השוגג חוטא, עכ"ל. וכ"כ בפירושו ע"ה ויקרא ד', ב'. ונראית כוונתו שגם מצד פגם התוצאה נקרא חוטא, אכן כל זה הוא במקום שנתבע על חוסר זהירות כנ"ל [ובאונס ליתא].

⁴ וז"ל רוח חיים להגר"ח מוולוז'ין [פ"ב מ"א] "ועל שוגג בלי כוונה אמר הוי זהיר וכו' שיתסכל ויתבונן בדרכיו", וכ"כ החזו"א [אגרות ח"ג, קמ"ט] לאחד שנכשל בשוגג "עיקר התשובה על אי זהירות הוא שימת הלב על להבא". שו"ר שכ"כ הר"י במשלי [פ"ד, סוף פס' כ"א] לגבי השוגג "ויתודה על זה ויוסיף זהירות".

⁵ כגון הנכשל בהדלקת אור בשבת יקבל על עצמו לעשות לו סימן או מניעה לבל ידליק, הנכשל באכילת דבר בלתי מתוקן יקבל ע"ע שלא יניח כזה בביתו, הנכשל בברכה לבטלה או בשכחת ברכה ירגיל עצמו לומר את הברכות באופן קצת מיוחד ושונה מהרגלו כגון בקול קצת יותר חזק או בקצת איטיות או באיזו הדגשת הגיית המילים [אפילו רק במקצת הברכה] וכיוצ"ב.

שוב הראוני שכ"כ בשערי העבודה [המיוחס לרבינו יונה] אות מ"א וז"ל ולפני השחיטה [של החטאת] יקבל על נפשו תשובה גמורה שישמר לנפשו מאוד ויזהר במה שלא נזהר ויעשה גדרים לנפשו שלא ישל עוד במה שנכשל כבר עכ"ל, ומפורש בדבריו לקבל ע"ע לעשות גדרים. [אמנם אין ראיה מדבריו דס"ל דזה חיוב מן הדין שכן שם מייירי גם בדברים שאינם חיוב מדינא]. עוד יש תועלת גדולה להוספת הזהירות ע"י לימוד אודות הענין שנכשל בו אפילו למי שכבר בקי בהלכותיו [לדוגמא לימוד ספר שמי"ל אף למי שבקי בהלכות לה"ר] הואיל ולימוד זה טבעו שמגביר את המודעות והעירנות של הלומד לשמירת ענין זה כדינו.

ובמקום שרואה ששגגתו חוזרת ונשנית למרות ההתבוננות הלב נראה שאף מחויב הוא מן הדין לקבל ע"ע זהירות מעשית זו.⁶

שיעור מידת זהירות זו נראה שהיא לפי מה שיחשוב השב שיועיל לו לשמרו משגגתו.⁷ כאשר מכיר ששגגתו נובעת מאיזה שרש הרי שמכלל חובת הזהירות לקבל ע"ע לתקן את השרש.⁸ וכל זה בשגגות הבאות מחוסר זהירות [שכחה או חוסר תשומת לב], אבל בשגגות הבאות מחמת חסרון ידיעה עליו לקבל ללמוד את ההלכה בענין זה שנכשל בו. וראה הערה.⁹

2. **העיקרים שאינם מעכבים** – הרבינו יונה בכל עשרים עיקרי התשובה מיירי במזיד לתיאבון¹⁰, ונראה דס"ל דהשוגג אינו חייב מן הדין כלל בשאר העיקרים שאינם מעכבים¹¹.

ולדעת הרבה ראשונים שאף אצל המזיד אינם חיוב מן הדין¹² כ"ש הוא אצל השוגג שאינו חייב בהם.

⁶ דהגם שמעשיות זו היא בעלמא רק מ"דרכי התשובה" שאינם לעיכובא [התבאר לעיל ח"א הע' 8] מ"מ כאן שהצלחת הקבלה למניעת השגגה עומדת עליה נראה שהיא נעשית להיות מגוף קבלת התשובה ויהיה חייב בה, ולעיכובא. ⁷ דהגם שיש דרגות רבות בזהירות בהתאם לחשיבות וחומרת הענין שרוצים להשמר ממנו, מ"מ יש דרגה שאי אפשר לפחות ממנה והיא שיעור זהירות שיש בה אומדנה שתועיל, דבפחות מזה אין כאן לקיחת אחריות למניעת הכשלון ואין זה אלא רק רצון בעלמא להמנע ממנו. [וראה עוד לקמן הע' 25].

⁸ דוגמא לדבר, מי ששוכב לישון מאוחר וקם עיף וכתוצאה מהעייפות הוא נכשל בשגגה בברכות לבטלה, הרי שמלבד הקבלה להוסיף זהירות בתשומת לב שלא יכשל בברכות יקבל עוד ע"ע להזהר שלא יביא עצמו בבחירה למצב של עייפות.

ובאמת פעמים רבות [ובפרט בשגגות החוזרות ונשנות] אם יעצור האדם להתבונן ויחשוב מה גרם לו לשגגה ימצא איזה שרש. לדוגמא הנופל תדיר בספק ברכה לבטלה או ברכה שאינה צריכה מצוי שע"י התבוננות בעצמו ימצא שהשרש לכך הוא היותו מברך בחפזון ובלי שימת לב, ומזה ידע לקבל ע"ע לתקן השרש ע"י שיברך לאט או בקול וכיוצא ב.

וכן בדורנו מצויה יותר התנהגות של חפזון ובהילות המביאה לריבוי שגגות ונכון שיקבל ע"ע התלמדות בהנהגה של מתינות וישוב הדעת [בפרט במקומות שמצויות לו השגגות].

⁹ וראינו שיש שואלים. אדם רוצה בכפרה על כל חטאיו בלי חילוק. ובשביל כך עליו לשוב מהכל. והרי יש כ"כ הרבה ס"ק במ"ב שלא יודעים, והמון סימנים ב'ד' חלקי השו"ע שלא יודעים, ועוד יש מצוות מהתרי"ג שלא יודעים למעשה, והגם שכל אלו הם בגדר שוגג [שעה"צ סי' רנ"ט אות כ"ד בסופו "וידוע דאומר מותר בכלל שוגג הוא"] – מ"מ גם השוגג צריך תשובה מדאורייתא, והגם שאין פירוט החטא מעכב בוידוי – מ"מ מחויבים חרטה וקבלה על להבא, וא"כ איך יזכה האדם להתכפר על כל אלו.

ויש להשיב מדברי הר"י בשער השני [אות י'] בביאור הדרך השלישי וז"ל כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכחים, יקשיב וישמע ויכנע ויחזור בתשובה, ויקבל בליבו כל דברי התוכחות, ושלא יגרע דבר מדבריהם. והנה האיש הזה ברגע קטון יצא מאפילה לאור גדול, כי עת אשר יאזין ויסיכית ולבבו יבין ושב ויקבל ביום שמעו דברי המוכיח, **ויקים עליו להיותו עושה ככל אשר יורהו** תופסי התורה מן היום הזה ומעלה, להזהר באשר יזהירו יודעי בינה לעיתים, עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר וכו', עכ"ל. [וביאור מה דחשיב בזה קבלה על כל הדברים שנכשל בהם, ראה נספח ד' אות א'].

ובנידו"ד שעסקין בשוגג שמחמת חסרון ידיעה, אחרי שכל שומר תומ"צ לא יעבור על שום דבר מהנ"ל ברגע שידעוהו- הרי שהוא כמי שכבר קבל את ההתעוררות לתשובה מהחכמים והמוכחים שהזכיר הר"י וכבר יש לו בליבו מעיקרא את הקבלה שדבר עליה הר"י ועלתה בידו התשובה. **אכן לא סגי בקבלה זו מבלי שיקבע לו עתים ללימוד ההלכה** [בשיעור שיורוהו רבותיו, ועיין בקריינא דאגרתא ח"א סוף אגרת ג' שהדריך לבחור ללמוד הלכה חצי שעה ביום] וכמו שסיים שם הר"י "ואחרי זאת יום יום ידרוש וישקוד על דלתות מוכיחיו וישכיל מכל מלמדיו". ופשוט שנכלל בזה שבמקום שמזדמן לו ספק למעשה, הרי שמחויב לבררו כדי שלא יכשל בו.

¹⁰ כמבאר לעיל ח"א הטעויות שבחרטה הע' 42.

¹¹ כן משמע בר"י [ש"ד, י"ד] שמצריך רק גבי השוגג בחמורות [מיתות ביי"ד וכריתות] לתוספת מקצת עיקרי התשובה שאינם מעכבים [ואף הן נצרכות רק בזה"ז שחסרה כפרת הקרבן, וע"ע להלן הע' 18], ומשמע שגבי שאר שגגות לאוין בעלמא אין צריך אף לקצתם. [ואת"ל שגם השוגג מחויב בכל העיקרים שניתן לשייך אליו (מלבד העיקרים התשיעי והתשעה עשר) מ"מ זה פשוט שאופן קיומם יהיה פחות בהרבה מהמזיד כמב' לעיל בסוף הטעויות המצויות מדברי הר"מ בפיהמ"ש אבות ד, ה]. וראה מה שהרחבנו והוספנו בענין זה לקמן נספח ג'.

וכל דברינו הם כאמור מן הדין. אכן מעלה ודאי איכא למי שיוסיף בעיקרים שאינם מעכבים לפי כוחו.

¹² התבאר לעיל תשובת המזיד ס"ח.

3. **הצורך ביוה"כ לכפרה** – מבואר בר"מ בפייהמ"ש וברע"ב [יומא ח, ח] דלא נאמרו ד' חילוקי הכפרה אלא במזיד, אבל החוטא בשוגג בלאו בעלמא אינו צריך ליום הכיפורים אלא מתכפר לו בתשובתו מיד¹³ וכן משמע בר"י¹⁴, וראה הערה¹⁵. והשוגג בלאו שיש בו כרת או מיתת בי"ד [דוגמת חילול שבת] תושלם כפרתו בהבאת קרבן חטאת ואינו צריך ליום הכפורים¹⁶. ובהעדר קרבן צריך יסורים לכפרתו¹⁷. **ובזה"ז** שאין לנו קרבן לכפרה כתב הר"י [שם, י"ד] שהשב מעבירת שוגג שיש בה כרת "חייב להתוודות [והיינו כולא מילתא דתשובה כנ"ל] ולבקש תחנונים על הסליחה ולהאנח במרירות לב ולדאוג ולפחד¹⁸ כי אלה מעיקרי הכפרות ויעסוק תמיד¹⁹ בפרשת חטאת ויחשב לו כאלו הקריב חטאת וכו" עכ"ל. ומכאן שבזה"ז נכון לשב בשגגת החמורות ללמוד להבין²⁰ פירוש המקראות דפרשת חטאת. וראה הערה²¹.

¹³ וז"ל הרמב"ם "שים לב ליסודות הללו וסמוך עליהם והם שאם שגג האדם בעשה ולא תעשה או הזיד בעשה ועשה תשובה נתכפר לו לאלתר", וכן המאירי [יומא, שם] העתיק דברי הר"מ הללו, וז"ל הרע"ב "ומסקנה דמילתא בגמ' הזיד בעשה וכו' או שגג בלא תעשה [ר"ל אפילו] יש בו מלקות ועשה תשובה אינו זז משם עד שמוחליו לו". שוב הראוני שכ"כ בשו"ת תורה לשמה [סי' תט"ו] שד' חילוקי כפרה נאמרו רק במזיד.

¹⁴ דכתב [ש"ד, ב] "ומפני עוון הכרת כי רב הוא לא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה, עד שיביא חטאת", ומשמע שכפרת השוגג בלאו בעלמא שאין בו כרת מושלמת היא בלי קרבן, והוא מיירי בשעשה תשובה כמבואר שם, והיינו שמושלמת כפרת השוגג בתשובה לבדה. **ומכאן** תוספת זירוז למי ששגג בלאו שלא ימתין כלל ליו"כ אלא ישוב לאלתר להשלים בזה כפרתו.

¹⁵ שו"ר שבתוספתא יומא [פ"ד, ה"ט] משמע שרק באיסורי כרת ומיתת בי"ד שמצריכים תוספת יסורים לגמר כפרתם, וכן באיסורי חילול השם שמצריכים מיתה לכפרתם אין השוגג צריך יסורים או מיתה, אבל בלאוין הרגילים שצריכים את יוה"כ לכפרתם אין חילוק והשוגג צריך כמו המזיד את כפרת יוה"כ, ובירושלמי [יומא סוף פ"ח, סנהדרין פ"י ה"א, שבועות פ"א ה"ו] משמע שרק באיסורי כרת ומיתת בי"ד השוגג אינו צריך ליסורים אבל בלאוין הרגילים וחילול השם אין חילוק עי"ש, ובדעת הרמב"ם במשנה תורה דנו האחרונים [ראה מרכה"מ תשובה פ"א ה"ג].

¹⁶ כן מבואר ברמב"ם פיהמ"ש [יומא ח, ח] "ואם שגג בכריתות ומיתות בי"ד בדבר שחייבים עליו חטאת או חטא בחטא שהוא חייב עליו אשם ודאי והביא חטאתו ואשמו ועשה תשובה, נתכפר לו לאלתר", וכ"כ רבינו יונה [ש"ד, ב] "ומפני עוון הכרת כי רב הוא לא תושלם כפרת החוטא בו גם בשגגה עד שיביא חטאת", וכן כתב הרע"ב [יומא ח, ח] "ומסקנה דמילתא בגמ' וכו' ואם שגג בחייבי כריתות ומיתות בי"ד החטאת מכפרת עם התשובה". וראה לקמן הע' 23 לענין שגגת חילול השם.

¹⁷ ז"ל הרמב"ם בשער הגמול [פ"א אות יא בהוצ' מערבא] "חס הקב"ה על עמו ונתן להם הקרבנות להתכפר בהם השגגות, וכשאינן ביהמ"ק קיים משלח עליהם יסורין למרק מהם אותן השגגות ולהתכפר בייסורין וכו' ". וכן משמעות הר"י [דלקמן הע' הבאה], וכבר מצינו בגמ' [כריתות כו:] שעל שגגת ספק כרת בא אשם תלוי להגן מן היסורים עד שיוודע לו שודאי חטא ויביא חטאת.

¹⁸ מכל עשרים עיקרי הכפרה שלו מנה כאן הר"י רק את התפילה (העיקר החמשה עשר), היגון (העיקר השלישי) והדאגה (העיקר החמישי) שאינם מהעיקרים המעכבים. וצ"ל אמאי הזכיר רק אלו מכל השבעה עשר עיקרים שאינם מעכבים.

ונראה משום דמיירי בלהנצל מהייסורים המאיימים עליו כל זמן שלא הביא חטאתו המשלימה כפרתו [כמבואר בהע' הקודמת], וכן משמע קצת מדנקט לשון "לדאוג ולפחד", דכתב לעיל בעיקר הדאגה (ש"א, ט"ז) לבארו "כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו" [נתבאר בהרחבה בנספח ג'].

¹⁹ מיהו מסתימת השו"ע סי' א' והפ' משמע דסגי באמירת הפרשה פעם אחת. אכן השב מכמה שגגות יש לו לומר את פ' החטאת כמספר הפעמים שחטא [ראה מ"ב בהערות דרשו סוס"י של"ד].

²⁰ דכתב המ"ב [סי' מ"ח ס"ק א'] דמה שאמרה הגמ' כל העוסק בפרשת חטאת כאילו הקריב חטאת וכו' הכוונה שהוא מתעסק להבין עניניה, לא אמירת התיבות לבד ובה תחשב לו האמירה במקום הקרבן [והאריך בזה בחיבורו תורה אור פ"א], ובסי' של"ד סוס"ק פ' כתב **"מהנכון** שיאמר פרשת חטאת ויבין אופן הקרבתה". וראה עוד במכתבי הח"ח [מכתב ה'] שהאריך בסדר התשובה לשוגג בחמורות והוסיף שמי שאינו יודע בעצמו ללמוד דיני הקרבת חטאת יסייע בממונו לאחרים שילמדו עבורו ויחשב לו ג"כ כאילו למד בעצמו.

²¹ עוד כתב רמ"א סוס"י של"ד גבי תשובתו של מחלל שבת שצריך להתענות ארבעים יום או לפדות התענית בממון ולתת צדקה דמי חטאת, והוסיף המ"ב דזה אף בשגגת איסור דרבנן של חילול שבת, אכן באשר למעשה נחלקו בזה גדולי ההוראה, ראה מ"ב מהדו' דרשו.

והשוגג בחילול השם אינו צריך לכפרת המיתה כהמזיד²², אכן צריך לכפרת יסורים²³ [וראה בהערה דרכים להנצל מהיסורים]²⁴.

השוגג שחזר על שגגתו

ב. והשוגג שחזר על שגגתו למרות שהוסיף זהירות, כיון שהוסיף בראשונה זהירות שעפ"י אומדנא דיליה היתה מספיקה לו לשומרו משגגתו נראה דכבר עלתה בידו קבלת התשובה ואין בחזרתו לחטאו עקירה לתשובתו, שגדר הקבלה הוא לעולם לפי ראות עיניו של השב בשעת קבלתו [וכדלעיל בקבלת המזיד ס"א בענין "הטועה בקבלתו", עיי"ש]. אכן אחרי שנוכח עתה שלא הוסיף מספיק בזהירות הנצרכת לו לפי ענינו עליו להוסיף בה עוד בשיעור שיראה לו שיועיל לשומרו משגגתו²⁵.

שוגג הפושע וקבלתו

ג. ודע כי יש דרגות בחומרת השוגג. הנה חלק הר"י בין השוגג לבין הפושע שהוא "מי ששגג ולא נזהר בדבר שדרך בני אדם להזהר ממנו"²⁶, שהגם שמעשהו היה מבלי רצון לחטא כשאר שוגג, מכל מקום עשה זאת בדבר שדרך בני אדם להזהר ממנו והיינו שלא חשש בדבר שחששתו ידועה, והגדירו הר"י [משלי ד, כ, אבות א, א] שהוא "קרוב למזיד"²⁷. וכדמצינו במ"ב [סי' תקכ"ז ס"ק כ"ב] גבי עירוב תבשילין שהשונה בשכחתו חשיב פושע, ונראה הטעם שאחרי שנכשל בשכחה פעם אחת כבר ודאי היה לו להזהר יותר מלשכוח²⁸.

²² דהקרא שהביאה הברייתא [יומא פ"ו] דלפינן מיניה דאין מתכפר אלא במיתה, וכן הקרא שהביא רבינו יונה [ש"ד, טז] גבי עוון בני עלי מיירי במזיד ואין לנו בו אלא חידושו, וכן מבואר ברמב"ם [אגרת השמד מאמר קידוש השם] דכתב "וכך אמרו חז"ל כל מי שיש בידו חילול ה' אין כח בתשובה לתלות ולא ביום הכיפורים לכפר, ולא ביסורים למרק, אלא כולן תולין ומיתה ממרקת, שנאמר וכו', וכל זה כשמחלל ש"ש לרצונו כמו שנתבאר".

²³ דלא תהא שגגת חילול השם פחות חמורה משגגת כריתות ומיתות ביי"ד שזוקקים יסורים לגמר כפרתן, וכן נראה מרש"י רמב"ם ורבינו יונה שפירשו מתניתין [אבות פ"ד מ"ה] אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם לענין דנפרעין בגלוי אף על השוגג, והאי נפרעין בגלוי הוא בהכרח ביסורי עוה"ז. וכן מבואר בגמ' קידושין [מ:] אין מקיפין בחילול השם אחד שוגג ואחד מזיד ופרש"י דאין מקיפין כחונני המקיף לאדם וכו' אלא נפרעים מיד.

²⁴ הנה מצינו כמה דרכים לכפרת עוון חילול השם אפילו מזיד: א. כאשר יקדש את השי"ת כנגד מה שחילל [שע"ת ש"א- מז, ש"ד- ה, רבינו בחיי עה"ת ויקרא כב, ז ועוד]. ב. בהגיונו תמיד בתורה ויגיעתו בה [שע"ת ש"ד- טז, הרמ"ע מפאנו הביאו הגר"ח פלאג"י בספר נפש כל חי מערכת ח אות כג]. ג. ע"י תשובה מאהבה [חרדים פס"ה בשם רבינו מאיר הלוי מטוליטולא, וכן משמע בספורנו עה"פ [דברים א, מה] ולא שמע השם בקולכם שכתב "מפני חילול השם שעשו וכו' ולא שבו אח"כ אלא מיראת העונש ולכן לא הספיקה התשובה להסיר העונש הנגזר בעוה"ז", וכ"כ החיד"א [מדבר קדמות מערכת ת כלל יב ועוד] והמנח"ח [סוף מצוה שסד].

²⁵ ונראה דהאומדנא שלא יאונה לו כל און משתנה בין סוגי השגגות. דיש שגגות רחוקות [כדוגמת הדלקת האור בשב"ק] שבהם מרגיש אדם שבכוחו להוסיף זהירות [כדוגמת כסוי המתג] שבאומדנא דיליה תועיל לו שלא יכשל שוב בשגגה זו לעולם. ומאידך יש שגגות מצויות [כדוגמת שכחת ברכה וכיוצ"ב] שטבען שהן פחות נשלטות ובהן גם אם יוסיף זהירות מצוי שאינו יכול להגיע לאומדנא שלעולם לא ישכח שוב [דזה תלוי בגורמים רבים כגון אם ממחר, מוטרד, עייף וכיוצ"ב] ובכאלו שגגות נראה לכא' דדומה הדבר ל"דברים שמעל היכולת" [לעיל ח"א, "הטעות הרביעית" בדוגמת קושי הכוונה בתפילה] שכל הנדרש מהאדם הוא להשתדל לזוהר כפי כוחו הגם שבתוצאה הצלחתו חלקית, ועיין.

²⁶ לשון הר"י [ש"ד טו, כב]. ואין זה מושג הפושע הנזכר לרוב בתפילת יוה"כ [פשענו"] שמהותו מזיד להכעיס [יומא לו: פשעים אלו המרדים] אלא כאן לשון פושע הוא כדמצינו בפשיעת השומרים שלא נזהר כדבעי.

²⁷ והגם שכל שוגג נתבע על חוסר זהירות ויר"ש [כדלעיל הערה 3] מ"מ השוגג התנהג בצורה רגילה כשאר אינשי, משא"כ הפושע ששגג בדבר "שדרך בני"א להזהר ממנו" והיינו שנתבע על חוסר זהירות מרובה שהוא הנהגה של זלזול בחשיבות הדבר.

²⁸ דוגמא לדבר שוגג שהתעצל מלהוסיף זהירות וחזר ונכשל באותה שגגה וכן המתעלם מכך שיש במעשהו סיכון של כשלון בדין כגון המחפש בשבת בחושך בחפצים שעלול לעלות בידו דבר מוקצה, או שמוליד חפץ שביר של חברו באופן שהוא מסוכן ליפול וכיוצ"ב, וכן מי שפסק לעצמו בדבר שרגילים לשאול לחכם איתא בכמה אחרונים דחשיב פושע [שו"ת פנים מאירות ח"ב סי' רס"ג, יד אברהם בגליון השו"ע יו"ד סי' צ"ט וברכי יוסף חו"מ סי' ל"ד ד"ה וראית].

ח"ב – התשובה למעשה: תשובת השוגג

ונראה דיש נפק"מ ביניהם בתוכן הקבלה, שכיון שהפושע החסיר בזהירות בדבר שדרך בני"א להזהר ממנו הרי שזלזל ביודעין בדבר המסור בידו ויכול הוא לקבל ע"ע בהחלט שלא לשוב לחטא הזלזול, קבלה שהיא על עצם החטא כמו קבלת המזיד.

תשובה על מדות [המחויבות מ'הלכת בדרכיו']

א. החיוב ומקורו

הנה התחייבנו מה"ת במצות עשה להדמות לקב"ה ע"י הילוך אחר מידותיו ית': 'ואנוהו' – מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום [שבת קל"ג:], וכן 'אחרי ה' אלקיכם תלכו' – ...אלא הלך אחר מידותיו של הקב"ה מה הוא מלביש ערומים וכו' ביקר חולים וכו' ניחם אבלים וכו' קבר מתים וכו' [סוטה י"ד:], ונפסק להלכה ברמב"ם [דעות א', ה', שהביא מקורו מ'הלכת בדרכיו' (דברים כח, ט)]¹, ובעוד ראשונים². וכן נקט הח"ח בפשיטות לדינא³.

והיינו שההלך במידות רעות עובר הוא על מ"ע זו.

אכן לא כל התעוררות מידה מהמידות הרעות יש בה סתירה ל'הלכת בדרכיו' שכן לכל מידה רעה יש איזה שמוש טוב שהוא למצוה ואז למצוה יחשב⁴.

ב. מהות ההליכה בדרכיו

ביאר הר"מ [דעות א – ב, ג, ה] שבכל מידה יש שני קצוות שאינן דרך טובה והדרך הישרה היא הבינונית שבכל מידה שיש לאדם, ומצווין אנו ללכת בדרכים אלו הבינוניים והם הדרכים הטובים והישרים שנאמר והלכת בדרכיו. [ומבואר שם דוגמאות לדרך הבינונית במידות הכעס התאוה ועוד].

ג. גדר החיוב

כתב הרמב"ם [תשובה ז, ג] "ואל תאמר שאין התשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגזל וגניבה. כשם שצריך אדם לשוב מאלו כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מהן, מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן התחרות ומן ההתול ומן רדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן, מן הכל צריך לחזור בתשובה. ואלו העוונות קשים מאותן שיש בהן מעשה, שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרוש. וכן הוא אומר יעזוב רשע דרכו ואיש אוון מחשבותיו". וצריך להבין חריפות לשונו.

ראשית מבואר בדבריו שמה שהמידות הרעות קשות מעבירות גמורות מה"ת שיש בהן מעשה הוא לענין קושי הפרישה מהן ולא אמר שכשלון באיזו מידה חמור מכשלון בלאו דאוריתא.

ומה שכינה הרמב"ם את המדות הרעות "עוונות" נראה לבאר משום חלק המזיד שבהן, שהגם שעל עצם התעוררות המידה מאליה מבלי רצון אין אדם נתבע, מ"מ נתבע הוא על השארתה פועלת בו בידעתו ללא השתדלות לדחותה מעליו [כדלהלן] שזוהי הסכמתו לה לרצונו, ונעשה מזיד עליה בכך, ובזה יתבארו גם לשונות הקרא "רשע" ו"איש אוון" השייכות רק גבי החוטא במזיד.

¹ ובסה"מ [מ"ע ח'] הביא הר"מ גם את הקרא ללכת בכל דרכיו שבס"פ עקב, והוסיף מהספרי מה הקב"ה נקרא צדיק אף אתה היה צדיק, מה הקב"ה נקרא חסיד אף אתה היה חסיד, וסיים שם "שענינו להדמות בפעולות הטובות והמידות החשובות שתואר בהם הקל יתעלה על צד המשל וכו'".

² הבה"ג [בריש הספר במצוות קום עשה, מצווה ל"ב], הר"י בשע"ת [ש"ג אותיות י"ז, ל"ו], הרמב"ן בהשגותיו לסה"מ [שורש א' ד"ה והתשובה הרביעית], הסמ"ג [עשה ז'], החינוך [מצווה תרי"א], ועוד.

³ מ"ב סי' קנ"ו סוס"ק ד' העתיק להר"מ הנ"ל בסה"מ ח', ספר ח"ח בפתיחה עשין י"ד, וע"ע שם בכלל ד' ס"ט שכתב שיש אנשים ואפילו מבעלי תורה שאין מחזיקים המידות הרעות האלו לאסור גדול כ"כ כמו שהם עפ"י אמת.

⁴ דוגמאות לדבר: למידת השנאה – משנאיך ה' אשנא, לגאווה – ויגבה לבו בדרכי השם, לקנאה – קנאת סופרים תרבה חכמה, לכעס – עובדות מחז"ל שהקפידו על מעשי עבירה, לנטירה – כל ת"ח שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו ת"ח, לליצנות – על ע"ז, ועוד.

והנה לרבים וטובים עלול להראות שהם נתפסים בביטול העשה דאורייתא הזה, שהרי עדיין אין מידותיהם מתוקנות כדבעי בענין הכעס, הקנאה, ועוד מידות. **אמנם נראה** שגדר החיוב במצוה זו הוא רק שישתדל האדם לתקן מידותיו, וכל שהשתדל ועדיין לא הגיע לתיקון אין עליו תביעה הואיל ועשה כל חובתו.⁵

שיעור ההשתדלות הנדרשת- יש לדון אם הוא בכל היכולת והמחסיר מזה ביטל את העשה או שאף בהשתדלות מועטה מקיים את העשה ואינו מבטל אא"כ לא השתדל כלל, וראה הערה.⁶

ד. דרך התיקון

כתב הר"מ [דעות סו"פ א'] וז"ל וכיצד ירגיל אדם עצמו בדעות [= מידות] אלו עד שיקבעו בו יעשה וישנה וישלש במעשים שעושה על פי הדעות האמצעיות ויחזור בהן תמיד עד שיהיו מעשיהן קלים עליו ולא יהיה בהם טורח ויקבעו הדעות בנפשו עכ"ל.⁷

והשתא מבוארת קמן חובת ההשתדלות לקיום המ"ע דוהלכת בדרכיו והיא שלעולם יתאמץ להנהיג עצמו שוב ושוב במידות האמצעיות.⁸

ה. התשובה

כתב הר"מ [תשובה ז, ג] שצריך [והאי צריך חייב הוא, עיי"ש] אדם לשוב ממידות רעות שיש לו ולפרוש מהן. ויש הטועים מכאן לחשוב שחייב אדם לקבל ע"ע להבא שלא ישוב לזה הכשלון מהמידה לעולם [כחיוב הקבלה להשב מעון מזיד] ומתקשים טובא איך יתכן לאדם שטבעו לכעוס לקבל ע"ע קבלה אמיתית על להבא שלא יכעס לעולם – הרי הוא כאנוס על זה לפעמים.

⁵ סברא היא, דאטו כל נער בן י"ג שנה ויום אחד יהיו מידותיו בתכלית המיצוץ, אלא נראה שגדר המצוה הוא רק להשתדל בזה, וראיה לדבר מהא דכתב הר"מ בהלכות יסודי התורה [רפ"ז] כי הנביא אין יצרו מתגבר עליו בדבר בעולם אלא הוא מתגבר בדעתו על יצרו תמיד, ומאידך כתב בשמונה פרקים [פ"ז] כי הנבואה שורה גם על מי שאינו ממוצע בכל המידות [והביא דוגמאות מה שנמצא באליהו הנביא מידת הרגזנות ומה שמצינו בשמואל שפחד משאול ועוד, עיי"ש]. משמע שחסרון זה במידות לא חשיב עבירה על המ"ע דוהלכת בדרכיו, וע"כ דגדר חיוב העשה אינו לפי מצב המידות בפועל. וכן מדכתב בהל' דעות [א, ד] בגמר הדוגמאות של הדרך הבינונית ד"והי דרך החכמים" – והיינו שרק החכמים הם אלו שנוהגים **למעשה** בדרך זו ולא שאר העם, ומשמע שכך היא המציאות הרגילה בעולם שאין בזה עבירה. ויתירא מזו כתב הר"מ במורה נבוכים (ח"א פל"ד ד"ה והסיבה הרביעית) וז"ל ויש **אנשים רבים** שיש להם מתחילת הבריאה תכונה מזגית אי אפשר עימה שלימות [המידות] **בשום פנים** – כמי שליבו חם מאוד בטבעו שאינו ניצל מן הכעס ואפילו הרגיל עצמו הרגל גדול וכו', עכ"ל. והשתא את"ל דחיוב התורה במידות הוא לפי ה'בפועל' תיקשי להר"מ טובא איך יתכן שהתורה תדרוש דבר שאינו ביכולת של "אנשים רבים", ומכל זה עולה שגדר החיוב הוא השתדלות. [במהדורות קודמות דייקנו כן בלשון החינוך במצות 'והלכת בדרכיו' (מצוה תרי"א) וז"ל 'והעובר על זה ואינו **משתדל** להישיר דרכיו ולכבוש יצרו ולתקן מחשבותיו ומעשיו לאהבת הקל ולקיים המצוה הזאת – בטל עשה זה", שו"ר שיש לדחות מדמצינו בדבריו שימוש לשון זו גם למשמעות התאמצות בדבר שהוא חיוב, ראה דבריו במצות תנ, תר].

⁶ הנה מלשון הר"מ [דעות ו, א] **"וחייב** אדם להנהיג עצמו בהן [בדרכים הישרים של הקב"ה] ולהדמות אליו **כפי כוחו**" משמע ששיעור ההשתדלות הוא בכל כוחו. [וכע"ז בסה"מ ח' "שציונו להתדמות בו ית' **לפי יכולתו**"], אמנם מסברא קשה לומר שמי שמרחם על חברו אבל לא בכל כוחו מבטל את העשה, ולשונוה הר"מ הנ"ל אפשר לדחוק שכונתו רק על כללות הציווי לומר שהגם שלא שייך להתדמות ממש אליו ית' אחרי שאין זה ביכולת האנושי מ"מ החיוב הוא להתדמות באופן האנושי, ואין כונת הר"מ שזהו שיעור החיוב המעשי שכל שהחסיר מזה ביטל את העשה. אכן לשון החינוך "נצטוונו לעשות כל מעשינו בדרך היושר והטוב בכל כוחנו וכו'" משמע ששיעור ההשתדלות הוא בכל כוחו.

עוד יש לדון בסברא לחלק בין המשתדל שלא בכל כוחו במידות הטובות הנ"ל לבין המשתדל שלא בכל כוחו להתגבר על המידות הרעות ככעס קנאה תאוה, שבמידות הרעות כל שאוחז אף במקצתם הרי הוא עושה היפך מידותיו ית' ובזה אפשר שכל שלא השתדל בהן בכל יכולתו בטל המצוה, משא"כ במידות הטובות כרחמים חנינה וכו' כל מי שמשתדל בהם אף במעט הרי הוא כבר מתדמה קצת לבורא ית' ויש בזה איזו דרגת קיום של 'והלכת', ורק אם אינו משתדל כלל מבטל העשה, ועיי"ן.

⁷ ובשמונה פרקים פ"ד האריך הרמב"ם טובא לבאר יסוד זה בחילוקיו ופרטיו, עיי"ש.

⁸ אכן מי שהוא לקוי באחת מהמידות הרבה כתב עליו הר"מ [שם ב. ב.] וז"ל אם היה רחוק לקצה האחד ירחיק עצמו לקצה השני וינהוג בו זמן מרובה עד שיחזור לדרך הטובה והיא דעה בינונית שבכל דעה ודעה עכ"ל.

ובדרך תיקונה נראה להוסיף על דברי הר"מ לפי מצב בני דורנו את לימוד המוסר בכלל, והמתאים למידה זו בפרט, וכן שימוש חכמים המתוקנים במידה זו [וע"ע ר"מ דעות ב, א].

ולאמור לעיל בגדר חיוב המצווה נראה דכל מה שהר"מ מחייב תשובה על המידות מיידי במי שעובר על העשה ד'הלכת בדרכיו' והיינו שמבטל עצמו מההשתדלות המחויבת ממ"ע זו, ותשובתו של זה האיש תהיה כבכל מ"ע, שמעתה ולהבא ישוב לקיימה, ובנידו"ד **ישוב להשתדל בה**, וזאת עליו לקבל ע"ע בקבלה גמורה⁹ מלבד הוידוי והחרטה.

ו. תשובה על מידות המפורשות בקראי

אכן שונה דינה של מידת הגאווה שמבואר בגמ' [סוטה ה'] וכמה ראשונים¹⁰ דהויא איסור בפני עצמה מלבד האיסור עשה של 'הלכת בדרכיו', ובזה הוי כשאר איסורים שעובר עליהם כל אימת שעושה אותם, וההשתדלות בה לבדה אינה פוטרת מהחיוב. ויש עוד מידות המפורשות בתורה בתור לאוין [לא תתאוה, לא תיטור, לא תשנא, ועוד] האסורות מצד עצמם מלבד האיסור עשה של 'הלכת בדרכיו' ונראה דדינן כשאר איסורים שעובר עליהם כל אימת שנתפס בליבו בהרגשתן [כ"א לפי גדר איסורו המבואר בפוסקים] וההשתדלות בהן לבדה אינה פוטרת מהחיוב [אכן במידות, ככל חובות הלבבות, יש יותר קושי בקיומן מחובות האיברים¹¹ ויותר מצוי בהם פטור אונס למשתדל בהן בכל יכלתו].

---

⁹ ובפשטות קבלה זו היא לעיכובא ככל קבלה שבמצות התשובה.

¹⁰ הנה הגמ' [סוטה ה']. הביאה אזהרה לגסי רוח מקראי יורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך' [דברים ח', י"ד] ויהשמר לך פן תשכח את ה' אלקיך' [שם ח', י"א] והביאה הסמ"ג [ל"ט ס"ד] והסמ"ק [סי' כ"ב], והביאם החרדים פכ"א סט"ו וכתב שהוא ממנין התרי"ג, ואילו הר"י בשע"ת [ש"ג, ל"ד] הביא מקורה מה"ת מקרא 'לבלתי רום לבבו מאחיו וגו' [דברים יז, כ] וק"ו הוא לכל אדם ממלך, וכ"כ המאירי בחיבור התשובה [מאמר א', פרק ה', עמ' 117]. ובספר ח"ח [בפתיחה, לאוין, ה'] הביא כהגמ' הנ"ל.

¹¹ ראה מסילת ישרים פ"ז בעצתו על הזריזות "כי התנועה החיצונה מעוררת הפנימית ובודאי שיותר מסורה בידו החיצונה מהפנימית".

מכתב א'

מכתב שהתקבל מאחד מלומדי הקונטרס ובו כמה שאלות למעשה.

לתועלת הקוראים חולקו השאלות שבמכתב ונדפסו כ"א עם תשובתה בצידה ובתוספת הערות למעיינים

לכבוד הרה"ג וכו' בעמ"ח קונטרס מעשה התשובה שליט"א

זכיתי ואיקלע לידן חיבורכם הנפלא ומצאתי בו הרבה דברים שהועילו לי רבות במצות התשובה. אמנם גם אחרי לימוד הקונטרס אני מרגיש שיש דברים שעדיין מעיקים עלי בקיום מצות התשובה ואשמח אם תבארו לי הדברים יותר וידע כת"ר ששאלתי היא שאלת רבים.

הנה המציאות אצלי [ואצל הרבה בני תורה אחרים] שכל שנה כשמגיע סוף השנה ועושים חשבון הנפש על כל השנה אני מגלה שאותן העבירות שהיו לי בשנה הקודמת נשארו ולא השתנה אצלי כמעט כלום וכל מה שהועילה קבלתי היא רק שמחמתה הייתי בחיזוק זמן קצר. ומזה אני מרגיש שאין ביכלתי לעשות תשובה כדין שמהותה לקבל קבלה אמיתית שלא אשוב לחטוא לעולם, והדבר מייאש.

תשובה.

הנה הרגשתך שאינך יכול לקבל קבלה אמיתית על העבירות שעשית אכן היא הרגשת רבים, והיא נובעת מאחת משלוש טעויות נפוצות: א) שסוברים שבכל סוגי העבירות יש את אותו חיוב הקבלה שלא ישוב לעשותן לעולם, ב) שסוברים שאם הקבלה לא מחזיקה מעמד מוכח שאין התשובה אמיתית, ג) שמחסירים בתוקף הקבלה.

ונבאר:

א) נתבאר בקונטרס [בח"א בביאור הטעות השלישית הרביעית והחמישית] שהחיוב לקבל על עצמו שלא ישוב לזה החטא לעולם איננו בדברים שהם מעל יכלתו [ואצל רבים זה לדוגמה חוסר כונה בתפילה, עיי"ש עוד] וכן איננו בדברים שהם רק מדריגות ומעלות, וכן איננו בהרבה מהמידות כמו כעס וקנאה ועוד [כמבואר בקונטרס ב'תשובה על מידות'], ומי שאינו מודע לחילוק היסודי הנ"ל וחושב שמחויב לקבל לעולם על כל הדברים הללו מרגיש שעומד בפני שוקת שבורה ומייאשת, דבכל אלו אין ביד האדם לקבל ע"ע שלא ישוב לעשותם לעולם [ונתבאר שם מהו איפוא חיוב קבלתם].

ב) מציאות זו שיש קבלות שלא מחזיקות מעמד איננה דבר שהתחדש בדורות האחרונים. הנה כתב הרמ"ק [הו"ד בספר מעלות תשובה שער ח' אות ז'] "כתשובתנו ביוה"כ שבין חוטאין וחוזרין ושבין ותשובה זו מרוצה לפי שעה וכו' והקב"ה מקבל תשובה זו", וכ"כ המבי"ט [בבית אלוקים פ"ו] דהתשובה מועילה גם בענין "ששב האדם בכל שנה ושנה וחוזר אח"כ למה שחטא".

וכבר קדם להם המאירי שכתב [חיבור התשובה מאמר א' פ"ט] "מי **שבעת התשובה** גומר בלבו לעזוב דרכו הרעה תכלית העזיבה [דהיינו לגמרי] אבל אחר זה יכריחהו יצרו לשוב לחטוא **וכן תמיד** [דהיינו שחוזר בתשובה ומקבל על להבא שילחם עם יצרו ושוב חוטא ושוב מקבל וכו'] שזה אמנם כבר היתה תשובתו תשובה בעת העשותה והועילה על החטאים הקודמים".

וכבר קדם להם הרס"ג שכתב [אמונות ודעות מאמר חמישי פ"ה] "ואבאר עוד כי האדם כאשר **יסכים בעת תשובתו בלב שלם כי לא יִשְׁנָה**, תהיה תשובתו מקובלת ואם תשיאהו התאוה לשנות אח"כ בחטא אין תשובתו נפסדת אך ימחלו לו העוונות שהיו קודם התשובה ויכתב עליו מה שיהיה לאחריה, וכן אם ינהג המנהג הזה **פעמים רבות** שישבו ואח"כ ישנה לחטא וכו' ", הנה גם הוא לא נתן קיצבה לדבר ואפי' עשרות פעמים ויותר, כל שבעת תשובתו היתה קבלתו אמיתית וגמר בדעתו ללחום עם יצרו הרי שגם אם אח"כ יצרו נצחו והכשילו הועילה תשובתו וזכה לכפרה. ויש לדעת יסוד זה.

ונראה הטעם לכך - דגם המקבל ע"ע קבלה אמיתית ללחום עם יצרו בכל כוחו לעולם ובעת קבלתו נמצא במצב שאם יבוא לו כזה נסיון הוא יעמוד בו, מ"מ אין זה מכריח כלל שישאר בעתיד במצבו זה, שהאדם הוא לעולם בחירי ואינו קבוע בדרגתו הרוחנית כמש"כ הגר"א [משלי טו, כד] "כי בלתי אפשר (לאדם) שיעמוד בדרגה אחת וכו'", ואף אם ישאר בדרגתו זו מכל מקום לא פסקה ממנו הבחירה לשוב ולהרשיע כמאמרם [קידושין ל:]: יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, ולכן אין בכשלונו שלאחר התשובה ראיה לחסרון באמיתיות הקבלה בשעתה. וכל שעשה את קבלתו כדין אף שידוע שאפשר שיכשל - כבר זכה בה לתשובה.

ויתירה מזו מבואר בקונטרס [ח"ב, תשובת המזיד, ס"א בענין "הטועה בקבלתו"] שאפילו הטועה בקבלתו לחשוב שקיבל ע"ע כהוגן ובאמת עוד לא היה מחוזה דיו לעמוד בנסיון- אין בכך כלום, שגדר הקבלה הוא לפי דעתו והרגשתו בשעת הקבלה¹.

נמצא שהמבחן לאמיתיות התשובה והיותה מקובלת לפניו יתברך הוא רק **בשעת** מעשה התשובה ואין הדבר תלוי בעתידות אם יצליח לנצח את יצרו².

¹ ויש להאיר ולהוסיף דנראה שבדורות הראשונים היתה יותר הרגשה בחומרת העוון [ראה מש"כ בזה הכוכבי אור מהדו' תשל"ד עמ' מב] וממילא היתה להם יותר התעוררות שלא לחזור אליו וע"י רגשת הלב הגיעו יותר בנקל לגדר הקבלה למרות כשלונות החוזרים [דטבע האדם שכאשר חפץ מאוד בדבר הוא מרגיש שיקל עליו לעשותו ואינו מתחשב כ"כ בכשלונותיו בעבר], משא"כ בדורות האחרונים שנחלשו רגשות הלב, וגם מצוי שדוחים את התשובה לאלול שאז רגש הצער מהחטא כבר כמעט כבה, הרי שנעשית אז הקבלה במידה רבה ע"י מחשבת השכל ומצוי יותר הקושי להגיע להרגשה שאפשר לו בקבלתו להצליח שלא יחטא בזה עוד לעולם אחרי שכבר ראה שקבלתו לא החזיקו מעמד.

² והגם שתכלית הקבלה היא הפרישה מן החטא **בפועל לעולם** עם כל זה **גדרה** הוא רק לפי **שעת עשיית** התשובה [דוגמא לדבר מצוות ת"ת, שהגם שתכלית הלימוד הוא שיבין וידע (פיהמ"ש סנהדרין בהקדמה לפ' חלק) מ"מ גדר המצווה היא עצם הלימוד גם כשאינו מגיע לידיעה].

עוד יש להוסיף ביאור דלא רק מחמת היות האדם בחירי סגי בגדר הזה אלא גם משום הא דתכלית הקבלה דתשובה היא **לא רק** מצד היותה האמצעי העיקרי לעזיבת החטא בפועל לעולם אלא יש בה עוד תכלית בפ"ע, שהרי מצינו [כמשנ"ת בקונטרס ח"א, סוף 'הטעות השנייה'] שאף מי שיצליח להמנע מלחזור אל החטא כל ימיו ורק החסיר את הקבלה עדיין לא קיים את מצות התשובה, ומשמע שיש חיוב על הקבלה בפ"ע מלבד היותה משמשת למניעת החטא לעתיד.

ובטעם חיוב זה אפשר לפמשי"כ השע"ת [א,יא] במשל הטובל ושרץ בידו, ש"עזיבת מחשבת החטא היא השלכת השרץ, והחרטה מאשר חטא והוידוי והתפילה במקום הטבילה" דמשמע שהחרטה והוידוי הם הם המטהר המכפר שבתשובה ואילו הקבלה שהיא גמר ושלמות עזיבת החטא היא רק תנאי המעכב בה וענינה בירור והוכחת אמיתות החרטה [וכן מבואר בעיקרים מאמר רביעי פרק כז], ולפי"ז ברגע עשיית הקבלה הושלמה החרטה ומתכפר בה.

ועוד אפשר ל'ל דהנה כל אדם מישראל מיום הכנסו למצוות משועבד לקיים כולו, וצ"ב מה מוסיפה הקבלה דתשובה על דבר שהוא כבר מחויב בו [ראה משך חכמה סו"פ נצבים שעמד בזה], וי"ל שבכל עבירת מזיד יש משום פריקת עול שמים והעובר מזיד פועל בנפשו הרגשה של פריקת עול מצווה זו ונעשה לו החטא כדבר ששייך לעשותו [ענין שע"ת ש"א, ה'] ומעתה עליו לשוב ולתקן ולהקים עליו מחדש את עול המצווה שפרק מעליו, וזאת ע"י קבלת התחיבות עולמית שלא ישוב לזה החטא, וזוהי הקבלה דתשובה **שכבר ברגע עשייתה נתקן הדבר**. ובכך נוסף טעם לגדר הקבלה אמאי סגי ליה בשעת עשייתה ואינה תלויה באם יעמוד בנסיון בעתיד.

ג) עליך לבדוק בעצמך את טיב קבלתך - האם קבלתך היתה מתוך הכרת מציאות קושי הנסיון. הנה ישנם אנשים שרוצים, ואפילו רוצים מאד, שלא לשוב לחטא, ומזה סבורים הם שבכך כבר עלתה בידם מצות הקבלה דתשובה וטעות היא בידם -

שהרי הקבלה דתשובה מצריכה נכונות לעמוד בצער כיבוש היצר שיגיע בשעת הנסיון והיינו שיכיר בקושי הצפוי לו ולא ירתע ממנו ועל דעת הצער הזה יקבל על עצמו, ונמצא שאנשים אלו, כל שחסרה להם הנכונות לעמוד בצער כיבוש היצר - הרי שעדיין עומדים הם רק בשלב של 'רצון טוב' לקבל על עצמם. נוגעים הם במצוות הקבלה דתשובה אך לאחוז בה עוד לא הגיעו.

ופשוט שהטועים הללו אין להם להתפלא מדוע לא הועילה קבלתם ובכל פעם הם חוזרים לכשלונותיהם.

והנה בדורנו רבו היקרים שהגם שיש להם את הנכונות לעמוד בצער כיבוש היצר, מ"מ מחמת המציאות ששבים על חטאיהם כל שנה רואים עצמם **כבלתי מסוגלים לשוב** ונופלים ביאוש המונוע מהם מלהמשיך ולקבל ע"ע את הקבלה שהיא מעכבת בתשובה, שכן טבע המתיאש שמאבד את כח אמיצות הלב הנדרש לקבלה זו [וגם אם עוד ממשיכים הם בכל זאת לקבל מ"מ כבר חסר באמיתיות קבלתם], ומכאן שיש לדעת להתרחק ביותר מהיאוש המפסיד את הקבלה.

ולא ידעתי מלשון שאלתך אם אתה מאלה שנפלו כבר ביאוש לקבל ע"ע כהוגן, או שאתה עדיין נותן לעצמך סיכוי לעמוד בנסיון ורק דואג שמא תכשל שוב. דאם נפלת ביאוש שאין בכוחך לקבל על להבא כהוגן - קח את ההדרכות שבקונטרס [ח"ב אות ו] - הדרכת רבינו יונה לקבל על זמנים קצרים, הדרכת הגרי"ס לקבל על החלקים הקלים שבחטא, הדרכת הח"ח לשוב בהדרגה. ואם אתה ממשיך במאמצך לקבל ע"ע כהוגן [כדנתבאר בקונטרס ולעיל] ורק דואג שמא תכשל - כבר מובטח אתה מרבותינו הראשונים הנ"ל שהתקבלה תשובתך אף אם תכשל ותחזור לחטא.

ולהרחקת היאוש, גם לאחר כשלונות רבים, נוסיף כאן ידיעה חשובה מהו המבט הנכון על עצמנו כאשר נכשלנו בשמירת קבלת התשובה.

הנה דבר מצוי הוא שאדם פחות מתפעל ממקרי הצלחתו לעמוד בקבלתו מאשר ממקרי כשלונו בה וזאת משום שהמחשבה המצויה היא שאחרי שהוא קיבל הוא חייב להצליח, וכשמצליח רואה זאת כדבר המובן מאליה וממילא אינו שם ליבו להתפעל ולהתעודד ממה שכבר הצליח, משא"כ מכשלון הוא תיכף מתפעל ומתמלא אכזבה מעצמו איך לא עמד בקבלתו, ועם מבט "משחיר" זה על עצמו בקביעות נבנית לו בעיני עצמו תדמית שהוא אדם שאינו מסוגל לעמוד בקבלותיו ומזה בא להרגשה רעה מכל עסק התשובה, דבר העלול להביאו אף לידי יאוש.

ובאמת הגם שנכונה וראויה היא אכזבתו מכשלון קבלתו, מ"מ אכזבה זו רחוקה היא ביותר ממחשבת היאוש.

עליו לשנות מבט זה שאחרי שקבל ע"ע מובן מאיליו שיצליח, שכן האדם חמרי בטבעו וחמריותו לעולם מושכת אותו אל ההיפך מכל רוחניות ושמירת המצוות, וממילא הכשלון הוא דבר שבטבע **העלול לקרות אף במקום של קבלה אמיתית** [וכדמוכח מדברי הראשונים דלעיל] וכל הצלחה בקיום קבלתו היא **גילוי של כח הרוחני שבו** המסוגל להתגבר על קשיים.

והעצה לראות זאת ו"לחיות" את זה היא לעשות עסק מכל הצלחה, וכדוגמת מש"כ רבינו יונה [יסוד התשובה] שאם הצליח לעמוד זמן קצר בקבלתו³ כבר יודה וישבח לבוראו על שזכה להיות שעה אחת בתשובה, ואופנים רבים יש בהם יכול אדם להעצים את הרגשת הצלחתו: לספר לאדם הקרוב לו, לרשום בפנקסו, לומר לעצמו מילות הערכה על חשיבות הצלחתו, להעניק לעצמו דבר החביב לו וכיוצ"ב, וכאשר ילמד לשים לב ולהתפעל מכל הצלחה הרי שכבר מהפעם הראשונה שיצליח ישאב עידוד שאכן יש לו יכולת להתמודד עם פיתוי היצר, וגם אם יכשל אח"כ ידע נאמנה שאין זה סתירה לעצם יכולתו ולמהותו הרוחנית, ועי"ז ירחיק מעצמו את היאוש ועוד יקל עליו להיות מוסיף והולך בקבלתו.

וכשיצליח בשנייה ובשלישית כבר יראה עין בעין את התקדמותו לקראת נצחונו הגמור על יצרו, ואין לך עדוד גדול מזה.

ב. שאלה. כתבתם [ח"א אות ב'] שהמושג קבלה להבא בדברי הראשונים משמש עבור עצם עזיבת החטא ואילו בבעלי המוסר [שאחרי הגרי"ס] הוא משמש בתור שם לאימוץ איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת ה' וזה באמת שייך רק ל"דרכי התשובה" ולא לעיקר הקבלה להבא המחויבת מה"ת, ולא בארתם מה הביאור ברבותינו בעלי המוסר האם באו לומר שאנו אין ביכולתנו לקבל קבלה של עזיבת עצם החטא ולכן עכ"פ מחויבים אנו לקבל קבלה של דרכי התשובה, או כוונתם באופ"א.

תשובה. פשוט הוא שלא באו רבותינו בעלי המוסר לגרוע חלילה מדין התשובה המחויבת מה"ת וכפי שכבר הבאנו מדבריהם בזה [שם, הערות 9,11] אלא באו רק להוסיף בעבודת השם קבלות שונות של חיזוק.

ויש להוסיף טעם לכך שהרבו רבותינו לדבר מ"דרכי התשובה".

א. לרוב דבריהם לא נאמרו בתור הדרכה פרטית למי שבא להתייעץ איתם איך לעשות תשובה על חטא מסוים שנכשל בו, אלא בתור **הדרכה כללית** להוסיף זכויות ליום הדין⁴ [ראה ר"מ תשובה ג,ד] "ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות מר"ה ועד יוה"כ יתר מכל ימות השנה".

ב. ויש שמתוך הכרותם את חולשת הבריות ראו שרבים אין בכוחם לקבל ע"ע קבלה ברת קיימא של עזיבת החטא [בפרט בחטאים שאדם דש בעקביו] מבלי תוספת של חיזוק תמידי של דרכי התשובה, ובמקרים שכאלו דרכי התשובה הם מוכרחים להצלחת הקבלה ומחויבים הם מעצם דין הקבלה⁵ [והזכרנו זאת בקיצור בח"א בטעות השלישית הערה 10].

³ וזכותו כפולה, שכן כל שהאדם עמד בנסיון אין בדבר רק מניעת ההפסד שבעבירה אלא יש בזה עוד רווח מצוה נוספת של יראת שמים [שע"ת ש"ג, ט] וא"כ ודאי שיש לו לשמוח על זכייה נוספת זו ולשבח ולהודות לבוראו על כך, ובפרט שמצות יראת שמים היא יסוד המצוות [שע"ת ש"ג, ז] והיא מהמצוות אשר אין קץ למתן שכרן [ביה"ל סי' א].

⁴ ובהדרכה כזו הדרך הנכונה היא כידוע לקבל רק חיזוק קטן שבדאי יוכל לעמוד בו ולא 'לקפוץ מדרגות' [ראה ביאור הגר"א למשלי (י"ט, ג') עה"פ אוולת אדם תסלף דרכו ועל השם יזעף ליבו] וכפי ההדרכה הידועה של ר' לייב חסמן לר' שלום שבדרון שיבחר לו קבלה שברור לו שיצליח לעמוד בה לחלוטין ולאחמ"כ הורה לו שיריד ממנה מחצית....

⁵ ובזה מתבארים דברי הסבא מקלם (פנקס הקבלות עמוד קכב) שכתב שלדעתו אי אפשר לתשובה [ולזכות לכפרת יוהכ"פ] ללא לימוד המוסר כל השנה, ויפלא - היכן כתוב חיוב לימוד המוסר במצוות התשובה ועוד שיהיה לעיכובא, אלא דהוא איירי בכל

ג. ויש שדברו על שגגות או על דברים שמעל יכלתנו⁶ או על "מדרגות" או על מידות שכבר התבאר שהקבלה בהם היא רק לאחוז בהשתדלויות ודרכים שירחיקו מהמכשלות⁷.

ג. **שאלה.** כתבתם [ח"א אות ד'] שבדברים שמעל יכלתנו אין אנו נתבעים על כך שאנחנו כאנוסים והבאתם דוגמאות של חוסר כונה בתפילה ובשמות הקודש ודביקות המחשבה בתורה, והוספתם שבדאי מה שאדם יכול הוא מחויב, ולא הבנתי, דתמיד אדם יכול אם ירצה לכוון מעט יותר ממה שרגיל לכוון דהיינו שאם אחד יבטיח ליתן לו שכר יפה אם יכוון עוד קטע בתפילה הוא בודאי יצליח לכוון וא"כ זה לא שאינו יכול אלא שאינו **רוצה** מספיק לכוון וא"כ ודאי שיתבע על כך.

תשובה. דע לך יקירי כלל בכוחות האדם – הן אמנם יכול כל אדם לרכז כוחות [גוף או נפש] לזמן קצר להתאמצות לפעול דבר שהוא מעל כוחותיו הרגילים, אך אי אפשר לו להתמיד בדרגת התאמצות זו לאורך זמן דסוף סוף אדם לא יכול לחיות מעל לכוחותיו. ומהכלל אל הפרט, זה נכון שתמורת איזה תמריץ כספי או אחר אדם יכול להתאמץ יותר מכוחותיו הרגילים ואפילו להכריח א"ע לכוון בכל התפילה אבל אין ביכלתו להתמיד בכך דרך קבע.

ואוסיף לך ידיעה יקרה – הנה מצד אחד אדם מחויב ליתן את מלוא כוחו בעבודה ואם יפחית ממלוא כוחו הרי הוא מקצר בחובתו כלפי שמים, ומאידך אם ירבה בהשתדלות בעבודת המצוות בהתאמצות מעל כוחותיו הוא יזיק לעצמו ותפגם עבודתו [ואם יתעקש עוד להתמיד בהתאמצות יתירה על כוחותיו יוכל להגיע עד כדי התמוטטות], וכאן הבן שואל איך אדע שיעור ההתאמצות האמיתי שלי?

והתשובה לכך כפי שקיבלנו מרבותינו היא שכשאדם מגביר את השתדלותו באופן אמיתי המותאם לכוחותיו ועולה בעבודתו ית' הוא חש במרץ בכל מה שעושה ובעליזת נשמתו, ואילו כשמגביר עוד את השתדלותו מעבר לכוחותיו מתחלפת הרגשתו לתחושת מאומצות והעדר שמחה – וזה לו לאות שהפריז על המידה ועליו להפחית מאמץ.

ד. **שאלה.** במש"כ גבי היגון דנראה דלרבים מבני דורנו הוא מעל היכולת ואין אדם נתבע עליו דהוה כאנוס על ביטולו אך חייב להשתדל כפי יכלתו [ח"א, הטעויות שבחרטה א'], מנלן שזה באמת מעל יכלתנו אולי אנחנו לא מספיק לומדים מוסר ולכן לא מרגישים את היגון המבואר בר"י.

תשובה. ירידת הדורות היא מציאות פשוטה הנשקפת אלינו מכל פינה ובפרט בדברים התלויים בלב ואינה צריכה לראייה, ובדורנו פשוט הוא מה שכתבנו שדרגת היגון הנשגבה המבוארת בר"י היא מעל דרגת רוב הציבור [וראה מש"כ המנוחה וקדושה (תלמיד הגר"ח מוואלוז'ין בשער התורה שער א' סי' ו' ובנדמ"ח עמוד קמג) שמי שזכה לחרטה בדרגה הזו (ר"ל היגון המבואר בר"י) "מיד שורה עליו רוח קדוש וטהור ומזה יכול להיות בטוח שנמחלו עוונותיו" עכ"ל].

והנה הגם שלימוד המוסר בודאי מרומם דרגת כל אדם באשר הוא – עם כל זאת אין בכוחו לרומם כל אדם עד שירגיש בכל חטא מזיד יגון בדרגא יותר ממי שנשאר נקי מכל נכסיו, ומשכך אין לתלות

מי שלא תעמוד קבלתו מול הנסיונות מבלי חיזוק תדיר ע"י לימוד המוסר [עיי"ש בדבריו שמבואר שזו כונתו] ואדם כזה מחויב מדין הקבלה להבא לקבל ע"ע את לימוד המוסר שהוא מדרכי התשובה.

⁶ כדוגמת הדרכת הגראמ"מ שד"ל להתפלל ולברך ברהמ"ז מתוך סדור לחיזוק הכוונה [מחשבת מוסר אלול עמ' שס"ד].
⁷ וראה טעם נוסף לעיל בח"א הערה 13.

בחוסר שקידת לימוד המוסר את חולשתנו לאחוז בדרגת יגון זו [מ"מ כבר כתבנו בקונטרס שלדעת הר"י כל אחד חייב להשתדל להגיע לאיזה דרגה ביגון כפי יכולתו וזה ע"י לימוד המוסר והתבוננות בדברים שכתבם בעיקר זה⁸].

ה. שאלה. כתבתם [ח"א, הטעויות שבחרטה] שהחרטה אינה מצריכה שיעור מסוים של צער והבאתם כמה ראיות וא' הראיות ממש"כ הר"י אות יט "החרטה והודוי בכלל מודה כי המתוודה מתחרט" וכתבתם שמוכח דנקט הר"י בפשיטות שכל שהגיע לכלל וידוי יש לו חרטה, עכ"ד. ולענ"ד אפשר שלא אמר כאן הר"י ענין מציאות שדרך המתוודה שמקדים חרטה לוידוי אלא כוונתו שכל שלא מתחרט על מעשהו בשיעור הנצרך אין זה נקרא בשם וידוי אלא הוא דבור בעלמא, ולכן כשאמר קרא 'מודה ועוזב ירוחם' נכללו בלשון 'מודה' שני העיקרים חרטה [בשיעור הנצרך] וידוי.

תשובה. נראה לדחות הצעתך בפשט הר"י מכמה טעמים :

א) היותר פשוט בפירוש הר"י הוא כדברינו שהר"י הביא מקור לחרטה מן המציאות הפשוטה שאין אדם פותח פיו ב'וידוי' מבלי שקדמה בליבו מחשבת חרטה על הדבר, משא"כ לפירושך צריך לומר דבר 'לומדעס' שבשם וידוי איכא לתרתי: החרטה בשיעור הנצרך, והוידוי. [ומקובלנו מרבתינו שבד"כ היותר פשוט, ובפרט בהלכה, הוא היותר אמיתי].

ב) דרך הר"י בכל הספר לכתוב דברים המבוארים ואילו לפי הצעתך סתם הר"י דבריו במקום שהיה לו לפרש – דבשלמא לדברינו שהר"י מציאות פשוטה קאמר הרי שהדבר אינו צריך שום תוספת ביאור, משא"כ לדברך שכוונת הר"י שלשון ודוי שייך רק כאשר יש חרטה בשיעור הנצרך, הרי שאין הדבר מבואר מאליו והיה לו לפרש [ומסתמא לפי דרכו בכל הספר היה לו גם להביא ראיה לדבר מאיזה פסוק].

ג) הנה אם היתה כוונת הר"י כדברך שנידון דבריו הוא מושג הוידוי ובא להשמיענו שכולל הוא לחרטה הל"ל כי **הוידוי** יש בו חרטה, ואילו הר"י קאמר כי **המתוודה** מתחרט ובוזה נידון דבריו הוא הגברא המתוודה מהם מעשיו, וקמ"ל שלמעשה הוידוי של הגברא יש רקע מוקדם ומוכרח של מחשבת חרטה.

ד) אם כדברך שמושג הוידוי כולל בתוכו את עיקר החרטה תיקשי לן אמאי בעיקר החרטה הביא הר"י מקורו מפסוק בנביא ירמיה ולא מפסוקי תורה שהתפרש בהם חיוב הוידוי.

ו. שאלה. כתבתם [בח"א הטעויות שבחרטה הערה 33] דצריך להבין מה ההבדל בין עיקר החרטה [שהוא מהג' המעכבים] לעיקר היגון, ובארתם דמהות החרטה היא המחשבה הלואי שלא הייתי עושה זאת וכדסיים הר"י "הוא אשר דיבר ירמיה ע"ה אין איש נחם על רעתו לאמור מה עשיתי", והיגון ענינו הוא הרגשת צער מרירות הלב על מה שעשה, עכ"ד. ולא הבנתי : א. מדוע לא לפרש פשוט שהיגון הוא דרגה יותר גבוהה של חרטה וצער.

⁸ ויש להעיר דהגם שמהות היגון הוא הרגשת צער [ראה לקמן תשובה ו] ולכאורה בכל דרגת צער על חטאו מאיזה טעם שיהיה כבר זוכה לאחיזה ביגון, מכל מקום משמע בר"י דלא כל צער חשיב יגון, דכתב [אות יג] שהיגון בא "מדריך טהר הנפש וזכות שכלה" ומשמע דאין זה צער רק מחמת ההפסד שאירע לו בגין החטא [דבר שכל המאמין בשכר ועונש טבעו להצטער ולכך אין צריך טהר נפש] אלא צער מחמת הכרת עצם הרוע שבמעשה החטא [כדפירש הר"י בעיקר היגון שהוא חומרת המראת יוצרו והיותו כפוי טובה], צער הנרגש לאדם כפי מדת "טהר הנפש וזכות שכלה". ובוזה ניחא מה ששינה הר"י בעיקר היגון וכתב שתי מחשבות אלו המביאות אליו ולא את שבע המחשבות שכתבן בעיקר החרטה [הו"ד לקמן הע' 12] שהן אודות הפחיתות וההפסדים שיש לחוטא מחטאו.

ב. איך רואים מסיום דברי הר"י שהביא את הפסוק בירמיה שמהות החרטה היא כמו שבארנו. ג. אם החרטה היא מחשבת הנחמה ולא הצער על מעשהו למה כתב הר"י בעיקר החרטה יבין לבבו... וישיב אל לבו... ויאמר בלבבו...

ד. אם לחרטה אין שיעור מסוים של צער למה הר"י האריך כ"כ בעיקר החרטה ולא הסתפק בלכתוב רק דהחרטה היא שיתחרט ויחשוב הלואי שלא הייתי חוטא ושהדרך להגיע לחרטה היא ע"י שיבין שיש עונש ונקם ושלם על העוון, דהרי המחשבה על העונש ודאי מספיקה להגיע לחרטה.

תשובה. א. הנה בכל אחד מהעיקרים פשוט דיש דרגות באיכות עשייתו וכמו דמפורש בעיקר היגון [אות י"ג "ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון"], ועם זאת לא חילק הר"י בעיקר היגון להיות שם אחד עד לדרגא מסוימת של מרירות ושם אחר לדרגות שמעבר - אלא בשם היגון כלל הר"י את כל דרגותיו, וכן הוא בשאר העיקרים, וכ"א מהעיקרים הוא שם לסוג ענין השונה **במהותו** מהשאר.

נמצא שעיקרי החרטה והיגון שהר"י קבע כ"א בתור עיקר בפ"ע, מובדלים הם מהותית זה מזה כמו כל שאר העיקרים שפשוט לכל שנבדלים במהותם זה מזה.

ב. הר"י [אות י'] הביא מקור לחרטה מפסוק [ירמיה ח', ו'] "אין איש **ניחם** על רעתו לאמר מה עשיתי" [וכן הר"מ (תשובה ב, ב) כתב "וכן **יתנחם** על העבר שנאמר כי אחרי שובי **ניחמתי**" (ירמיה לא, י"ח)]. וענין הנחמה מבואר ברש"י עה"פ [בראשית ו, ו'] "וינחם השם כי עשה את האדם בארץ וגו'" וז"ל "... **נהפכה מחשבתו**... וכן כל לשון ניחום שבמקרא לשון **נמלך** מה לעשות וכו' [כמו] "וינחם השם על הרעה" עכ"ל. וכן הוא מבואר במצודות על פסוק המקור דר"י בירמיה, שכתב אין איש ניחם - ענין חרטה והיפוך מחשבה כמו פן ניחם העם עכ"ל.

חזינן מבואר להדיא 1. שהנחמה היא החרטה. 2. שעניינה היות האדם נמלך וחוזר בו ממה שחשב או שעשה בראשונה.

ובמצות התשובה הנחמה היא המחשבה הלואי ולא עשיתי זאת כמבואר בר"מ [תשובה ג, ג].⁹

ג. הנה ביארנו בקונטרס שהחרטה היא היפוך המחשבה הבאה לידי ביטוי ברצון לעקור את המעשה הרע מן המציאות [כדכתב המסילת ישרים פ"ד] ובודאי שלא לעשותו שוב אם יבוא לידו, ומקום הרצון בלשון חז"ל הוא בלב [שהלב הוא משכן הרגש והרצון בעוד שהמח הוא משכן המחשבה] וממילא מובנות לשונות הר"י יבין לבבו וכו' המדברות על ה"לב" שבחרטה¹⁰.

ד. למבואר שלא די לחרטה במחשבה גרידא של 'הלואי ולא הייתי עושה זאת' אלא נצרך לה עוד הרצון לוותר על הנאת העבירה אם תבוא לידו [שבלי רצון זה אין זה יותר מאשר הרהור בעלמא

⁹ וז"ל שם כל מי **שניחם** על המצוות שעשה וכו' ואמר בלבבו ומה הועלתי בעשייתן **הלואי לא עשיתי אותן** וכו' עכ"ל וכן הוא בר"מ [שבועות פ"ו ה"א] מי שנשבע שבועת ביטוי **וניחם** על שבועתו וראה שהוא מצטער אם יקיים שבועה זו ו**נהפכה דעתו לדעת אחרת** וכו' עכ"ל.

¹⁰ ונרחיב בעוד ידיעה. הנה לא בהכרח היפוך המחשבה מביא לידי הרצון שלא לשוב לחטא שכן לא כל ידיעה כוללת בתוכה את "הבנת הלב" שבה. יתכן מצב באדם בו הוא יודע דבר בשכלו גרידא ומנותק מההבנה שזה נוגע אליו [וכע"ז מצינו ב"ידיעת בית רב"ו (שבועות ה' ברש"י) באדם שידע שנגע בטומאה אך ידיעה זו היתה מנותקת מליבו ולא הביאה אותו כלל להזהר על פיה] וכדמצינו במחשבה על העונש [שהיא הראשונה שבמחשבות החרטה שביאר הגר"ס באגרת ט' שלא די בידיעת העונש לבדה אלא צריך **למשוך לנפשו את ההבנה שהוא עצמו** יהיה הנענש, עיי"ש [וכ"כ בקיצור בריש אגרת המוסר].

וכן במחשבה על יום המוות [שהיא האחרונה שבמחשבות החרטה] כתיב [קהלת ז, ב] 'טוב ללכת לבית האבל וכו' והחי יתן אל ליבו' ופרש התרגום "ויתן לליביו מילי דמותא וכו' ויתוב בתיובתא קדם מרי עלמא" והיינו שבשביל התעוררות לחזרה בתשובה אין די בעצם ההליכה לבית האבל וידיעת המוות אלא צריך עוד להשיב לליבו שגם הוא עצמו סופו ככה למות. ופשוט שאי אפשר לחרטה דתשובה להיות רק **ידיעת הרע שבחטא** בלי ההבנה שהדבר נוגע אליו, אחרי שכל ענינה הוא להגיע **להבנת הלב** של 'הלואי שלא הייתי עושה זאת' - הרי כל אדם יודע בשכלו את ידיעות החרטה שכתבן הר"י [לכה"פ ידיעת העונש] ועם כל זאת הן לא הביאו את ליבו לרצות לוותר על הנאת העבירה וזאת משום שהיו בידיעת שכלו יותר מאשר בידיעת לבו, ורק כאשר משיב לליבו את ידיעת החרטה עד שמרגיש רצון לעקור את המעשה זוהי החרטה דהתשובה.

וכדוגמת 'רשעים מלאים חרטות' נראה פשוט שככל שיבין השב יותר את הרוע וההפסד שבמעשהו כך יתיישב הדבר יותר בליבו ויתחזק רצונו שלא לעשותו שוב [וכדברי הרמח"ל בריש דרך עץ החיים שאם היתה הידיעה רחבה על לב בני האדם לא היו חוטאים].
והר"י מנה שבע מחשבות שונות זו מזו¹¹ המביאות [כל אחת בפני עצמה] את החוטא להבנה זו של 'הלואי שלא הייתי עושה זאת' על מנת לעזור להשיב את ידיעת החרטה אל ליבו.

ועוד שהגם שמי שמתחרט רק מחמת המחשבה על העונש הצפוי לו כבר הוי חרטה¹², מ"מ פשוט שכל המוסיף לעצמו עוד מחשבה ממחשבות החרטה הללו מתחזקת חרטתו ודרגת תשובתו [שהחזוק בחרטה מביא לחיזוק בעזיבת החטא וביגון], ובכל זה יוטעם מדוע האריך הר"י כ"כ בעיקר החרטה.

ז. שאלה. כתבתם בח"א הטעות השניה, שמי שמקבל ע"ע לפרוש מהחטא אבל רק לזמן קצוב לא קיים את עיקר הקבלה ובהערה בארתם משום דבעינן שהקבלה תהיה שלעולם לא ישוב לחטא. ונראה להעיר, דהרי מבואר בגר"ס [והבאתם את דבריו בח"ב תשובת המזיד אות ו] דאם מקבל לעזוב את חטאו רק בבחי' הקלות זה נחשב לעזיבת החטא ולקבלה וזוכה להתכפר על הבחי' הקלות, ולפי"ז י"ל שאם קיבל ע"ע לפרוש מחטאו רק לזמן קצוב זה נחשב כקבלה להבא על הבחי' הקלות שהרי לפרוש מהחטא לקצת זמן קל לו, ולכל הזמן קשה לו.

תשובה. כל חידוש הגר"ס בקבלה על בחינות הקלות היה שאף זו נחשבת קבלה דתשובה משום שבחינה הקלה שבעבירה חשיבא מין בפ"ע לעומת בחינה הכבדה [כלשונו באגרת ח' "אשר למין בפ"ע יחשב"] ובתור מין בפ"ע ניתן לקיים בה מצות תשובה בפ"ע [דלא נימא דהוי רק קבלה לחצאין שאינה כלל בגדר הקבלה המחויבת],

אבל גבי עצם דין הקבלה שצריך שהקבלה תהיה **לעולם**¹³ לא הקל הגר"ס מאומה, ואדרבה, בהדרכתו [שם] כתב "נקל לפניו לקבל ע"ע קבלה של קיימא לשמור אותו בגדר הקלות לפניו" הא קמן מבואר בדבריו שקבלת הבחינות הקלות היא לעולם¹⁴.

וממילא כל שהקבלה היא רק לזמן קצוב הרי שאיננה לעולם. דוגמא לדבר, המקבל ע"ע למשך שבוע או חודש או אפילו שנה להמנע מדבורים בטלים באמצע הלימוד משך חמש דקות הראשונות של הסדר- עדיין אין זו קבלת הבחינה הקלה של הגר"ס, אכן יש כאן קבלה חשובה של 'דרכי התשובה' שתועלתה מרובה. [וראה עוד בתשובה הבאה].

¹¹ הר"י באות י' האריך בשבע מחשבות המביאות לחרטה ונציין בקצרה: א. עונש יסורים בעוה"ז. ב. טמאתי נפשי ונעשיתי רע בעיני השם. ג. הרוחתי הנאה זמנית במחיר הפסד שכר נצחי. ד. נדמיתי לבהמה [שהולכת רק אחר הערב לשעתו]. ה. עשיתי הפך התכלית שבעבורה נבראתי. ו. הייתי אף גרוע מבהמה [בחוסר הכרתי את אדוני]. ז. זכרון יום המות [עונשי עוה"ב].

¹² וראינו שיש שרצו לומר דאם מתחרט רק מחמת העונש אי"ז חרטה כיון דלא איכפ"ל מעצם מה שעבר על ציווי ה' אלא רק אינו רוצה להענש. אמנם פשטות הר"י כאן דגם זה חשיב חרטה, ומבואר כן בדבריו [ש"ב, וז"ל ותראה במנהג בו"ד כי יחטא איש לאיש ובעת צרתו יתחרט ויכנע אליו מפני שהוא צריך לעזרתו תהיה החרטה הזו גרועה בעיני חברו, כענין שאמר יפתח ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם. ומחסדי השי"ת שהוא מקבל את התשובה מתוך הצרה ותהי לרצון לפניו ויאהב נדבה את החוטא וכו' עכ"ל. וכ"כ הר"ן [דרוש השישי] "וגם כי תהיה התשובה מתוך צרות ותלאות היא מקובלת ורצויה לפני השי"ת וזהו מחסדי הנאמנים" [וראה עוד בדרוש העשירי ד"ה ואני אומר, ובעיקרים מאמר רביעי פכ"ה מה שחילקו בענין זה]. הרי שאף מי ששב על מנת להנצל מאיזו צרה נדבת השם היא לקבל את תשובתו.

¹³ כלשון הרמב"ם [תשובה ב, ב הו"ד בריש הקונטרס] "שלא ישוב לזה החטא לעולם", ופשוט הוא בכל הראשונים והפ"י [הובאו מלשונותיהם בח"א הע' 7 ובח"ב תשובת המזיד הע' 7].

¹⁴ וכן היא המשמעות בכל מה שהדריך הגר"ס את המתקשים שיקבלו רק על הבחינות הקלות, שבהדרכתו בא "להציל" את קיום עיקר הקבלה שהוא לעולם, שאם היה ניתן לקבל את קבלת התשובה רק לזמן קצוב קצר שקל לשמרו הרי שלא היה צורך בכל זה והיה אפשר להשאיר בקבלה הרגילה שהיא על כל הבחינות שבחטא.

[עוד יש לדייק כן מלשונותיו- דז"ל סוף אגרת ז' וזוה התקוה לבוא לאיזה בחינה בהעבירה הלזו ביוה"כ לבעי"ת גמור לקבלת עזיבת החטא בבחינה הקלה לפניו **קבלה אמיתית** וכו' עכ"ל, וז"ל באגרת ט"ו והאדם צריך לחפש דרכיו לעשות **קבלה חזקה** כמעט בכל פרטי עניניו **להשמר לכה"פ** את אשר נקל לפניו בכל פרטי התורה והמצוות וכו', עכ"ל].

ובאמת סברא פשוטה היא שא"א לקבלה שאיננה לעולם. הגע בעצמך, אדם שהכה את חברו ובא לבקש מחילתו ומבטיחו שלא ישוב עוד להכותו- אבל רק לשבוע הקרוב...

ח. שאלה. ראיתי את תשובתכם האחרונה במכתב [מהדור' י"א אלול ע"ו] בענין אם קבלה לזמן קצוב נחשבת לקבלת הבחינה הקלה של הגרי"ס.

ועדיין יש לי לשאול, מה הדין בשמקבל עליו פרישה מדיבורים בטלים באמצע הלימוד למשך חמש דקות הראשונות של הסדר וזאת לכל ימי חיו- לעולם. האין זו קבלה לזמן קצוב שיש בה גם את הגדר של קבלת התשובה שהיא לעולם?

תשובה. האופן הזה נראה ששייך לקבלת התשובה דהגרי"ס,

דמהות 'הבחינה הקלה' היא לפי אשר "יקל על האדם להשמר מן העבירה" [לשון הגרי"ס באגרת ז'] ודבר זה תלוי בהרבה גורמים: הזמן [אינו דומה יום הפורים ליוה"כ, וכיוצ"ב] והמקום [אם נמצא ברחוב או בביהמ"ד, וגם בביהמ"ד יש חילוק ליד מי הוא יושב, עם מי הוא לומד וכיוצ"ב] והרגשותיו [אם עייף או רענן, מצב רוח עצב או שמח, מוטרד או צלול וכיוצ"ב], ונמצא שמשך זמן הקבלה [שלזמן קצר היא קלה] הוא רק אחד מן הגורמים המגדירים את הבחינה הקלה.

וממילא התולה את הבחינה הקלה שלו **רק** במשך זמן קצוב הרי שבהכרח יהיו זמנים ואפנים שבהם יתרחב זמן הבחינה הקלה להיות יותר מאותן חמש דקות שקבע לעצמו, ונמחיש הדבר ב' ציורים: מי שמקבל ע"ע להמנע מלדבר דברים בטלים בחמש דקות הראשונות של הסדר, הרי בהכרח שיהיו זמנים ואפנים שגם מעבר לאותן חמש דקות יהיה קל לו להמנע מהם ממש כמו בחמש הדקות הראשונות, וכן מי שמקבל ע"ע ללמוד כל יום חמש דקות מוסר, הרי שבהכרח יהיו זמנים ואפנים [כגון בזמן סדר מוסר הנהוג בישיבות בר"ה לפני תקיעות או בשאר זמני התעוררות] שיקל עליו להוסיף בזמן הלימוד מעבר לאותן חמש דקות כמו בחמש דקות הראשונות, ועל זמנים נוספים אלו [שהם באותה בחינה קלה] לא קיבל כלל- הם "נשמטו" מקבלת הבחינה הקלה ונמצא שקבלתו לעולם היא רק על חלק מהבחינה הקלה הזו.

ועוד, שמטבען של דברים ההרגל עושה את שלו [ההרגל על כל דבר שלטון] לשון הגר"א באיגרתו] והולך וגדל הזמן שקל לשמרו מעבר לאותן חמש דקות שקיבל בתחילה וכתוצאה מכך הזמן שקיבל לשמרו בבחינה הקלה מתקטן והולך ביחס לזמן האמיתי שלה ונמצא שקיום הבחינה הקלה הולך ונחלש במרוצת הימים.

ומ"מ נשאר קיום מסוים לבחינה הקלה לעולם.

והרוצה לקבל ע"ע לגמרי את הבחינה הקלה של פרישה מדיבורים בטלים או של לימוד המוסר, יוסיף בקבלתו שכל שירגיש בסיום החמש דקות שקל לו להמשיך בהמנעות מהדיבורים הבטלים או להמשיך בלימוד המוסר הרי שהוא מקבל ע"ע להמשיך עד שירגיש בקושי.

ויש להאיר שגם הדוגמאות שהבאנו בקונטרס לבחינה הקלה [תשובת המזיד הע' 44] בענין לה"ר ובטול תורה נאמרו רק באופן כללי להמחשת ענין קלות וכבדות, אך בבואנו לקיום המעשי הרי שלעולם צריך להשקיף על עצם הקלות, והיינו שיוסיף בקבלתו כנ"ל שבמקרים שירגיש שקל לו אף באופן שנחשב בתחילה כבד [לדוגמא בזמן שגם בפני כמה חברים קלה לו שמירת הלשון] הרי שמקבל ע"ע לשמור לשונו גם באופן זה עד שירגיש בקושי.

מכתב ב'

לכבוד הרה"ג בעהמ"ח קונטרס מעשה התשובה שליט"א
ראשית אודה מאד לכת"ר על שהאיר את עיני בהרבה דברים במצות התשובה, זכיתי ללמוד את
הקונטרס כמה פעמים וכל פעם גיליתי בו דברים חדשים נוספים. ולענ"ד הקונטרס יש בו תועלת
גדולה לב' דברים :

א. לדעת את הלכות תשובה באופן מעשי מפורט וברור.
ב. להראות שהרבה מהדברים הגורמים לאדם רפיון ויאוש מקיום מצות התשובה אינם נכונים,
ואפרט חלקם :

1. גם אם חוזר לחטאו שוב ושוב אי"ז ראייה שלא זכה לתשובה.
2. כל עשרים העיקרים מלבד שלושה [חרטה קבלה ווידוי] שמנה השע"ת אינם מעכבים לזכות
לתשובה וכפרה.
3. גם החרטה שהיא מג' העיקרים המעכבים, אינה מחייבת שיעור גדול של צער, וכל שחושב הלואי
שלא הייתי חוטא ורוצה בעקירת המעשה הרע שעשה עד כדי שאם יבוא לידו עכשיו בשעת חרטתו
נסיון זה יהיה מוכן לעמוד בו הרי שכבר יצא ידי חובתו בה.
4. גם הקבלה להבא שלא ישוב לעצם החטא לעולם שהיא העיקר הקשה שבעיקרי התשובה [בפרט
בחטא שדש בעקביו] אינה נדרשת בדברים שאינם חיוב מן הדין אלא רק מעלות ומדרגות, וכן אינה
נדרשת בדברים שמעל יכולתו, ולא במידות שחיובן מ"והלכת בדרכיו".
5. גם ריבוי החטאים שנעשו מחמת חסרון ידיעה, כאשר מקבל ע"ע עתים ללמוד ההלכות [בשיעור
שיורוהו רבותיו] וכן מקבל שבכל ספק שיתעורר לו יברר הדין, הרי זה נחשב קבלה על כל אותן
השגגות שנכשל מחוסר ידיעה.

אמנם עדיין אני מרגיש רפיון ידים מכיוון שבאותם חטאים שאני רגיל בהם ודש בעקבי [כביטול
תורה, לשה"ר, שיחה בטילה באמצע הלימוד ובבהמ"ד וכו'] אני מרגיש שמחמת ריבויים אין בכוחי
לקבל לעזבם לגמרי, והגם שהבאתם [תשובת המזיד אות ו] את עצת רבינו יונה לקבל לזמן קצר
ואח"כ להמשיך לעוד זמן קצר וכו', גם זה אני מרגיש שאין בכוחי לעזוב לגמרי אפי' רק לזמן קצר
בכל החטאים, והגם שראיתי שהבאתם שם גם את הדרכת הגר"ס לקבל רק על הבחי' הקלות
שבחטאים שזה אכן יותר קל,

אך גם בזה אני מרגיש שאני לא יכול לקבל עזיבת החטא על כל החטאים כולם בבת אחת, ועוד
שגם על אותם החטאים שבכוחי לקבל על הבחינות הקלות שבהם הרי כתבתם שם שבקבלה על
הבחי' הקלות לא זוכים עדיין לכפרה על הבחי' הכבדות, ונמצא שביוהכ"פ אני לא אזכה לכפרה
שלימה על כל העבירות!

וכל זה מביאני ליאוש מלהתחיל בעבודת התשובה. ושמעתי מכמה מחברי שגם הם מרגישים כמוני
ואודה מאוד לכת"ר אם יוכל לישוב דעתי בענין גדול זה.

תשובה

הנה היצר מטעה את האדם לייאש אותו מכל עסק התשובה ואומר לו הרי ממילא לא תוכל לקיים
את מצות התשובה על הכל וא"כ מה שווה כל ההתאמצות שלך-

ועל זה יש לאדם להזכיר לעצמו ידיעה פשוטה שכמו שבכל המצות אין תלות בין מצוה למצוה וכל מצוה יש לה קיום בפ"ע ואין אדם מתיאש מקיום מצוה אחת משום קושי שיש לו בקיום מצוה אחרת, כך אין תלות במצות התשובה בין עבירה לעבירה, וכל עבירה ששב עליה זוכה לקיים בה מצות עשה גמורה של תשובה ויודוי¹, והעבירה בטילה לה ומתכפר לו עליה, ומקבל עוד שכר על חזרתו ממנה, אלא שמערכת היצר למשוך את לב האדם להתפס לאותן עבירות שקשה לו לשוב מהן כדי שיסיח דעתו מלשוב מאותן עבירות שתשובתן קלה לו. ובאמת יש יותר תביעה על ביטול תשובת עבירות שתשובתן קלה מאשר אלו שתשובתן כבדה², ולמה להתיאש מלשוב על מה שיכול?

מענה יש לחלק: אותן העבירות שאינו מורגל בהן שיכול כבר עתה לשוב מהן יזדרז לשוב ויזכה לקיים מ"ע ולכפרה שלימה בהן, ואילו אותן עבירות שהורגל בהן הגם שמצוי שלא בבת אחת יוכל לשוב מהן לגמרי- מ"מ יכול להתחיל לשוב מהן בהדרגה³.

וכבר עמד **מנחם הגר"ס** על חולי היאוש ויצא לחזק לב הבריות שלא להתפתות לעצת היצר המייאש מקבלת התשובה בראותם את גודל התאוה וקושי הקבלה לכיבוש היצר, וכתב באגרת זו⁴ שהנה לא יכבד לפני האדם בעת היותו מדוכא ביסורי חולי לעמול לחפש ולראות להקל מחלתו - ומדוע לא נעשה כן לנפשנו לראות לכה"פ לקיים המצוות הקלות לפנינו לקיימם ולהשמר מהעבירה בבחינה הקלה אשר תצילנו מיסורים קשים ומרים רח"ל, **ובזה אין מקום ליאוש לפני האדם** אם ישים לבו ונפשו להשגיח בהנהגת צרכי הגוף [ללמוד מזה] להשתמש כך בצרכי הנפש, עכ"ד.

ובאשר לעצם הקושי לשוב מעבירות שאדם דש בהן נראה שהוא במידה רבה מסיבת מה שאין מרגיש בחומרתן [עבר ושנה נעשית לו כהיתר], שכן כל דבר החמור בעיני האדם לא יקשה עליו להתאמץ בעבורו.

ומכאן העיצה לרוצה לשוב מהן להתעסק בשני סוגי לימוד, כללי ופרטי: הכללי- הוא לימוד מוסר בענין חשיבות המצוות מול חומרת העבירות, ובפרט עבירה זו, אשר טבעו להגביר יר"ש ורתיעת נפשו מפני העבירה,

והפרטי- הוא לימוד בעיון של הלכות אותו הדבר שנכשל בו תדיר ש"דבר זה עושה קנין בנפש לשמירה כמעט יותר מהתבוננות היראה" [לשון הגר"ס, אור ישראל, אגרת זו], ואף אם אינו יכול ללמוד בעיון מ"מ יעשה כמ"ש הח"ח שילמד עד שידע היטב את ההלכה ויחזור עליה תדיר [שמיה"ל בהקדמה] "שע"י שיהיה בקי בכל פרטי הדינים [של העבירה שרגיל בה] ולחזור אותם היטב היטב עד שיהיה בקי בהם [א.ה. שיהיו ברורים לו] ועי"ז ממילא יוסר ממנו רוב ההרגל שהיה לו עד עתה" [וראה עוד שהרחיב בתועלת עיצה זו בשער התבונה פט"ז].

סיבה נוספת המצויה לקושי לשוב מסוג זה של עבירות הוא "השפעת הסביבה"- השפעת החברה בה הוא נמצא, שכל שנמצא בתוך חברה המתייחסת בקלות ראש ובזלזול לאחת מהעבירות שהוא

¹ כדכתבו הראשונים, הו"ד בקונטרס מעשה התשובה, תשובת המזיד הע' 48.

² וכמאמרם "קשה עונשו של לבן מעונשו של תכלת", וכדביאר הגר"ס באגרותיו [ז, ח ועוד].

³ ושלשה מיני הדרגות יש לנו: קבלה רק על זמנים קצרים במקום קבלה לעולם- הדרגת רבינו יונה, קבלה רק על בחינות הקלות- הדרגת הגר"ס, וקבלה רק על מקצת מהעבירות- הדרגת הח"ח [הובאו שלושתן בהרחבה בקונטרס].

דש בעקביו יקשה עליו מאוד לשמור עצמו ממנה ולהפוך בכך להיות יוצא דופן ולהסתכן בביקורת של זלזול ואף בריחוק חברתי.

ואכן במצב שכזה הנסיון קשה, אלא שבאמת רק ההתחלה היא קשה, שאם יעמוד על שלו בצורה המכבדת את חבריו [שאינן בה רמז התנשאות עליהם] סופו שיעריכו אותו ויכבדו אותו יותר, דסו"ס הכל יודעים בליבם את האמת, רק נסחפים הם עם הזרם מתוך חוסר התבוננות וחולשה [ובליבם היו שמחים להיות גם כן צדיקים...]⁴.

ודע שיש לך לשמוח בהביטך אל כל הצלחה להוסיף **משהו**⁵ בעזיבת החטא, ואל תרבה להביט אל אשר עדיין חסר לך.

עוד יש לדעת שכבר בחרטה ועצם רצונו לשוב, עוד קודם להצלחתו לקבל ע"ע כדין, זוכה אדם לעורר את מידת הרחמים שתעכב את הפורענות כדי ליתן לו שהות לשוב בתשובה כדין⁶, ואף אם בעתיד לא יזכה להשלים תשובתו מ"מ יועילו לו החרטה והרצון לשוב להקל מענשו בעוה"ז ובעוה"ב⁷.

וכבר הובטחנו "הבא ליטהר מסייעין אותו" [יומא ל"ח:] ו"אמר הקב"ה פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודה של מחט ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות בהם" [מד"ר שה"ש ה,ב עה"פ "קול דודי דופק"].

נ.ב.

יש לציין שכל קושי ההתמודדות מול ריבוי העבירות שעסקנו בו עד כאן נובע בד"כ רק ממה שלא נעשתה תשובה על אתר כל אימת שנכשל באיזה חטא, והחכם עיניו בראשו למנוע מעיקרא מציאות קשה זו ע"י שיזדרז לשוב תיכף לכל כשלון ודבר זה נתבאר היטב בהקדמה לקונטרס. וראה עוד עידוד והדרכה בענין חשיבות קיום מצות התשובה גם כאשר אינה שלימה כדין בקונטרס 'לפני ד' תטהרו' במאמר 'ועתה ישראל מה ה' שואל ממך'.

⁴ ואף במקום שנדמה לו שיפסיד מכך יש לו להתחזק במאמרו ז"ל [דברים רבה ד,ה] "אמר הקב"ה שמעו לי שאין אדם שומע לי ומפסיד".

⁵ וז"ל הגרי"ס [אגרת ז'] "אכן גם המעט טוב מאוד, אין ערוך לה בעניני תבל" ועוד "ובכל בחינה קטנה שבקטנות [שבקבלת התשובה] אין ערוך ואין די באר הצלחת נפשו להנצל מצרות רבות ונצורות ואין לנו רָחֻם גדול מזה".

⁶ מב"ט בבית אלקים פ"א, אוה"ק ויקרא כו, ט"ו ד"ה לבלתי עשות, אור ישראל אגרת ל', וכן נראה בהרבה מרבתינו [ונתבאר במאמר הרהור תשובה].

⁷ כן מבואר במב"ט [פ"ב] וכן משמעות הרמב"ן עה"ת [דברים ל"א, יז-יח], וראה עוד מש"כ בקונטרס 'לפני השם תטהרו' מאמר 'ועתה מה השם שואל ממך'.

תקציר הקונטרס למעשה

א. עיקרי התשובה המעכבים הם א. חרטה. ב. וידוי. ג. עזיבת החטא. וגמר עזיבת החטא היא הקבלה להבא שמקבל ע"ע לעזוב את חטאו עזיבה עולמית, והמקיימם לבדם כבר קיים מצות תשובה [שע"ת ש"א, י"ט] וזוכה לסליחה [שע"ת א, ט] ולכפרת העונש על חטאיו¹ [ר"ן בדרוש השישי, המבי"ט בבית אלקים ריש פ"ב].

עיקרי התשובה
המעכבים

ב. אכן כתב הר"י [א,ט] לבאר הצורך בתוספת שאר עיקרי התשובה שאינם מעכבים [כגון היגון, הבכי והדאגה] "כי לא תטהר הנפש טהר שלם להיות העוונות כלא היו זולתי כאשר יטהר האדם את לבו ויכין את רוחו כאשר יתבאר", וזאת מבאר והולך בעשרים עיקרי התשובה².

הצורך בשאר
עיקרי התשובה

ונראה בר"י [וכע"ז בחוה"ל ובמאירי] דשאר העיקרים הגם שאינם לעיכובא הם חיוב מן הדין לכתחילה³, **אכן** לדעת הרבה ראשונים אינם חיוב מן הדין⁴ אלא מעלה בתשובה.

גדר חיובם

ג. והנה עיקרי החרטה והוידוי בעבירות מזיד שנעשו באקראי על פי רוב הם קלים לקיימם, שאין בחרטה שיעור מסוים של צער⁵ וכל שחושב הלואי לא הייתי חוטא ורוצה בעקירת המעשה הרע שעשה עד כדי שאם יבוא לידו עכשיו נסיון זה יהיה מוכן לעמוד בו⁶, ומתוודה, כבר יצא יד"ח החרטה והוידוי⁷.

החלק הקשה
שבתשובה

אכן הקושי מצוי בקבלה להבא⁸ שצריך להגיע להסכמה גמורה בלב, שכל ימי חייו יתאמץ להלחם עם פתוי היצר החזק כפי זה שנכשל בו עד שירגיש בעצמו **שאפשר** לו לעמוד לעולם בנסיון זה שנכשל בו [שם אות א'].

ד. נתבאר בקונטרס [ח"א, "הטעות השלישית"] שכל חיוב הקבלה הנ"ל שייך רק על חטא **מזיד** שעבר עבירה בידיעה שעובר כעת עבירה, משא"כ העובר בשוגג שנכשל מחוסר זהירות או מחוסר ידיעה שונה קבלתו כמבואר לקמן אות י'.

באיזה חטאים
צריך לקבל

וכן נתבאר [שם, "הטעות הרביעית"] שאפילו בחטאים מדעת ישנם דברים שהם מעל יכולת רוב בני דורנו [כדוגמת הכוונה בכל התפילות והברכות, וראה שם דוגמאות נוספות] שבהם אין אנו

¹ ומתכפר בכך מיד על ביטול עשין אבל המזיד בלאוין הרגילים מתכפר לגמרי רק ביוה"כ, ובלאוין החמורים של כריתות ומיתות ביי"ד צריך תוספת יסורין לגמר כפרתן [יומא פ"ו].

² ועי"ז יזכה למעלת הריצוי שהשם "יחפץ בו וירצהו כאשר אם לא חטא" [א, מ"ב].
³ חלק ב', תשובת המזיד אות ח', וראה עוד הערה 50 דנראה שיש מהעיקרים שהם מעל דרגת רוב הציבור ובהם אנו כאנוסים עליהם. ונראה שאף לדעת הר"י שמחייב את המזיד בעיקרים אלו מן הדין מ"מ **השוגג** אינו חייב בהם מן הדין [תשובת השוגג א, 2].

⁴ הרס"ג, ר' נסים גאון, החינוך, הר"ן, העיקרים ועוד ראשונים לא הזכירו כלל, וכן הרמב"ם והסמ"ג כללום רק בדרכי התשובה ומשמע מדבריהם שאינם חיוב מן הדין, וכן נראה בכתר ראש לגר"ח מואלזין. התבאר בתשובת המזיד אות ח'.

⁵ ראה בח"א הטעויות שבחרטה הערה 33 שכן משמעות הר"י [ש"א אות יב ואות יט] וכן משמע בר"מ [תשובה ב, ב] וברש"י ומאירי יומא פה: וכן משמעות הרס"ג, וכ"כ המנוחה וקדושה [תלמיד הגר"ח מואלזין] ועוד עיי"ש.

⁶ שזהו המוכיח שחרטתו אמיתית כמבואר שם הערה 34.

⁷ **נמצא שאין מקום ליאוש ממצות התשובה** מחמת חסרון ברגשות החרטה והיגון, **דבחרטה אין שיעור מסוים של צער, והיגון אפילו בחטאי מזיד אינו לעיכובא.**

⁸ רס"ג, אור ישראל, הובאו בקונטרס, ח"א, תשובת המזיד הערה 37.

תקציר

נתבעים על זה דהוי לן כאונס. ובדברים אלו החיוב הוא רק על ההשתדלות לעשותם כדינם ולא לפי הצלחת עשייתם בפועל, וקבלת התשובה עליהם איננה שלעולם לא ישוב לחוסר כונה בתפילה, אלא שלעולם לא ישוב להתרשל מההשתדלות בדבר.

עוד נתבאר [שם, "הטעות החמישית"] שצריך לבדוק האם החטא הוא באמת עבירה גמורה או רק חסרון בדברים שהם מדרגות ומעלות כדוגמת חסרון ביראת הרוממות או בהתמדת ה"שוית" וכיוצ"ב, שבאלו אין התביעה על חסרון בהם כתביעה על עבירות גמורות ואינו מחוייב לקבל ע"ע שלעולם לא ישוב להחסיר מהם, וגדר חיובם נראה דהוא רק להשתדל להתקרב אל המעלה כל אחד כפי כוחותיו [ודומה למה שנתבאר בסמוך גבי תשובה על מידות].

וכן נתבאר [ח"ב, תשובה על מידות] שבאותן מידות שחיובן מ'הלכת בדרכיו' כמו כעס, תאוה, קנאה ועוד, החיוב הוא רק **להשתדל** לתקן וכל שהשתדל ועדיין לא הגיע לתיקון אין עליו תביעה גם אם כעס או קנא⁹. אכן באותן המידות שכתבתן תורה לאיסור בפ"ע [לא תשנא, גאוה ועוד] דינן כשאר איסורים, עיי"ש.

נמצא שחיוב הקבלה להבא שלא ישוב עוד לעולם לחטא הוא רק **בעבירות ממש, שעשאן מדעת, ושאינו אנוס בדבר**.

ה. שלושה אופנים בעזיבת חטאי מזיד

א. מי שחטא **דרך מקרה** - כל עזיבת חטאו היא הקבלה על להבא, והקבלה היא לפרוש מעצם מעשה החטא, ואינה על הפרישה מהמידות או ההנהגות שהביאו אליו¹⁰.

ב. הרגיל בחטא **מחמת שרצונו לשוב לחטא** – תחילת קבלתו וראשיתה היא הפרישה מן המחשבה לחזור לחטא¹¹, ולקבל על עצמו על להבא.

ג. ובחטא **הנמשך** [כמו בין אדם לחבירו] – תחילת קבלתו וראשיתה היא תיקון המעוות: השבת הגזילה, תשלום הנזקין, פיוס¹².

⁹ ובשיעור ההשתדלות המחויבת האם הוא בכל היכולת והמחסיר מזה מבטל העשה או שאף בהשתדלות מועטה מקיים העשה ואינו מבטל א"כ לא השתדל כלל- ראה שם מש"כ בזה.

¹⁰ דהפרישה ממידות והנהגות שהביאוהו לחטא היא רק מהעיקרים שאינם מעכבים כדמוכח בר"י בר"מ ובמאירי, נתבאר בתשובת המזיד הערה 22. **אכן** אם מכיר בעצמו שכל זמן שלא יפרוש מהן לא יהיה קיום לקבלתו הרי שמחויב לפרוש כדי להגיע לעצם הקבלה.

¹¹ ובציבור התורני אין מצוי כלל חוטא שרצונו לחטוא, אכן מצוי בעבירות מסוימות שישנם שדשים בעקבם עד כדי שאין להם צער וחרטה כשעוברים עליהם, ויש להם "הסכמה דיעבד" להמשיך לחיות כך ועי"ז נראה דהויא מחשבתם לשוב לחטא ונכנסים בדין זה.

¹² וראה בתשובת המזיד הערה 26 באיזה עבירות לחבירו יש חיוב פיוס. וראה מה שהרחבנו בזה בקונטרס הריני מוחל.

ו. טיב הקבלה על להבא [בחטאי מזיד]

1. מהותה - שיקבל ע"ע שלא ישוב לעצם החטא¹³ לעולם.
2. חוזקה - שיקבל ע"ע להלחם כל ימיו עם פתוי היצר החזק כפי שיעור זה שנכשל בו עד שירגיש שאפשר לו שיוכל לעמוד לעולם בנסיון. [ח"ב, תשובת המזיד, א]¹⁴.
- ודעת הרמב"ם שצריך לקחת את הקב"ה [היודע תעלומות שבלב] לעד על שקיבל ע"ע באמת, וזאת ע"י שיאמר להשם את קבלתו¹⁵. וברוב ראשונים משמע שאין צריך לומר זאת¹⁶ [שם].
3. הדרך להשגתה - ע"י שיוסיף יר"ש עד שירגיש שנכון ליבו להלחם ביצרו כנ"ל¹⁷.

ז. כל שהשב הסכים בלבו **בשעת הקבלה** שלא ישוב לעולם לחטא [כנ"ל] מיד זכה למצות התשובה [ויתכפר לו כפי ד' חילוקי הכפרה] גם אם אח"כ נצחו יצרו והכשילו שוב בחטא [שם, "הטעות הראשונה"], ויתירה מזו אף אם בעתיד ישוב ויחטא **פעמים רבות** וכל פעם ישוב בקבלה אמיתית הנ"ל - מועילה לו תשובתו בכל פעם¹⁸, **והיינו דאפילו אדם המכיר את עצמו מנסיון חייו של שנים רבות שלמרות קבלתו הוא חוזר אח"כ תמיד לחטאו, כל שקבלתו היתה אמיתית בשעתה הועילה לו וזכה בה לתשובה**^{19,20}.

השב לחטאו
לאחר קבלתו

ח. אכן כל מה שמועילה הקבלה הוא **כשבשעת הקבלה** מרגיש השב שיש בכוחו ללחום עם יצרו ומקבל ע"ע שלא ישוב לחטאו, אבל מי שמחמת שחוזר לחטאיו כל שנה כבר מרגיש יאוש שאין ביכולתו לכבוש את יצרו הרי גם אם יקבל ע"ע שלא ישוב לחטאו מ"מ יחסר לו באמיתיות הקבלה, דטבע המתיאש שמאבד את אמיצות הלב הנדרשת לקבלה דתשובה [ראה משי"כ בענין היאוש ורפואתו במכתב א תשובה א ומכתב ב].

המרגיש יאוש

ט. מי שמרגיש בחטאים מסוימים שרגיל בהם שבשלב זה אין ביכולתו לקבל ע"ע פרישה מוחלטת על להבא, יקיים את הדרכת הר"י ביסוד התשובה לקבל ע"ע לזמן קצר ובסיומו יחדש את הקבלה

הדרכת הגר"ס
ומעלותיה

¹³ והמקבל ע"ע איזו הנהגה טובה של חיזוק בעבודת השם ואפילו כזו המועילה להרחיקו מחטא זה או לקרבו לקיום הקבלה דתשובה הנ"ל - הגם שתועלתה עצומה מ"מ עוד לא קיים את עיקר הקבלה המעכב את התשובה [ח"א, הטעות "השניה"].

¹⁴ ומצוי שבשעת התעוררות מיוחדת [כשעת יוה"כ וכדו'] אדם מרגיש רצון לקבל ע"ע הרבה ופעמים אף מעל דרגתו - אם מכיר בנפשו שעדיין חסרה לו ההסכמה לעמוד בצער קיום קבלתו במהלך החיים הרגילים שאח"כ, הרי שעומד הוא רק במצב של רצון טוב לקבל ע"ע ועדיין לא קיבל את הקבלה דהתשובה.

¹⁵ כן ביארו מפרשי הרמב"ם וספר חסידים ועוד כמבואר בתשובת המזיד סוף אות א', וראה שם בהע' 16 אם צריך לכוון באמירתו שלוקח את הקב"ה לעד על כך. וטעם הצורך בלקיחת הקב"ה לעד נראה שהוא כדי לחזקו שיהיה אמיתי בקבלתו [נתבאר בנספח א'].

¹⁶ ובדעת הר"מ צ"ע אם דין זה לעיכובא. [נספח א' הערה 14].

¹⁷ תשובת המזיד אות ה', והדרכים להוסיף ביר"ש - ראה שם ובהערות 37, 38.

¹⁸ כן איתא להדיא בדברי רבותינו רס"ג (אמונות ודעות מאמר חמישי, פ"ה) מאירי (חיבור התשובה מאמר א' פ"ט), רבינו בחיי (כד הקמח ערך כיפורים ב' בסופו), מבי"ט (בית אלקים פ"ו), רמ"ק (הו"ד בספר מעלות תשובה שער ח').

¹⁹ וראה תוספת טעם לדבר במכתב א, תשובה א סעיף ב.

²⁰ אכן מכיון שאדם זה נמצא בסיכון שברבות כשלונותיו לקיים את קבלותיו יאבד אמונו ביכולתו להתגבר על יצרו ויתאש חלילה מן התשובה, מוטל עליו להתאמץ ולהשתדל יותר ב'דרכי התשובה' ותפילה שלא ישוב לחטא [תשובת המזיד אות י'].

לעוד זמן כזה, וכך יחזור ויקבל קבלות לזמנים קצרים פעמים רבות עד שיתרגל בקיומן וימצא עצמו מסוגל לקבל עולמית כדין.²¹

ואם מרגיש שגם זה אינו ביכלתו, יקיים את הדרכת הגר"ס [אור ישראל אגרות ו-ח, טו] לקבל ע"ע לעת עתה לפרוש מהבחינה הקלה של העבירה [דהיינו האופן שבו הנסיון הוא יותר קל לעמוד בו]²², דרגה שמרגיש שיכול הוא לקבל על עצמו, וע"י זה יזכה:

- א. להנצל מעיקר ענשי שמים המגיעים על עבירה זו.²³
- ב. להעמיד עצמו בדרך מעשית של התחלת תשובה ע"י התרגלותו לכיבוש היצר בהדרגה, וע"י זיגוע בהמשך בס"ד לקבל ע"ע קבלה שלימה ותשובה שלימה.
- ג. כבר יש לו שייכות לתשובה לענין שיתחשבו בו בדין ר"ה לכתבו בספר החיים.²⁴

י. החילוק בין קבלת השוגג למזיד

כאמור לעיל [א'] עיקרי התשובה המעכבים הם חרטה קבלה ווידוי, ושלושת עיקרים אלו מחויבים הם בין בתשובה על זדונות ובין בתשובה על שגגות.²⁵ ומ"מ נתבאר בקונטרס [ח"ב, תשובת השוגג, א] ששונה קבלת השוגג מזו של המזיד:

1. בשגגה הבאה מחוסר זהירות, תוכן קבלתו הוא להוסיף זהירות בדבר שנכשל בו.²⁶ [והיינו שימת לב על להבא וזאת ע"י שיוסיף התבוננות קודם לעשית הדבר שנכשל בו. ונכון לנקוט בדבר מעשי המועיל לזכירה - ראה דוגמאות והרחבה בתשובת השוגג אות א']. שיעור זהירות זו נראה שהוא לפי האדם, במידה שתראה לו שתועיל לו לשמרו משגגתו. והשוגג שחזר על שגגתו למרות שהוסיף זהירות נראה שעלתה לו קבלתו אך צריך מעתה להוסיף עוד זהירות בשיעור שיראה לו שיועיל לשמרו.²⁷
2. בשגגה הבאה מחמת חסרון ידיעה תוכן קבלתו הוא ללמוד את ההלכה בדבר זה שנכשל בו.²⁸

²¹ ובאופן זה של הצטרפות כל הקבלות הקצרות זו אחר זו נמצא שהוא למעשה כל הזמן ברציפות תחת קבלה שהיא על כל חטאיו. [אכן לא השלים מצוות התשובה עד שיתחזק לקבל לעולם כדין].

²² באופן זה הוא אמנם מקבל ע"ע עולמית אך מה שמקבל הוא רק על "בחינות הקלות", ואילו בהדרכת הר"י דלעיל הגם שמקבל ע"ע רק לזמנים קצרים (ברציפות) ולא לעולם מ"מ מה שמקבל הוא קבלה שלימה על כל הבחינות שבחטא.

וראה דוגמאות מעשיות לתשובה בבחינה הקלה בתשובת המזיד הערה 44.

²³ ראה שם הערה 45 טעם הדבר.

²⁴ שם הערה 46.

²⁵ החוטא במזיד מחויב להתחרט על שהמרה פי ה' ובחר לעבור על ציוויו, והחוטא בשוגג מחויב להתחרט על שלא נזהר כראוי ומשום כך נכשל ונתלכלכה נפשו בחטא [רמב"ן שער הגמול ועוד, ראה תשובת השוגג הערה 3].

²⁶ ר"י במשלי פ"ד סוף פסוק כא, מבי"ט בית אלקים ריש פ"ב ד"ה ולכן אני אומר, רוח חיים פ"ב מ"א ועוד.

²⁷ ראה שם הע' 25 דנראה דמ"מ יש שגגות מצויות שלא ניתן להגיע בהן לאומדנא שלעולם לא ישוב לשגות בהן.

²⁸ ומי שמרגיש שחסר לו הרבה בידיעת כל ההלכות הנוגעות לו למעשה ראה בתשובת השוגג הערה 9 מהי קבלתו.

נספחים

א. בביאור דברי הרמב"ם "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם"

כתב הרמב"ם (תשובה ב,ב) "ומה היא התשובה, שיעזוב החוטא חטאו ויסירנו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד שנאמר יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו, וכן יתנחם על העבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי, ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו, ועריך להתודות בשפתיו ולומר עניינות אלו שגמר בלבו".

במש"כ הר"מ "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם" הביאור המפורסם הוא שזה שיעור באיכות הקבלה, שתהיה חזקה בשיעור שיעיד עליו יודע תעלומות שעכשיו שלם הוא בליבו בהסכמתו שלא ישוב לזה החטא לעולם¹. [וכבר נתבאר בראש הקונטרס דאין הכונה שיעיד עליו שלא יחטא בפועל לעולם, אלא רק שבאותה שעה שמקבל את הקבלה להבא היתה החלטתו אמיתית שלעולם יכבוש את יצרו, עיי"ש].

ולביאור זה לפו"ר בעיני הכא את עדות השם על איכות הקבלה, אלא שדבר זה צריך ביאור גדול- איך יוכל אדם לידע אם השי"ת מעיד על קבלתו שהיא טובה דיה? והרי לא מסתבר שהקב"ה נתן מצוה שאין ביד האדם אפשרות לידע אם קיים את עיקר הדין שלה.

ועוד שנראה להביא ראיה שיכול האדם לדעת זאת מהברייתא יומא פ"ו: ת"ר עבירות שהתודה יו"כ זה לא יתודה עליהן יו"כ אחר וכו' וראב"י אומר כ"ש שהוא משובח, והיינו שלכו"ע פשוט דמן הדין הועילה תשובתו ואין צריך להמשיך ולהתודות ופליגי רק בהנהגה הראויה, ואי נימא דאין לשב אפשרות להיות בטוח שהגיע לשיעור הקבלה הנדרש הואיל שצריך גם את עדות השם שקבלתו אמיתית א"כ אמאי לא יהיה חייב להמשיך להתודות כל ימיו אחרי שאינו יכול לדעת אם קיים את מצות התשובה.

אלא לביאור זה י"ל דכוונת הר"מ שאדם צריך לגמור בדעתו לעזוב את חטאו ולהיות אמיתי בקבלתו [שאכן מסכים לסבול את קושי כיבוש היצר] עד כדי שירגיש שאפי' יודע תעלומות יכול להעיד על כך שקיבל באמת.

וכל שמרגיש שקבלתו אמיתית כנ"ל - קיים הקבלה שבמצוות התשובה.

הקושיות על הביאור הנ"ל שכוונת הר"מ לשיעור באיכות הקבלה

והנה מלבד דדוחק הוא להעמיד בלשון 'יעיד' שהוא רק 'יכול להעיד', עוד קשה לביאור זה כמה קושיות:

א. אם כוונת הר"מ לתת שיעור בקבלה, היה צ"ל עד שיעיד עליו יודע תעלומות, ואילו הלשון ויעיד עליו יודע תעלומות, משמע שזה דבר נוסף.

¹ וכן נראה שביאר החיי אדם כלל קמג [סוד"ה וביותר] שכתב "עד שיעיד עליו אדון הכל שהסכים בדעתו וכו'" וכן יש משמעות בח"ח [סוף מכתב ה'] שכתב "אך עיקר כל העיקרים שצריך לתשובה הוא הקבלה על להבא שתהיה באמת ובתמים, עד שיוכל להעיד עליו השם ית' שהסכים בדעתו בהחלטה שלא ישוב לכסלה עוד" עכ"ל. גם בעל הכוכבי אור וכן הסבא מקלעם ותלמידיו [המכתב מאליו ועוד] ביארוהו שבא ליתן שיעור בדבר.

ב. אם זה שיעור בעזיבת החטא, הר"מ היה צריך להקדים לכתוב את ה"ויעיד עליו" **כהמשך** לקבלה על להבא ולא לבסוף לאחר ענין החרטה.

ג. הר"מ הביא מקור לדבריו מפסוק "ולא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו אשר בך ירוחם יתום". היכן מרומז בפסוק זה שהקבלה צריכה להיות בשיעור שיעיד עליו הקב"ה שלא ישוב לחטוא לעולם?

ביאור מפרשי הר"מ - כונת הר"מ שצריך לקחת את הקב"ה לעד על תשובתו

ובאמת המעיין במפרשי הר"מ יראה שפרשוהו באופ"א, ונקדים את מש"כ הספר חסידים סי' כ' שהעתיק את דברי הר"מ כאן בשינוי לשון קצת ובתוספת ביאור [כדרכו בהבאת דברי הר"מ] וז"ל ויאמר **אני מעיד עלי** היודע כל תעלומות שלא אשוב בזה החטא לעולם שנא' ולא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו עכ"ל², ומבואר בדבריו שהבין את הר"מ שאין כוונתו לנתינת שיעור באיכות הקבלה להבא אלא שמלבד קיום עיקרי הקבלה והחרטה צריך **עוד** לקחת את הקב"ה לעד על כך שלא ישוב לזה החטא לעולם,

ולפי"ז כך היא כוונת לשון הר"מ "ויעיד עליו [החוטא את] יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם". [ויבאר לקמן ענינה של עדות זו וטעמה]. ולפי"ז ניחא כל מה שהק':

א. מה שהר"מ לא כתב **עד** שיעיד עליו אלא כתב **ויעיד** עליו - אכן כוונת הר"מ לדבר נוסף מלבד החרטה והקבלה להבא.

ב. וכן לא יקשה אמאי לא הסמיך הר"מ את ה"ויעיד עליו" לענין הקבלה - דהשתא מתבאר שאין זה שיעור בעצם הקבלה אלא זה ענין בפ"ע, ולכן כתב הר"מ את ה"ויעיד עליו" בסיומה דמילתא דעיקר התשובה דהיינו לאחר החרטה והקבלה³.

ג. והשתא מבוארת ראיית הר"מ מקרא וכדכתבו מפרשי הר"מ, וז"ל הכס"מ "וא"ת מה ראה מביא מ' ולא נאמר עוד אלוהינו וכו'" וי"ל דה"ק **יקח לעד להשי"ת עליו** שלא ישוב לחטוא עוד שנא' ולא נאמר עוד וכו' כלומר שתחילת הפסוק הוא קחו עמכם דברים ושובו אל ה' **ותאמרו** 'לא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו' שהיא ע"ז, הרי פשטיה דקרא שלוקח להשי"ת לעד עליו שלא ישוב עוד לאותו עון" עכ"ל, ומפורש הדבר יותר בלשון הלח"מ וז"ל "והראה שהביא היא כך כיון שהכתוב אמר כל תשא עון וקח טוב, הרי כיון **שאנו אומרים לו** שלא נאמר עוד אלוהינו למעשה ידינו הרי **אנו מקבלים אותו לעד** על ככה" עכ"ל⁴. **והיינו שאמירת ענין הקבלה אל השם משמעותה שלוקחים אותו ית' לעד על כך**⁵.

² וכ"כ שם אות מ"ב "ואני מעיד עלי יודע כל תעלומות שאני גומר בלבי שלא אשוב עוד לעשות".

³ ולא איחרו הר"מ לאחר הוידוי משום שהוידוי הוא כבר דיבור אל השם ואינו נצרך להעדאת יודע תעלומות.

⁴ שוב מצאתי שגם השל"ה [מסכת יומא פרק נר מצוה ה' תשובה אות ב] ס"ל הכי מדהביא את הר"מ בזה"ל **ויעיד על עצמו** יודע כל תעלומות שלא ישוב בזה החטא לעולם עכ"ל, וכן באגרות ורשימות קה"י ח"א על הר"מ ה' תשובה כתב וז"ל עיי' לח"מ ונראה פשוט שכוונת הר"מ ז"ל הוא שיאמר האדם אני **מעיד עלי** היודע כל תעלומות שלא אשוב לכסלה וכ"ה להדיא בס"ח סי' כ', וגם הראיה מהפסוק הוא בס"ח שם וכ"ה בספר הישר לר"ת שער י' עכ"ל.

שו"ר בספר הליקוטין [הנדפס בגליון הרמב"ם הוצ' פרנקל] שהביא להרב דוד עראמה [נדפס בשנת ש"ה] שגם הוא ביאר להדיא באופן זה את הר"מ.

⁵ שהרי בעצם כל אמירה הנאמרת לזולת תוצאתה עשיית אותו הזולת להיות עד אפשרי אודותיה. גם בלשון הפסוק "אמרו אליו" משמע הכי, שהרי מסברא לתיקון העוון היה די בקיום עיקרי התשובה, חרטה, קבלה ווידוי ואמאי הצריך קרא לבני ישראל עוד להוסיף לומר להשם בפה את ענין הקבלה על להבא נאמן לדחות דאמירה זו באה ללמד בדין הוידוי מש"כ הר"מ בפ"א ה' א וכ"כ כאן "וצריך להתוודות בשפתי ולומר ענינות אלו שגמר בליבו" דא"כ ה"ל לקרא להצריך לומר גם את הנחמה אלא ע"כ קרא מיירי בדין אחר] אלא קמ"ל קרא שממצות התשובה בעינן נמי לקחת את השי"ת לעד על כך.

והנה לפי הביאור הראשון דה'ויעיד עליו יודע תעלומות' הוא ענין עדות השי"ת על איכות הקבלה היה לפום ריהטא קצת מקום ל"הטעות הראשונה" [שבריש הקונטרס] לסבור דבעינן לקבלה תוקף עד כדי שיעיד השי"ת עליו שלעולם בפועל לא ישוב לזה החטא, אבל לביאור מפרשי הר"מ אין כלל מקום לטעות זו, שהרי אין כאן כלל עדות השי"ת על איזה דבר [עתיד הצלחת הקבלה] אלא רק היות השב לוקח את השי"ת עליו לעד על מה שהוא עכשיו - על גמירות ליבו עכשיו⁶ שלעולם לא ישוב לחטא זה⁷.

ביאור התוכן בלקיחת הקב"ה לעד על התשובה

אמנם עדיין צ"ב מה הענין שהאדם יקח את הקב"ה לעד. ובפשטות נראה לומר שכשהאדם לוקח את הקב"ה לעד על התשובה שעשה, זה מחזקו ומחייבו שיהיה אמיתי בקבלתו עם ההסכמה לסבול את מלחמת היצר ואת הצער הכרוך בריסון התאוה⁸ [ולא יטעה א"ע בדמיון שמה שרוצה שלא לשוב לחטא (ואפילו רוצה מאוד) כבר הוי קבלה].

ושמענו מת"ח אחד ביאור בתוספת עמקות, דהנה מצינו בכמה מקומות לשון עדות שהיא לא רק בירור ואימות הדבר בב"ד, אלא העדים עצמם הם העומדים ומחייבים את קיום הדבר שנעשו עליו עדים⁹.

ונראה לבאר שענין העדים הוא שהם עומדים על קיום הדבר, וקיום הדבר תחילתו הוא באופן שכל מי שיכחיש הדבר יבואו העדים ויבררו את האמת בכח העדות שאמרה תורה "על פי שנים עדים יקום דבר", ועוד יש בכלל קיום הדבר שכל מי שימנע מלעשות את מה שדינו לעשות יפרעו ממנו ועיי"ז יוכרח לקיים הדבר [ובסתם עדות אופן עשיית הקיום הוא עיי"ז שיעידו בב"ד ותתברר עדותם וביה"ד יעשה בו ככל הראוי בדינו¹⁰].

ולפי זה תוכן ה'ויעיד עליו יודע תעלומות' הוא שהקבלה לעתיד צריכה שתאמר באופן שיש בה תוספת קיום ותוקף וזאת עיי"ז אמירתה להשם כדכתיב "קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו" דבאמירה זו מעמיד עליו את הקב"ה לעד על כך שקבל ע"ע באמת [והקב"ה הוא עד הנפרע ממי שלא שב באמת] ועיי"ז מקבל ע"ע באופן היותר חזק, והוא הנצרך לקבלת התשובה.

⁶ שאין השב יכול להעיד את השי"ת על העתידות שהוא עצמו אינו יודע.

⁷ וסגי בהכי כדנבאר באורך בריש הקונטרס.

⁸ והראוני שכ"כ בשיעורי דעת [להגר"מ גיפטר, ר"י טלז] פרקי אמונה עמ' ס"ד וז"ל ויעיד עליו, עיי"ז כס"מ ולח"מ שהביאור בזה שהשב יקבל עליו את ה' יתברך לעד על קבלתו. והוא תוספת חיזוק בעוצם העזיבה והקבלה ואין הכונה שייגע למדרגה שהקב"ה יעיד עליו, כמו שרגילים לפרש בזה, עכ"ל.

⁹ והביא לכך כמה ראיות:

א. בברית יעקב ולבן [בראשית ל"א, כ"ב] 'עד הגל הזה ועדה המצבה', במדרש תנחומא [שם] עד הגל הזה זהו שאמר הכתוב ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, הגל הוא הקיר, לפי שעבר בלעם את השבועה שנשבע ליעקב וכו' לכך נפרע הקיר ממנו לפי שהוא העד על השבועה כדכתיב "יד העדים תהיה בו בראשונה" עכ"ל.

ב. וכן מבואר ברש"י [ותוס' ועוד, תענית ח ע"א] במעשה דחולדה ובור וז"ל מעשה בבחור א' שנתן אמונתו לריבה א' שישאנה אמרה מי מעיד והיה שם בור וחולדה, אמר הבחור בור וחולדה עדים בדבר, לימים עבר על אמונתו ונשא אחרת והוליד שני בנים אחד נפל לבור ומת וא' נשכו חולדה ומת וכו' עיי"ש. הרי מפורש ששייך עדות גם במקום שאינו בירור הדבר [דשם לא היה שייך כלל ענין של בירור], ועיי"ז שיעקר המכוון בעדות זו ליפרע ממי שלא יעמוד בדבריו וכמו שאירע לבסוף.

ג. וכעיי"ז כתב רש"י בתחילת פרשת האזינו [והוא מהספרי שם] דהשמים וארץ נעשו עדים בדבר, שאם יזכו יבואו העדים ויתנו שכרם וכו' ואם יתחייבו תהיה יד העדים תחילה ועצר את השמים. והלח"מ על הר"מ כאן ציין לזה וז"ל דפירושו הוא כך שבשעה שהוא עושה תשובה צריך שיקבל עליו לעד לשי"ת שלא ישוב לזה החטא, והוא ע"ד ואעידה לי את השמים ואת הארץ [סו"פ וילך] שמקבל עליו לעדים השמים והארץ וכו' עכ"ל.

¹⁰ והגם שסתם עדות היא רק בירור דברים בלי כח מכריח עצמי [ורק בגרמא עיי"ז מעשה ב"ד יולד ההכרח] מ"מ אחרי שמצאנו כנ"ל דוגמאות של קיר וחולדה ובור וכן שמים וארץ שהם 'עדים הנפרעים', ודאי שהקב"ה כאן בתור עד לא גרע מזה להיות 'עד הנפרע'.

נמצא שהן לביאור הראשון והן לביאור מפרשי הרמב"ם ענין ה"ויעיד עליו" תכליתו לברר ולחזק את השב באמיתיות קבלתו ע"י נתינת דעתו על שיתוף הקב"ה בקבלתו, אלא שלביאור הראשון נתינת הדעת היא על כך שמרגיש השב שהקב"ה מצידו מתבונן בקבלתו עד שיכול לאשר את אמיתותה, ואילו למפרשי הרמב"ם נתינת הדעת היא על כך שהשב מצד עצמו מעמיד עליו את הקב"ה לעד על כך שקבלתו אמיתית.

והחילוק ביניהם דלביאור הראשון שכוונת הר"מ ליתן שיעור באיכות הקבלה אין צורך שהשב יקח את השם לעד על קבלתו [אלא די שיגמור בליבו עד כדי שירגיש שגם יודע תעלומות יכול להעיד על אמיתות קבלתו] משא"כ לדעת מפרשי הר"מ צריך עוד השב לומר לפני השם את קבלתו, ויכוון באמירתו שלוקח את השם לעד על אמיתות קבלתו¹¹, וראה הערה אם הוא להר"מ לעיכובא וטעם מדוע לא מוזכר דבר זה במחזור¹².

¹¹ הנה גם לביאור הראשון בר"מ יש דין לומר את קבלתו כדכתב הר"מ [פ"א ה"א] בדין הוידוי דיש לומר בו את חרטתו וקבלתו בנוסף לסיפור מעשה החטא. אמנם לביאור מפרשי הר"מ צריך לומר את הקבלה מדין נוסף שנלמד מקרא דהושע שצריך לקחת את הקב"ה לעד, והנפק"מ בין ב' הדינים דבעבור קיום דין הוידוי סגי שיאמר להשם את קבלתו בתור סיפור דברים שחטא ושב בתשובה ע"י חרטה וקבלה ומבקש מחילה, משא"כ בעבור קיום דין ה"ויעיד עליו" נראה שצריך שיכוון באמירת הקבלה שלוקח את הקב"ה לעד על כך, דזה כל ההבדל בין אמירת הקבלה בפיו בתור סיפור דברים ששב בתשובה לבין לקיחת הקב"ה לעד על כך, והר"מ כתב "ויעיד עליו" ולא כתב "ויאמר הקבלה בפיו".

אמנם בחינוך [מצוה שס"ד בד"ה מדיני המצוה] שהביא את דברי הר"מ כתב "וגם כן צריך להזכיר בפירוש שלא ישוב לעשות החטא עוד שנא' ולא נאמר עוד אלהינו וגו' " ולא כתב לשון "ויעיד עליו", משמע שלמד ברמב"ם דסגי באמירת הקבלה בפה בלי כוונה מיוחדת שלוקח את הקב"ה לעד, ואפשר דס"ל דבעצם אמירת הקבלה כבר מונחת עשיית הקב"ה לעד מבלי כוונה מפורשת על כך [ראה לעיל הערה 5] ולפי"ז אין נפקותא לדינא בין שני הפירושים. [אכן משמעות מפרשי הר"מ הנ"ל ובפרט הס"ח שצריך כוונה מיוחדת שלוקח את הקב"ה לעד].

¹² ויש לדעת אם להר"מ דין זה הוא לעיכובא, דמסברא היה מקום לומר דכל שהשב קיבל באמת למרות שלא לקח את הקב"ה לעד על קבלתו יצא יד"ח, ובזה יהיה ניחא למעט פלוגתת הר"מ עם שאר הראשונים ששתקו לגמרי מדין זה, אכן ממה שכתב הר"מ את דין העדאת השי"ת בתוך הלכה ב' המבארת את מהות התשובה, ועוד שסמכה בפסוק כמו שסמך בפסוקים את עיקר עזיבת החטא והחרטה שהם לעיכובא משמע דס"ל שאף לקיחת הקב"ה לעד היא לעיכובא, וצ"ע. **והנה** הר"מ עוד הצריך לומר בכלל דין הוידוי את הקבלה מלבד דין ההעדאה [כנ"ל בהע' הקודמת], ובטעם שלא נזכר במחזור כלל לומר זאת, לא בתור העדאה ולא בתור סיפור דברים, נראה משום דסמכו על רוב ראשונים [הו"ד בקונטרס תשובת המזיד סוף אות א] דלא הצריכו זאת, ואף להר"מ נראה דא"א לקבוע אמירה זו בנוסח המתקן לכל כדי שמי שעוד לא הגיע לקבלה אמיתית לא יהא דובר שקרים לפניו ית' [וכ"כ הסטייפלר בשערי תבונה סי' א] וכמו שמצינו בנוסח הוידוי של הר"מ עצמו [אהבה, סדר התפלות, נוסח הוידוי של יוה"כ] שלא הזכיר בו כלל את אמירת הקבלה.

ב. שיטת רבינו יונה בעזיבת החטא*

א. רבינו יונה בשע"ת [ש"א, יא] ביאר את עיקר עזיבת החטא באריכות ותו"ד דמהות עזיבת החטא היא עזיבת דרכיו הרעים [י"כ יעזוב דרכיו הרעים ויגמור בכל ליבו שלא יוסיף לשוב בדרך הזה עוד ואם און פעל לא יוסיף] וחילק בסדר עיקרי התשובה בין החוטא **על דרך מקרה** שאין חפצו לחטוא ורק לא עמד במלחמת היצר, שראשית תשובתו החרטה והיגון והוידוי ואח"כ יוסיף בכל יום יראת השם עד אשר יהיה נכון לבו לעמוד בפיתוי היצר ועליו נאמר [משלי כח, יג] ומודה [החרטה והוידוי, ואח"כ] ועוזב [עזיבת החטא] ירוחם, לבין **החוטא המתייצב ע"ד לא טוב** שאוהב הרע וחפצו בחטא, שראשית תשובתו היא לעזוב דרכו ומחשבתו הרעה ולהסכים לקיים ולקבל עליו לבל יוסיף לחטוא, אח"כ יתחרט ויתודה, ועליו נאמר [ישעיה נה, ז] יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו [ואח"כ] וישב אל ה' [בוידוי עם חרטה], דכל זמן שלא עזב דרכו ומחשבותיו הרי הוא כמי שאוחז השרץ בידו דאין הטבילה מועילה לו, עכת"ד.

ויש בדבריו כמה דברים הצריכים ביאור.

1. הר"י הביא מקראי הנ"ל שיש חילוק בין שני סוגי החוטאים **בסדר** עיקרי התשובה אם חייב להקדים את עזיבת החטא לחרטה ולוידוי, והנה בקראי אין מקור לחלק ביניהם **במהות** העזיבה וכן נראה בלשון הר"י בהציגו את החילוק שביניהם, אך בפירוט ענינם נראה לכא' שמחלק גם במהות העזיבה, דבחוטא ע"ד מקרה כתב שעזיבת חטאו היא להוסיף בכל יום יראת השם עד שיגיע ל"נכון לבו" כי לא יהיה נפתה לבו עליו, ואילו בחוטא אוהב הרע לא הזכיר כלל את ענין הוספת הירא' עד שיהיה נכון לבו אלא הצריכו רק "להסכים לקיים ולקבל עליו לבל יוסיף לחטוא" שמשמעו רק שיחליט שיותר לא יחטא. והנה מלבד שאין מקור לחילוק זה בקראי, עוד צ"ב מה הסברא שהחוטא שהרשיע יותר [שחטא מחמת רצונו לחטוא ולא רק מחמת מקרה התגברות היצר] יהיה די לו בעזיבת חטא שהיא לכאורה יותר קלה, וכי יהיה חוטא נשכר!!

2. עוד נראה בדבריו שהמושג של טובל ושרץ בידו נאמר רק על החוטא המתייצב ע"ד לא טוב, דכתב דרק הוא מחויב להקדים את עזיבת מחשבת החטא [השלכת השרץ] לחרטה והוידוי [הטבילה] כדי שלא תעכב את הכפרה [הטהרה], משא"כ החוטא ע"ד מקרה שיכול הוא להקדים את החרטה והוידוי לעזיבת החטא. וקשה, דבהמשך דבריו לקמן אות יט כתב "**ומודה ועוזב ירוחם**, פירוש אע"פ כי יסודות התשובה שלשה, החרטה והוידוי ועזיבת החטא - החרטה והוידוי בכלל מודה כי המתודה מתחרט, ואין תשובה פחותה משלשה אלה, **כי המתחרט ומתודה ואיננו עוזב החטא דומה למי שטובל ושרץ בידו שלא עלתה לו טבילה** אכן מודה ועוזב ירוחם כי הוא בעל התשובה" עכ"ל, הנה כתב את המשל של טובל ושרץ בידו בסתמא ומשמע דקאי על כל חוטא, גם על החוטא אקראי, כל שלא קיים את עיקר עזיבת החטא.

וביותר קשה שבאות יא כתב הר"י דמקרא "ומודה ועוזב ירוחם" ילפינן שהחוטא דרך מקרה יכול הוא להקדים את החרטה והוידוי לעזיבת החטא, ויפלא הרי האי קרא הוא המקור בחז"ל [תענית טז.] למשל הטובל ושרץ בידו וא"כ אמאי לא חשיב כטובל ושרץ בידו דלא מהני ליה החרטה והוידוי?

3. עוד צ"ב בדבריו גבי החוטא על דרך מקרה דעל מה שיכול להקדים את החרטה כתב "ראשית תשובת האיש הזה החרטה ולשים יגון בלבבו על חטאתו ולהיות נפש נענה ומרה כלענה וכו'", והרי

* נספח זה נוסף במהדורת תשפ"ב

היגון אינו משלשת יסודות התשובה המעכבים [שהזכירם באות יט] אלא רק ממדרגות התשובה ומאי טעמא כאן בבארו את העיקר המעכב של עזיבת החטא הוסיף את היגון.

4. עוד צ"ב מש"כ גבי החוטא דרך מקרה "אח"כ יוסיף בכל יום יראת השם וכו' עד אשר יהיה נכון לבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבור בו היצר ויפגשהו כפעם בפעם ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון לא יהיה נפתה לבו עליו **ויעזוב דרכו**", דבלשון דרך יש משמעות של רגילות בדבר ומתאימה היא לכאן דוקא לחוטא המתיצב על דרך לא טוב תמיד שדרכו שאוחז בחטא בקביעות, ולא למי שחוטא רק ע"ד מקרה שאיננו אוחז בשום דרך של חטא.

ב. ונראה ביאור שיטתו¹ דדעת הר"י **שמהות עזיבת החטא היא עזיבת הדרך-האופן² שחטא בו** וכמו שפתח בהקדמת דבריו המתייחסים בכללות לשני סוגי החוטאים "עזיבת החטא - כי יעזוב **דרכיו** הרעים ויגמור בכל לבבו כי לא יוסיף לשוב **בדרך** הזה עוד כענין שנאמר שובו שובו מדרכיכם הרעים ונאמר יעזוב רשע דרכו" שבזה שנים שניהם שצריך כל אחד מהם לעזוב את מצב ואופן חטאו, וכל החילוק ביניהם הוא במצב ואופן חטאו, דבאיש שמצבו היה אוהב הרע **שחפצו והסכמתו לחטא** אזי כאשר יעזוב דרכו ומחשבתו הרעה [לשוב לחטא] **ויסכים ויקבל עליו לבל יוסיף לחטא** הרי שבכך כבר עזב את מצב ודרך חטאו, ואילו בחוטא ע"ד מקרה שגם בשעת החטא לא היה חפצו ורצונו לחטא אלא רק **חסרה לו ירא"ש** שתגדור אותו לעמוד בפיתוי היצר, אצלו עזיבת מצב החטא איננה רק במה שמסכים שלא ישוב לחטא אלא עליו **להוסיף ירא"ש** להגיע למצב "עד שיהיה נכון לבו בטוח בשם כי אם יוסיף יעבור בו היצר וכו' ורבה עליו תאוותו כמשפט הראשון לא יהיה נפתה לבו עליו".

ובזה מיושבת השאלה **הראשונה**, דבאמת אין חילוק במהות עזיבת החטא בין סוגי החוטאים וגדר העזיבה אחד הוא לשניהם והוא עזיבת **האופן** שחטא בו, ועם זה מתבארת תשובת השאלה וכי יהיה חוטא נשכר, שכן אין מקום להשוות בין גדרי עזיבת החטא של שני סוגי החוטאים מי קל מחבירו אחרי **שכל חוטא גדר קבלתו הוא לא לפי חומרת חטאו אלא לפי מצב ואופן עשייתו**. [ובאמת לא בקושי התשובה הם נבדלים אלא באופני עזיבת החטא, שכן על החוטא אקראי להוסיף ירא"ש במידה מרובה הנ"ל דבר שמטבעו מצריך משך זמן בעוד שלחוטא אוהב הרע סגי בהסכמה שלא ישוב לחטא שניתנת להיעשות על אתר, ומאידך צריך אוהב הרע לשנות להיפוך תפיסה מחשבתית שלו ולעקור הרגל עבירה דבר שמצוי בו קושי בעוד שלחוטא אקראי אין את הקושי הזה כלל ורק צריך הוא להתחזק באותה תפיסת מחשבה שהולך איתה תמיד לעשות רצון בוראו³].

¹ יסוד הדברים כתבם בספר עיוני הלכה, תשובה [מודיעין עילית תשע"ט], שו"ר שכבר עמד בזה בביאורים והערות לשע"ת [לר"פ קימל, ירושלים תשע"ו].

² כדמצינו בכמה מקומות לשון דרך במשמעות של אופן, כמו דרך אכילה, דרך השם [בראשית יח, יט וכדתרגם אונקלוס ארחן דתקנן קדם השם], ויעשה גדר לשמור את **דרך התשובה** [הר"י אות לו], ועוד.

³ וא"ת דמצוי שהמתיצב ע"ד לא טוב, תחילת דרכו היתה רק בכך שלא היה לו מספיק ירא"ש לכבוש את יצרו כך שגם הוא היה תחילת חטאו ע"ד מקרה ורק אחרי שעבר עבירה ושנה בה וכו' התדרדר עד כדי שכבר נעשה חפץ בחטא גם בהעדר התגברות היצר, ותיקשי לן איפוא איך אפשר דתספיק לו רק קבלה לעזיבת דרכו הרעה מבלי שיוסיף ירא"ש עד שיהיה נכון לבו בטוח בהשם שלא יחטא?

ויש לומר דאה"נ, על אותן הפעמים שעבר בתחילת דרכו כשהיה חוטא ע"ד מקרה לא יכופר לו עד שיוסיף ירא"ש שיהיה נכון לבו שלא ישוב לחטא בהן, וכל דברי הר"י שדי בקבלה שלא יוסיף לחטא הם רק על אותן הפעמים שעבר בהן בהמשך מחמת שנעשה אוהב הרע וחפץ לעשות את העון, שבאלו עזיבת דרך חטאו היא ע"י עזיבת מחשבת החטא והקבלה שלא ישוב אליו. [ויש להעיר דמ"מ גם בגין עוונות אלו יש עליו חיוב להוסיף ירא"ש מדין קיום מצות יראת השם המוטלת על כל אחד אעפ"י שלא חטא, שכל שיוודע שחסרה לו יראה המספיקה לגדרו שלא יחטא מחויב להוסיף ירא"ש, אך אי"ז מחויבי התשובה של אוהב הרע על מה שעבר מחמת היותו אוהב הרע].

ולשאלתינו השניה שבדבריו כאן אות יא נראה שטובל ושרץ בידו נאמר רק על החוטא אוהב הרע שרצונו ומחשבתו לשוב ולחטוא [שמחשבה זו היא כאחיזת השרץ ומש"ה רק הוא חייב להקדים את עזיבתה לחרטה והוידוי] ואילו באות יט מוכח שגם החוטא ע"ד מקרה כל שלא קיים את עזיבת החטא חשיב טובל ושרץ בידו שלא עלתה לו טבילה - נראה לבאר שמושג טובל ושרץ בידו משמש בר"י **לשני ענינים**, הראשון [אות יט] **לעצם החיסרון** של עיקר עזיבת החטא - שכמו שהטובל וממשיך לאחוז בשרץ אין הטבילה מטהרתו כך המחסיר את עיקר עזיבת החטא בתשובתו אין לו כפרה ע"י החרטה והוידוי לבדם [אע"פ שהם סיבת הכפרה שבתשובה כדכתב הר"י "החרטה והוידוי במקום הטבילה"], וחסרון זה הוא לעיכובא בשני סוגי החוטאים, שכן מקורו מקרא מודה ועוזב ירוחם שצריך בנוסף למודה גם עוזב וביארו הר"י [אות יא] דמיירי בחוטא ע"ד מקרה, ופשיטא דכ"ש הוא בחוטא שחפץ בחטא⁴.

והענין השני [אות יא] משמש **לסדר** עיקרי התשובה - שכמו שחייב להקדים את השלכת השרץ לטבילה ואם השליכו רק לאחריה לא הועילה הטבילה וצריך לשוב ולטבול, כך חייב להקדים את עזיבת החטא לחרטה והוידוי שכל זמן שלא עזבו אין משמעות לחרטה והוידוי והם כמאן דליתא ויצטרך אחרי עזיבת החטא לשוב ולהתודות, ודין זה הוא רק בחוטא החפץ בחטא כדיליף הר"י מקרא דיעזוב רשע דרכו ואיש אוון **מחשבותיו** [לשוב לחטא] [ואח"כ] וישב אל השם [בחרטה ובוידוי], דקרא מיירי בעזיבת **מחשבת החטא** השייכת רק בחוטא זה שרצונו ומחשבתו לחטוא. משא"כ החוטא על דרך מקרה יכול הוא להקדים את החרטה והוידוי לעזיבת החטא וכאשר ישלים אותה יצטרפו לה החרטה והוידוי ותושלם תשובתו ממילא ויתכפר לו מבלי צורך לשוב עליהם⁵.

ובטעם חילוק זה בין החוטאים נראה דהחוטא המתייצב ע"ד לא טוב שחפצו והסכמתו לחטוא - אצלו עזיבת החטא מוכרחת היא להיות קודם לקיום עיקרי החרטה והוידוי, דלא מבעי עזיבת המחשבה לשוב לחטא פשוט הוא שבלעדה אין מקום לחרטה אמיתית [דלכל היותר יתכנו לו "הרהורי" חרטה בעלמא ווידוי הוא "וידוי פה"], אלא אף בעזב מחשבה זו לא סגי להחשיבו שעזב את מצבו הקודם שהיה אחוז בשרץ במה שהסכים לחטוא כל שעוד לא הגיע לאחוז במחשבה ההפכית לה - הקבלה להבא להסכים שלעולם לא ישוב לחטוא [שכל שבדעתו לא שלל לגמרי את שיבתו לחטא אין חרטתו אמיתית]. משא"כ החוטא ע"ד מקרה שמעולם לא היה רצונו [ואצ"ל הסכמתו] לחטוא, הגם שאף הוא לא יתכפר עד שישלים את עזיבת אופן חטאו [ע"י הוספת יר"ש כנ"ל], מ"מ יש לו מעולם את ההסכמה שלא לשוב לחטא⁶ ולא חסר לו רק החיזוק של הוספת יר"ש

⁴ וכן מבואר בקרא ידידיה ד"יעזוב רשע דרכו" שחייב הוא לעזוב החטא. הנה דברי הר"י באות יט הם גמ' תענית טז. "אדם שיש בידו עבירה ומתודה ואינו חוזר בו [עזיבת החטא] למה הוא דומה לאדם שתופס שרץ בידו שאפילו טבל בכל מימות שבעולם לא עלתה לו טבילה וכו' שנאמר מודה ועוזב ירוחם. ונראה דהטעם שהגמ' מיירי בחוטא ע"ד מקרה [כדמייתי קרא ד"מודה ועוזב ירוחם" שביארו הר"י אות יא שמייירי בחוטא ע"ד מקרה] הוא משום דרק בו היה ס"ד לטעות דתסגי ליה בחרטה ווידוי מבלי עזיבת החטא אחרי שכלל אינו חפץ לשוב לחטא, משא"כ החוטא אוהב הרע שרצונו ומחשבתו לשוב לחטוא פשוט שלא שייכת אצלו שום תשובה וכפרה מבלי לעזוב מחשבתו הרעה לשוב לחטא וא"צ לגמ' לבארו.

⁵ ולהאמור נמצא שלדעת הר"י המשל של טובל ושרץ בידו שנזכר בגמ' [הנ"ל] בחוטא דרך מקרה הוא רק לענין עיכוב הכפרה בעוד שעיקרי החרטה והוידוי שעשה יש להם משמעות וקיום בפ"ע וכשישלים את עזיבת חטאו יצטרפו הם להשלמת תשובתו ויתכפר, ובדבר זה אינו דומה הנמשל למשל שבו אין משמעות לטבילה כל עיקר [דכל משל ענינו לבאר איזה דבר ע"י דמיון לנמשל אף שאינו דומה לו לגמרי וכמצוי בהרבה משלים]. וראה בסוף הנספח דלדעת הר"מ ושאר ראשונים אין חילוק בין סוגי החוטאים וגם החוטא דרך מקרה צריך להקדים את עזיבת החטא [הקבלה] לוידוי ולדבריהם המשל דומה לנמשל לגמרי, שכשם שאין קיום לטבילה כך גם אצלו אין קיום לעיקרי החרטה והוידוי וכמו שצריך אחר השלכת השרץ לשוב ולטבול כך יצטרך לאחר עזיבת החטא לשוב ולהתודות.

⁶ וס"ל להר"י דהסכמה זו קיימת ועומדת גם לאחר החטא ומטעם זה לא הזכיר בבארו את עזיבת החטא של החוטא אקראי שצריך להסכים לקיים ולקבל עליו לבל יוסיף לחטוא כמ"ש אצל החוטא אוהב הרע.

לעמוד בנסיון שאין בחסרוננו סתירה לאמיתיות החרטה והוידוי ומשום כך יכול הוא להקדימם לעזיבת חטאו.

ולשאלתינו השלישית מ"ט הזכיר את היגון בביאור עיקר המעכב של עזיבת החטא אצל החוטא ע"ד מקרה כאשר היגון אינו מעיקר זה-

אפשר שכיון שדעת הר"י להחמיר על החוטא ע"ד מקרה שלעזיבת חטאו צריך להגיע למצב שיהיה נכון לבו להיותו שמור מהתקפת היצר, הוסיף הר"י הדרכה כיצד להגיע לכך וזאת ע"י שישים יגון בלבו על חטאתו, כפי שביאר הר"י [לעיל אות ד'] שדבר זה יועיל לכבוש את יצרו אם יזדמן שוב החטא לידו. [וכך היא דרך הר"י שלא מסתפק בהגדרת גדר המצוה אלא עוד מוסיף ומדריך איך להגיע אליה⁷].

ולשאלתינו הרביעית על מה שכתב הר"י בחוטא ע"ד מקרה לשון "ויעזוב דרכו" שלכאוי מתאים רק לחוטא שמתיצב ע"ד לא טוב ולא לחוטא דרך מקרה-

הנה לפי מה שנתבאר דדעת הר"י שעזיבת "דרך" החטא היא עזיבת המצב והאופן שחטא בו [שכאן הוא החסרון בדרגת היראת שמים שלו שאיפשר את כשלונו בחטא] ניחא לשון דרך גם בחוטא ע"ד מקרה.

ג. הטעם שתיקון המידות אינו מעכב בעזיבת החטא

הנה לנתבאר דדעת הר"י שעל מנת לעזוב את החטא צריך לעזוב את "דרך" החטא והיינו לעזוב את המצב שחטא בו, יקשה ממה שכתב בעיקר הכניעה [אות כו] "ועוד נתחייב בעל התשובה על הכניעה מפני שהוא חייב להסיר מנפשו המידות שגורמות לחטא ומעוללות הפשעים והגאווה מסבבת כמה עבירות ומגברת לב היצר עליו וכו'", דלכאוי הפרישה מהמידות שגורמות לחטא היא בכלל עזיבת דרך החטא וא"כ מ"ט כתב את הפרישה ממדות אלו רק באחד מהעקרים שאינם מעכבים ולא כתבה בעיקר עזיבת החטא שהוא לעיכובא. וכן יקשה מש"כ בעיקר שבירת התאוה הגשמית [אות ל] "ישיב אל לבו כי התאוה עוללה לנפשו לחטוא ולמשוך העון וכו' ויעשה גדר לשמור את דרך התשובה ויפרוש מן התענוגים וכו' כי כל זמן שהאדם הולך אחרי התאוה וכו' יתגבר עליו יצרו", מ"ט כתבה באחד מהעקרים שאינם מעכבים ולא כתבה בעיקר עזיבת החטא?

ונראה ביאורו דיש חילוק בין גדר עזיבת החטא שמהותו לעזוב את מצב-דרך החטא שחטא בו, לבין תיקון מדות הגאווה והתאוה שהם השורשים בנפש הגורמים לחטא. דבשביל קיום עיקר עזיבת החטא די לו שיגיע למצב של יר"ש עד שיהיה נכון לבו בטוח בה' שלא יחטא שוב אף אם תרבה עליו תאוותו כמשפט הראשון כמש"כ הר"י בגדר עזיבת החטא, ובזה כבר עלתה בידו התשובה, וזאת אע"פ שלא תיקן את השורשים בנפש המושכים אותו לחטא.

אכן ממדרגות התשובה [הם העקרים שאינם מעכבים שאף הם חיוב לכתחילה לדעת הר"י] שלא יסתפק במה שקיים את גדר עזיבת החטא המעכב בתשובה הנ"ל אלא יוסיף בעבודת התשובה להסיר מנפשו המידות שגורמות לחטא, דאע"פ שהגיע בעזיבת החטא לנכון לבו בטוח מלהיות נפתה אחרי היצר, מ"מ יש לו לדאוג אולי ירד ממדרגתו בירא"ש ואז המידות שלא תיקנם עלולות

⁷ דוגמא לדבר מצינו בעיקר החרטה שהוא דבר פשוט בכל הראשונים שצריך להתחרט, והראשונים הביאו מבלי להדריך איך לעשותה, ואילו הר"י הוסיף וכתב [ש"א, י] שבע מחשבות המביאות לחרטה. [השע"ת אינו רק ספר הלכה אלא גם ובעיקר ספר מוסר עם הדרכות מעשיות].

למשכו לחטא [וזה טעם החיוב שכתב הר"י הנ"ל] שחייב להסיר מנפשו המידות שגורמות לחטא ומעוללות הפשעים].

ומדויק הדבר בלשון הר"י במש"כ בעיקר שבירת התאוה הגשמית [אות ל] "ויעשה גדר לשמור את דרך התשובה ויפרוש מן התענוגים", והיינו שאע"פ שכבר קודם לשבירת התאוה הגשמית זכה לתשובה ע"י שהגיע לינכון לבו שיצליח לעמוד כנגד משיכת התאוה הגשמית, מ"מ כיון שעלול לרדת ממדרגתו מוטל עליו לעשות גדר לשמור תשובתו ע"י שבירת התאוה.

ד. ביאור הגדר 'נכון לבו בטוח בשם'

הר"י הצריך את החוטא על דרך מקרה שיגיע למצב "עד אשר יהיה נכון לבו בטוח בשם" שלא יחטא, דהיינו שצריך להגיע להרגשת בטחון שלא יכשל⁸, ולכאן כדי שאדם יגיע להיות בטוח שלא יכשל בדבר שכבר נכשל בו צריך הוא להוסיף יר"ש במידה מרובה עד כדי שירגיש שדבר זה כבר כמעט ואינו נחשב אצלו נסיון, ויפלא איך יתכן דעבור קיום מצוות עשה גמורה המחויבת לכל אחד ואחד תדרש דרגת יר"ש גבוהה כ"כ, ועוד יקשה לפי"ז איך תיכון התשובה במי ששנה בחטאו פעמים רבות לאחר התשובה דאצלו כבר קרוב למוכח שישוב להכשל ובודאי רחוק הוא מ"בטחון" שיצליח.

והנראה בכוונתו דהאי בטחון קאי בעיקר על הרגשת ליבו של אדם [כלשונו "נכון ליבו בטוח"] ולא על משפט שכלו שבטוח הדבר, ויש חילוק גדול ביניהם. דעל מנת שהשכל ישפוט שלבטח לא ישוב לחטא אכן צריך להגיע לדרגת יר"ש שהדבר שנכשל בו כבר כמעט ואינו נסיון אצלו משא"כ להגיע לכך שבהרגשת הלב יהיה נכון ובטוח שלא יחטא מספיק שיהיה לו רצון חזק והחלטה גמורה שלעולם לא יחזור לחטא [ע"י שכל ימי חייו יתאמץ להלחם בכל כוחו בפיתוי היצר החזק ממש כפי זה שנכשל בו], דככל שחזק בלב האדם הרצון לעזוב חטאו וחם ליבו על כך כך תהיה לו יותר הרגשת בטחון שיצליח [ואף אם נכשל הרבה בעבר וע"פ שכל גרידא מעטים סיכוי להצליח]⁹ וזו כוונת הר"י במש"כ 'נכון ליבו בטוח'.

ה. דעת שאר הראשונים

נתבאר לעיל [אות ב] דדעת הר"י שמהות עזיבת החטא היא עזיבת הדרך-האופן שחטא בו ומשום כך החמיר על החוטא ע"ד מקרה דאין די לו בקבלה להבא אלא צריך הוא להוסיף יר"ש כדי להגיע להיותו שמור מפני התקפת היצר [משא"כ החוטא אוהב הרע דדי לו בקבלה שלא ישוב לחטא].

אכן שאר הראשונים [רס"ג (אמו"ד מאמר ה', פ"ה), רבינו ניסים גאון (בחיבורו יפה מהישועה), רמב"ם (תשובה ב, ב), סמ"ג (עשין טז), ספר חסידים (אות מב), חינוך (מצוה שסד), מאירי (חיבור התשובה מאמר א' פ"ג) ועוד רבים] הזכירו בגדר עזיבת החטא רק את ההסכמה שלא לשוב לעצם החטא [ולא את עזיבת הדרך-האופן שחטא בו] ולא כתבו את הצורך להגיע עד כדי האומדנא של

⁸ מה שהוסיף 'בטוח בשם' אפשר שהוא משום שכל דבר שאדם חפץ לעשותו נצרך לעזר ה' ובפרט כיבוש היצר שמבואר בחז"ל (קידושין ל) שאלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו.

⁹ דוגמא לדבר מצינו בסנהדרין כה: גבי משחק בקוביא דאמר קים לי בנפשאי דידענא טפי, ופרש"י "ולא היתה ספיקא בידו וטעות הוא וכי אתני אדעתא דהוא נצח אתני ולא גמר ואקני", והיינו שבמקום שיש לאדם רצון חזק יחד עם היות הדבר תלוי גם בהשתדלותו אפשר לו להרגיש אף שודאי יצליח להשיגו, והנה בקוביא בטחונו בהצלחתו הוא טעות שכן באמת אין ההצלחה תלויה רק בו [דתלוי הדבר גם במזל וגם במומחיות השכנגדו] משא"כ בנדו"ד הבחירה לכיבוש היצר מסורה היא ביד האדם וההצלחה לכך תלויה רק בו ומשו"ה נקל לשב החפץ בכך באמת להרגיש בטחון שיצליח.

ינכון ליבו בטוח בהשם' שאכן יעמוד בנסיון, ולדידהו לעזיבת החטא די בקבלה של הסכמה גמורה שלא יחטא [הכוללת נכונות להלחם ביצר בכל כוחו כל ימיו ושירגיש שיש לו אפשרות להצליח בזה, כמבואר בתשובת המזיד] מבלי העבודה להוספת יר"ש להגיע לדרגת "נכון לבו בטוח" שלא יכשל עוד שכתבה הר"י. וכן משמע מדלא הזכירו הראשונים חילוק בין מי שחטא באקראי לבין החוטא אוהב הרע אלמא דס"ל שלשניהם אותו גדר קבלה¹⁰.

ובזה ניחא סתימת הראשונים [רס"ג, רנ"ג, מאירי, מבי"ט, הו"ד בריש הקונטרס] שכתבו דמועילה הקבלה אף למי ששב מחטאו וחזר ונכשל בו פעמים רבות ולא הזכירו שבכה"ג יצטרך השב לעבודה רבה וממושכת, והרי אחרי פעמים רבות כבר קשה מאד לאדם להגיע להרגשת הבטחון שלא ישוב לחטא כפי שהצריך הר"י, משום דס"ל כנ"ל דאין הקבלה צריכה את האומדנא רבה דהר"י שיצליח בעתיד לנצח את יצרו [אלא רק להיות שלם בהסכמתו להלחם ביצרו בכל כוחו לעולם עם המחשבה שאפשר שיצליח].

עוד נתבאר דלדעת הר"י יש גם חילוק בין החוטאים בסדר קיום עיקרי התשובה, שהחוטא ע"ד מקרה יכול להקדים את החרטה והוידוי לעזיבת החטא [הוספת יר"ש] משא"כ החוטא אוהב הרע שחייב להקדים את עזיבת החטא [ולעיל אות ב התבאר טעמו].

אכן כל שאר ראשונים לא הזכירו שום חילוק בקיום עיקרי התשובה בין סוגי החוטאים. ולעצם סדר קיום העיקרים מצינו חבל ראשונים [רס"ג, רש"י, רמב"ם, מאירי, חובה"ל, ר"ן, ועוד, הו"ד לעיל בתשובת המזיד הערה 5] שכתבו שממהות הוידוי היא בקשת המחילה ולפי זה מסתברא שצריך הוידוי לבוא בסוף לאחר החרטה והקבלה על מנת שבקשת המחילה שבו תהיה יותר ראויה להתקבל, וכן מוכח בר"מ [תשובה א,א] שהצריך בתוך עיקרו של וידוי לומר שקיים את החרטה והקבלה.

נמצא שלדעת הר"מ ושאר ראשונים אין חילוק בין סוגי החוטאים ובכולם עזיבת החטא ענינה רק הקבלה להבא, וכן סדר עיקרי התשובה להר"מ הוא לעולם חרטה, קבלה, וידוי, ואילו לדעת הר"י גדר עזיבת החטא היא עזיבת **דרך** החטא [האופן-המצב שחטא בו] ומשום כך חילק בין סוגי החוטאים, שבחוטא אוהב הרע ס"ל כהראשונים שעזיבת חטאו היא ע"י הקבלה לבדה, וכן בסדר תשובתו הקבלה היא לפני הוידוי, משא"כ בחוטא על דרך מקרה נתחדשו בו ב' דברים: א. עזיבת חטאו מצריכה להוסיף יר"ש עד שיגיע ל"נכון לבו בטוח בהשם" שיעמוד בנסיון. ב. יכול להקדים את החרטה והוידוי לפני הוספת יר"ש.

¹⁰ ולדידהו גם החוטא אקראי צריך רק לגמור בדעתו שלא ישוב לחטא, והוספת ירא"ש תהיה נצרכת לו רק אם ירגיש שאין ביכולתו להצליח בקבלתו שאז מחויב להוסיפה עד שירגיש שיש לו אפשרות להצליח בקבלתו.

ג. האם השוגג צריך את עשרים עיקרי התשובה

א. לשון הר"י [ש"ד, י"ד] והנה אנחנו חוזרים לענין דברינו בסדר הכפרות ונאמר, כי כאשר יעבור אדם על **כריתות ועל מיתות בי"ד בשוגג, חייב** להתוודות ולבקש תחנונים על הסליחה ולהאנח במרירות לב ולדאוג ולפחד, כי אלה **מעיקרי הכפרות**, ויעסוק תמיד בפרשת חטאת, ויחשב לו כאילו הקריב חטאת. רצוני לומר כי יועיל הרבה בדבר ויתכפר לו מעין כפרת חטאת. עכ"ל.

הנה בדברי הר"י הללו על כפרת השוגג מתעוררות כמה שאלות.

1. אמאי דבר רק על השגגות החמורות, כריתות ומיתות בי"ד, ולא הצריך זאת בשגגת לאוין בעלמא.

2. אמאי הצריך לשב משגגות חמורות אלו להוסיף על ג' עיקרי התשובה המעכבים את הכפרה עוד שלשה מהעיקרים שאינם מעכבים, התפילה היגון והדאגה?

3. מדוע הוסיף דווקא לאלו השלושה מתוך כל עשרים העיקרים?

והנראה בזה, דהנה בשער זה שכותרתו חילוקי הכפרה עוסק הר"י מאות י"א ואילך בענין הייסורים הבאים למי **שהזיד** בעבירות החמורות [כריתות ומיתות בי"ד], יסורים החלים עליו מעצם דין כפרתו דא"א לו לגמור את כפרתו בלעדס.

וכאן [אות י"ד] מגיע הר"י לדבר במי **ששגג** בעבירות החמורות, שאין כלל יסורים בסדר כפרתו – רק עליו להביא קרבן לאחר התשובה להשלים כפרתו, אלא שבזה"ז אחרי שאין לנו קרבן היה נשאר אדם חלילה ללא גמר כפרתו והקב"ה ברחמיו שולח לו יסורים להשלים כפרתו [חידושי הרמב"ן השלם הוצ' מערבא שער הגמול פרק ראשון אות י"א].

נמצא דחסרון הקרבן בזה"ז הוא הסיבה ליסורים בסדר כפרת השוגג, ובזה ממשיך הר"י כאן את ענין הייסורים שעסק בו עד הנה. וזה שייך רק בשוגג בחמורות שהרי לשוגג בלאו בעלמא שאין בדינו קרבן אין שייכות לייסורי כפרה אלו. (וזוהי התשובה לשאלה הראשונה).

ולצורך הצלה מיסורים אלו מצריך הר"י את השב להוסיף [על שלושת עיקרי התשובה המעכבים] עוד שלושה עיקרים מאלו שאינם מעכבים (וזו תשובת השאלה השניה).

ומה שהצריך הר"י להוסיף דווקא את אלו השלושה, תפילה יגון ודאגה – הנה נראה בשלשתן שיש בענינם להגן מן היסורים:

התפילה – כתב הר"י כאן "לבקש תחנונים על הסליחה", ופשוט שע"י הסליחה ינצל מהיסורים הנצרכים לגמר כפרתו [וע"ע ברבינו יונה אבות (א, ב, ד"ה ועל העבודה) שהאריך בכך שהתפילה מכפרת בזה"ז במקום קרבן].

היגון – כבר כתב הר"י [ש"א, י"ג] כי על ידי היגון הנשמה נרצית להשם "יותר מאשר תרצה ברוב ייסורי הגוף ומכאוביו".

הדאגה – כבר כתב הר"י [שם, ט"ז] "כי ידאג ויפחד מעונש עוונותיו כי יש עוונות שהתשובה תולה כפרתם ויסורים ממרקים" והדאגה אף היא מצער הנפש שאינו פחות מצער הגוף. [וזאת התשובה לשאלה השלישית].

ולמבואר שהטעם לתוספת ג' עיקרים אלו [תפילה יגון ודאגה] הוא על מנת להציל מהיסורים יש לשאול אמאי גבי המזיד בחמורות **לא חייב** הר"י להוסיף מצוות המגינות מן היסורים אלא רק הביאם בתורת עצה "**יכין ליבו** לעשות מצוות המגינות מן הייסורים" [ש"ד, י"א], ואילו כאן גבי השוגג בחמורות הצריך להוסיף עיקרים אלו בתוקף של "חייב"?

ונראה בטעמא דהר"י שאחרי שהמזיד בחמורות סדר כפרתו הוא 'תשובה ויוה"כ תולים וייסורים ממרקים', וכיון שמה שמוטל עליו לעשות מן הדין הוא רק התשובה, הרי שכל שהשלים את תשובתו השלים את חיובו ורק נשאר לו להתמודד עם מציאות של ייסורים שיבואו עליו מהשמים על מנת לגמור ולמרק את כפרתו, ובזה אין להטיל עליו חיוב איך יתנהל מול ייסוריו, רק עצה איכא. משא"כ השוגג בחמורות שמחויב מן התורה גם בקרבן ואינו יכול להביאו בזה"ז - הרי הוא נשאר בחסרון מהתורה בסדר תשובתו, ומשום כך החמיר בו הר"י לחייבו בתוספת שלושת עיקרים אלו להשלמת חסרון זה במידת האפשר.

ומכל האמור עולה טפי שרק בשוגג בחמורות הצריך הר"י לתוספת מקצת שאר העיקרים משא"כ בשוגג בשאר לאוין הרגילים [ואצ"ל עשין] לא הצריך לשום תוספת משאר העיקרים ודי לו בחרטה קבלה ווידוי כדי לזכות בהם לכפרה גמורה.

ב. ונראה להוסיף בטעם הדבר, דהנה להמזיד סגי בג' העיקרים המעכבים ע"מ לזכות לסליחה וכפרה לגמרי¹ וכל שאר העיקרים שאינם מעכבים נצרכים רק לשלימות הטהרה והרצוי², וכתב הרמב"ן [ויקרא א, ד] "כי השוגג אע"פ שחטא **רצוי השם הוא**"³ והיינו שהשוגג צריך רק לתקן את הפגם שנוצר מחטאו [רמב"ן שער הגמול אות קי"ז] ואינו צריך לרצוי, ולפי"ז מתבאר טפי הטעם שאינו נצרך לתוספת שאר העיקרים.

ג. ובמשקל ההלכה למעשה נראה להוסיף טעם, דהנה **בכל הגאונים והראשונים שקדמו לרבינו יונה** [מלבד חוה"ל] **לא מצינו שחייבו את השב מעבירת מזיד בכל עשרים** עיקרי התשובה⁴. והשתא אחרי שמצינו שדברי הר"י בעשרים העיקרים נאמרו גבי המזיד [כמבואר בלשונוותיו, ראה ח"א הע' 42] ולא הזכירם אצל השוגג [ומהם שאף אינם שייכים כלל אצל השוגג], מהיכי תיתי להוסיף ולהרחיב את חיובם אף גבי השוגג⁵, ובפרט שמשמע מדבריו [כדנתבאר לעיל] שאכן אינם חובה גביו.

¹ בעשין ובלאוין שאין בהם כריתות ומיתות ביי"ד, ראה תשובת המזיד אות ח' הערה 55.

² ראה תשובת המזיד אות ח', הערה 52.

³ ונראה טעמו משום שאין בו את ההמראה החמורה היוצרת את הריחוק מהשם.

⁴ ראה תשובת המזיד אות ח'.

⁵ שהוא קל בהרבה לעומת המזיד - "וחלילה מלהשוות את המזיד כשוגג בשום דבר מן הדברים" [לשון פיהמ"ש אבות ד', הובאה לעיל בהטעויות שבחרטה אות ד', וראה עוד שם בהערה 45 מש"כ בזה הכוכבי אור בשיעור קלות השוגג לעומת המזיד].

ד. טעויות בלימוד המקורות

עפ"י תגובות למאמר ראינו שרבים הם הטועים בכמה דברים פשוטים – טעויות יסודיות בדברי רבותינו ז"ל העוסקים במצוות התשובה.

א. הקבלה ללימוד מוסר

שמענו האומרים שאדם המרגיש שאין בכוחו לעזוב את חטאיו במלואם אך מקבל על עצמו את לימוד המוסר [על מנת שיוכל להגיע לעזיבת החטא לגמרי] כבר מעכשיו עלתה בידו התשובה, ומתכפר לו על הכל ומביאים מקורות לדבריהם:

א. יש שהביאו את מה שכתב הר"י [ש"ב, י] שהמקבל על עצמו לעשות ככל אשר יורוהו החכמים כבר "עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר" – ופרשו דכן הוא בכל מי שמכניס עצמו לדרך תשובה [כגון ע"י לימוד המוסר] שעל ידה יבוא בהמשך הזמן לעזיבת החטא גמורה – דאף זה כבר "עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר" [אע"ג דלעת עתה עוד ממשיך לחטוא].

והדבר פלא, שהרי הר"י מיירי באדם שיש לו את הכח הנפשי לקבל על עצמו שמירת כל המצוות¹ ורק חסרה לו ההתעוררות לכך² יחד עם חסרון בידיעת מצוות ועבירות³, וע"י שמיעת מוסר החכמים והמוכיחים מתעורר ומקבל ע"ע את עיקר הקבלה דעזיבת החטא במלואו [כמ"ש הר"י לעיל ש"א, י"א] וקבלה זו תחול על כל מצווה ומצווה שילמד מתופסי התורה⁴.

משא"כ אצלנו ליתא להאי קבלה, דאיירינן במי שכבר יודע האיסור [שהוא כמי שכבר שמע את הוראות החכמים] ואעפ"כ ממשיך בחטאים מחמת שמרגיש שחסר לו הכח לעשות קבלה זו – והרי היא עיקר המעכב את התשובה⁵.

ואמנם לימוד המוסר אכן מחזק את כח האדם לקבל ומקרב אותו להגיע לקבלה גמורה והוא הדרך היותר חזקה המצויה לנו להגיע לקבלה דמצוות התשובה [וכדלעיל בח"א בביאור הטעות השניה ובהערות שם]⁶.

¹ כן מוכח מלשונותיו שם כמה פעמים:

"ויקבל בליבו כל דברי התוכחות ושלא יגרע דבר מדבריהם".

"...ולבבו יבין ושב ויקבל ביום שמעו דברי המוכיח, ויקבל עליו להיות עושה ככל אשר יורוהו תופסי התורה וכו'".

"ימעת אשר קבל כזאת במחשבתו וגמר עליו ככה בלבבו וכו'".

"כי האיש אשר קבל על נפשו בלב נאמן לשמור ולעשות על פי התורה וכו'".

"וכענין מה שאמר ישראל בסיני נעשה ונשמע שהקדימו קבלת המעשה על נפשם לפני השמיעה".

² "כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכיחים...ויקבל בליבו כל דברי התוכחות...", ולשון מוסר פרש הר"י [ש"ג, ג] "גנות העבירות וההפסד והאבדון הנמצא בהן...ולחוכיח עצמו בזכרון העונשים".

³ כן נראה מכל לשונותיו שם. שו"ר שכן מפורש בפירושו לאבות [ג, ט] אמתניתין כל שמעשיו מרובים מחכמתו - "זו המשנה דברה עצה טובה נאה ומקובלת שיש לו למי שאינו יודע שלא יאבד נפשו, שיקבל ע"ע לעשות כל הדברים אשר יגידו לו החכמים וכו'".

⁴ ונקודת החידוש בדבריו היא דאיתא לעיקר הקבלה גם בכללות, דהיינו שקבלה כללית [בגדר האמיתי הנ"ל] מבלי ידיעת פרטי מה שמקבל ע"ע הוי נמי קבלה גמורה בתשובה. [ומצינו קצת דומה לזה בעיקר הוידוי, דמן הדין סגי בוידוי כללי בן תיבה אחת, חטאנו, והוא חל על כל העבירות למיניהן].

⁵ והאופן אצלנו שדברי הר"י מתאימים – ראה לעיל בח"ב, תשובת השוגג, הע' 9.

⁶ והיו שלמדו ממכתבו של האור יחזקאל זצוק"ל [מכתבים, מכתב קכ] שכוונתו שקבלת לימוד המוסר גרידא כבר הוי תשובה כנ"ל, אבל באמת בכמה משיחותיו נראה דז"א, ואמרו לנו גדולי תלמידיו שליט"א שודאי שאין כוונת המשגיח במכתבו שע"י קבלת לימוד המוסר בפ"ע זוכים לדברי הר"י שעלתה בידו התשובה ועימה הכפרה, אלא רק עיצה נכונה של דרך להגיע אליה, וכל מה שהזכיר את דברי הר"י היה לענין זה שבדומה לכח החכמים והמוכיחים לעורר לתשובה יש לנו במצבנו את המעורר שבלימוד המוסר [שהגם שכוחו לעורר פחות מהם, מ"מ יתכן על ידו לקיים את כל התורה על דרך לאט לאט].

ב.) ויש שהביאו את דברי הגרי"ס באור ישראל סוף אגרת ל' שכתב וז"ל "אחת היא מלאכה קלה... לחזור על מוסרי חכמים כמה פעמים עד אשר תתעורר התפעלות בנפשו לשעתה וכו' [ועיי"ז] בספר החיים יחשב, בהיותו חי מרגיש... ובכלל עושי תשובה ימנה" עכ"ל.

אבל המעין באגרת ל' הנ"ל במקורה יראה ברור שהגרי"ס מבאר שם כוונתו ד"עושי תשובה" הוא רק לענין השייכות שיש לנפשו להתעורר לתשובה והיא במה שמרגיש בחסרון שבחטאיו, ועיי"ז יתחשבו בו בדין ר"ה ויוה"כ לכתבו בספר החיים כיון שיש לו **תקוה שישוב** בתשובה⁷ – ואין כאן עדיין את מצוות התשובה עצמה – שהיא לבדה המכפרת.

ב. על מה מועילה הקבלה בבחינות הקלות

עוד שמענו שיש שלמדו בדברי הגרי"ס שמי שאין בכוחו לעשות קבלה שלימה דעזיבת החטא על כל הבחינות שבעבירה ומקבל ע"ע עזיבת החטא רק בבחינות הקלות – הרי זה נחשב כמי שעשה תשובה גם על הבחינות הכבדות.

והדבר פלא, אחרי שבדברי הגרי"ס מבואר כמה פעמים שהתשובה על הבחינות הקלות אינה מועילה לכפר על כל העוון אלא רק להנצל מעונשים היותר חמורים שהם על הבחינות הקלות, וכן שעיי"ז יזכה בס"ד להגיע בהמשך לתשובה שלימה דהיינו עזיבת החטא לגמרי⁸.

ג. אם צריך לשוב על העבר

יש שטענו שאין להתעסק עם העבר כלל וגם אין צריך לקבל על להבא – רק מספיק שיפתח "דף חדש" בחיים ומכאן ואילך ישפר מעשיו, ומביאים מקורות לכך:

1. יש שהביאו את דברי הר"י ב"יסוד התשובה" "ביום ההוא ישליך כל פשעיו אשר עשה, ויעשה עצמו כאילו בו ביום נולד ואין בידו לא זכות ולא חובה, וזה היום תחילת מעשיו וכו'", ולמדו מזה שעיי"ז הוא מקיים עזיבת החטא וקבלה לעתיד ומתנקה מלכלוך חטאיו. ודי במה שפותח "דף חדש" שמשפר מעשיו [עם חרטה ווידוי] להחשב חוזר בתשובה שלימה. ויש להתפלא טובא מהיכי תיתי לומר שמתקיימת כאן הקבלה על להבא. הרי מבואר שם בר"י שבתחילה מעודד את החוטא המרגיש וחושב שא"א לו לשוב⁹ שיגש אל מצות התשובה להתחיל

⁷ וז"ל שם "כן גם ענין 'עושי תשובה'... אם האדם עפ"י ידיעה השכלית מוכשר לתשובה אזי הקב"ה מאריך אפו וממתין על תשובתו וחי... ומה הוא היסוד שיהיה האדם מוכשר לתשובה, הוא ההרגש שיהיה חי מרגיש בחסרונו ואזי **התקוה שיתעורר לתשובה**" - הרי שבאר 'עושי תשובה' לענין שהוא מוכשר לתשובה ויש לו תקוה לתשובה, וכן בהמשך שם ביאר בזה את הקרא ביחזקאל [ל"ג, ח'] 'באמרי לרשע מות תמות' וכתב עליו שאף שהוא **כעת רשע** מ"מ הוא "עדין בגדר 'עושה תשובה' **כי אולי יתעורר מתוכחה**" עכ"ל, עוד כתב שם "זהו ואתה בן אדם אמור אל בית ישראל... כן אמרתם לאמר כי פשענו וחטאותינו עלינו ובם אנחנו נמקים ואין נחיה, בזאת המה בגדר עושים תשובה כיון שהם מרגישים ודואגים וכו' אמור אליהם וגו' כי אם בשוב רשע מדרכו וחי. ואם כי עדיין הוא רק **התחלת ההתעוררות לתשובה** מ"מ **נקראו עושי תשובה** כיון שהמה מוכשרים בסיבת הרושם שיבואו לאט לאט לבחינת עושי תשובה כהוגן" עכ"ל. וחזינו בדבריו שגדר 'עושי תשובה' דהכא אין בו קיום מצות תשובה ואין לו שם "בעל תשובה" ועוד לא זכה לכפרה.

⁸ ונעתיק מקצת לשונותיו באגרות. באגרת ח' כתב "למצוא דרך **קצת** לעזיבת החטא וכו' ובזה ינזר כמעט **מריב** עוונותיו בנקל, כי העבירות באופן הקלות, המה הרבה יותר באיכותן" עכ"ל, ומבואר בדבריו שהעוזב חטאו בבחינות הקלות אין זה נחשב לעזיבת החטא כולו אלא רק רובו ונשאר עליו מיעוט. וכן מבואר בסוף אגרת ו'. ועיין באגרת ז' שהמחיש הגרי"ס את החשיבות לעזיבת החטא לכה"פ בבחינות הקלות במשל לחולה המדוכא בייסורים שלא יקשה עליו לטרוח להביא איזו הקלה לחלו אעפ"י שלא תרפאהו, ומדוע לא נעשה כן לנפשותינו לראות לכה"פ לקיים המצוות ולהשמר מעבירות בבחינה הקלה אשר תצילנו מייסורים קשים ומרים ר"ל – הרי שדימה הגרי"ס את עזיבת החטא בבחינות הקלות לחולה שרק **מיקל** את מחלתו. ופשוט. [וכ"ש שאין שום צד לומר שאדם שקיים עזיבת החטא בבחינה קלה בעבירה אחת יחשב לו הדבר כתשובה גם גבי שאר עבירות, ואלמלי ששמענו זאת מבני תורה לא היה מקום לדבר מזה].

⁹ דז"ל ולא יבהילוהו רעיוניו אשר לא יניחוהו לשוב, כי יבוש מחטאיו כי יחשוב איך אוכל להעזי פני ולשוב, ואני חטאתי עוונתי ופשעתי וכו' עכ"ל, והיינו מניעת התשובה משום מחשבת הבושה.

ועוד טעם כתב [סמוך לסוף האגרת] "כי איך תעמוד תשובתי לפני עוונותי וכל מה שאוכל לעשות לא יואיל כנגד העוונות שעברו עלי, אל יאמר כן וכו'", והיינו מניעת התשובה משום המחשבה שעוונותי כה חמורים עד שאין בכח התשובה לתקנם.

בה, ובהמשך מדריכו בקבלה קלה שהיא קבלה רק לאותו היום וכן יעשה למחרתו ובכל יום עד אשר יתרגל בעזיבת החטא ויגיע לקבלה השלימה שהיא לעולם [שהיא החלק הקשה שבתשובה כמבוי לעיל ח"ב, א]. והמעין באגרת יראה כבר בתחילתה שכתב "ודרך זו תביאנו לשוב בתשובה שלימה וכו'" והיינו שדרך זו בפ"ע עדיין איננה מצוות התשובה, רק תביאנו בעז"ה בעתיד לשוב בתשובה שלימה¹⁰, ולא בא הר"י כאן חלילה למחוק מה שכתב בספרו בש"א אות י"ט שאי אפשר לתשובה בלי עזיבת החטא [היא הקבלה על להבא כדביאר ריש אות י"א].

2. ויש שהביאו מדברי בעל הקהילות יעקב זצ"ל בקריינא דאגרתא ח"א [אגרות י"א-ט"ו] שאין להתעסק עם העבר רק להתרכז בהווה ללמוד טוב – והטעות דומה להנ"ל, שהוא דיבר לבחורים שהיו תפוסים ביד יצרם, לחזק רוחם לבל יתייאשו – ובמצבם לא היה שייך להורות על הקבלה שמן הדין, שהם היו חסרי יכולת לעשותה במצבם¹¹. ולא שייך ללמוד מהוראת שעת הדחק הזו שום קולא לגדרי מצוות עשה דתשובה¹².

וכעין זה הביאו מבעל האבי עזרי זצ"ל [מחשבת מוסר עמ' שס"ד] "שואלים אותי בחורים מה עם העבר, מה עושים עם העבר וכו', אך באמת יש לשכוח מהעבר, רק לקבל מכאן ולהבא, ולא לקבל על הכל, כי אם יקבל הכל לא יקיים כלום, רק יקח פרט אחד שיכול לקיים וכו'", ודבריו על לשכוח מהעבר הם ממש כדברי הר"י דלעיל ביסוד התשובה, וכדנתבאר. ובדבריו על הקבלה מבואר האילוף שא"א לבחורים במצבם לקבל על הכל, וחלילה ללמוד מדבריו איזה שינוי בגדרי העשה דאורייתא דתשובה מכפי שנמסרו לנו מרבתינו הראשונים והאחרונים.

ד. על מה וכמה התורה מכפרת?

להלן מאמר שנשלח לנו ע"י אחד מלומדי הקונטרס [הרב מ.ב. שליט"א] וייש"כ, [מפאת אריכות המאמר המקיף עשרה מקורות בחרנו להציג ממנו ארבעה מקורות היותר עיקריים].

הנה היו שרצו ללמוד מכמה מקורות שלימוד התורה מכפר על הכל כמו התשובה, ואף יותר מזה, וא"כ אין הלומדי תורה מחויבים לעסוק בתשובה [ח"ו].

וקודם לבירור המקורות עלינו לדעת על מה וכמה יש בכח התורה לכפר.

כתב הר"י [ש"ד, י"א-י"ב] וז"ל ואם עבר אדם על כריתות ועל מיתות ב"ד ועשה תשובה, אחרי כי לא נרצה העוון בלא יסורין כי התשובה תולה וייסורין ממרקים, יכין לבו לעשות מצות המגינות מן הייסורין כמו מצות הצדקה וכו' וכן יעסוק במצות גמילות חסדים וכו' וכו' וכנגד כולן מצות תלמוד תורה לש"ש וכו' ומשני פנים תגן עליו התורה מן הייסורין, האחת, כי אמרו ז"ל ת"ת כנגד כולן, והשנית, כי ישים עמלו בתורה וטרחו בה ואשר תדד שנתו מעיניו עליה, במקום ייסורין וכו'. וכן ישים במקום ייסורין, צומות ותעניות והורדת דמעות ומניעת נפשו מן התענוגים וכו' וישים ריבוי מרירות [=יגון] במקום הייסורין וכו', עכ"ל הנצרך לענינו.

מבואר בדבריו תלת:

א. שיש מצות [ועניני צער] המגינים מן הייסורין הבאים למירוק עבירות החמורות.

¹⁰ וכן משמע מדהצריך הר"י את השב כבר "ביום טהרתו" להתפלל על כל התשובה, גם על הקבלה שבה, מדכתב בנוסח תפילתו "ולחיות מודה ועוזב" [ועזיבה כוללת את הקבלה כדבאר הר"י ש"א, י"א].

¹¹ ומפורש הוא באגרת י"א "גם במה שנוגע על להבא אין ביד אדם צעיר [היינו בלתי נשוי] שום עצה רק לעסוק בתורה לש"ש ולהתפלל להשי"ת וכו'".

¹² ובאמת המעין באגרת י"א יראה שמפורש איפכא, דז"ל "עוד עיקר גדול שלא להיות עצב ולא לחשוב אודות העבר כלל עד אחר הנישואין שאז יש ליתן לב לתקן העבר" עכ"ל.

ב. וכל זה **לאחר** עשיית התשובה.

ג. שמכל מצות המגינות הללו מצות ת"ת עולה על כולנה.

והיינו שלא ניתן לזכות למירוק-גמר כפרת העוונות ע"י התורה קודם למצות התשובה היסודית שהיא יסוד כל הכפרות¹³, וזכות התורה איננה תחליף לכפרת התשובה אלא רק תחליף לכפרת הייסורים שנשארו לאחר התשובה¹⁴.

והובאו הדברים בביה"ל ריש סי' תקע"א שהביא מדברי הח"א וז"ל דאפילו על עבירות ידועים המבואר ברוקח שצריך להתענות לכפרה כמה ימים, אם ת"ח הוא ותורתו אומנותו אפילו בזה"ז לא יסגף עצמו כ"כ **רק שישב** לפני השם בלב שלם ויבכה מקירות הלב וילמוד יותר מאשר היה רגיל כי התורה היא מקוה טהרה ונמשלה לאש וכו', וכו', **והעיקר – הבניה והיודי וגדלים שלא יעשה זאת לעולם וכו' עכ"ל**.

הרי קמן שהמ"ב נחת לבאר את עוצם כח כפרת התורה ועם כל זה **פירש המ"ב שזאת רק בצירוף לתשובה, ושהתשובה היא העיקר**¹⁵.

ועתה נפנה לבירור המקורות שהביאו.

1. [קהלת י, ד] אם רוח המושל תעלה עליך מקומך אל תנח כי מרפא יניח חטאים גדולים. **ובתרגום יונתן**: אין רוחא דיצרא בישא מתל בך ומתגבר למסק עלך אתרך טב דהויתא נהיג למיקם ביה לא תשבוק ארום פגמי אוריתא אתבריא אסו בעלמא למשבק ולמנשי מן קדם ד' חובין ברברין.

הנה כתוב בתרגום שדברי תורה נבראו לרפואה בעולם, לסלק ולהשכיח מלפני ה' חובות גדולים-ומכאן רצו להוכיח שת"ת הוא מכפר במקום מצות התשובה. עכ"ד.

ויש לתמוה איך יתכן לדלג ולוותר על מצות עשה גמורה מה"ת, ועוד מנלן שתתכן כפרה ע"י דבר אחר במקומה אחרי שחז"ל¹⁶ והראשונים¹⁷ והאחרונים¹⁸ כתבו שהתשובה היא היא המכפרת? ומהיכי תיתי להעמיד את הת"י כמחדש העומד בסתירה לדבר הפשוט [הנזכר בר"י דלעיל] שמה שהתורה מכפרת זה **לאחר** התשובה, והיא עומדת רק במקום הייסורים של גמר הכפרה? אלא הפשוט בדברי הת"י הוא שכל כפרת התורה שהזכיר היא כנ"ל רק במקום כפרת הייסורים בעבירות החמורות ולאחר התשובה.

¹³ מבוי בברייתא דד' חילוקי כפרה [יומא פו. ונפסק להלכה בכל הפו'] **שהתשובה היא יסוד הכפרות** ועל עבירות עשה התשובה לבדה מכפרת, ובעבור הכפרה בעבירות לאוין צריך **לתוספת** כפרת יוה"כ, ובעבור גמר הכפרה בעבירות לאוין החמורות צריך **לתוספת** כפרת יסורים, ובעבור גמר הכפרה בעבירות חילול השם צריך **לתוספת** כפרת המיתה.

¹⁴ ושקידת ויגיעת התורה מועילה אף לכפרת עוון חילול השם כדכתב הר"י [ש"ד, טז].

¹⁵ וז"ל השל"ה [מסכת ר"ה אות קכא] "אע"ג שהתשובה העיקרית היא עסק התורה כי על כן נקראת התורה אור שהיא מאירה את האדם **היאך יעשה תשובה כדי שיתכפר לו עוונותיו** אפ"ה צריך שיקדים לו החרטה והתשובה קודם עסק התורה, כמשי"כ בעל ראשית חכמה [שער התשובה פ"ב אות כד] בשם הזוה"ק [ח"ג נשא דף קכג ע"א] וז"ל דלבתר דמתחרט מחובוי ויעביד תשובה יתעסק באורייתא" **וקודם החרטה והתשובה אין תורתו רצויה ומקובלת וכו'**, וראה עוד בבאר היטב או"ח סי' תקעא סק"א. שוב הראוני שו"ת מהרי"ט סי' ק' שהאריך בסתירת הטעות.

¹⁶ לעיל הע' 13.

¹⁷ ז"ל הרמב"ם [תשובה א, ג] בזמן שאין ביהמ"ק קיים ואין לנו מזבח כפרה **אין שם אלא תשובה** עכ"ל, וז"ל הר"י [בפירושו למשלי טז, ו] **אין כפרת עוון בלתי תשובה**. וז"ל המאירי [יומא פה ע"ב] **"שזה כלל גדול שאין שום דבר מכפר אלא בתשובה"**.

¹⁸ וז"ל המב"י [בית אלקים שער התשובה פ"ב] **"ואין דבר שיכפר העוונות בלי תשובה** כי אם שעיר המשתלח", וכן נקט הט"ז [רס"י רמב] בפשיטות "איכא למידק אי לא עשה תשובה שבת מאי מהני", ועוד.

2. **בביאור הגר"א** לקהלת [שם] כתב וז"ל פירוש: אם יצר הרע חוטף אותך ברשתו אשר טמן לרגלך, שעשית עבירה, מכל מקום אתה לא תפול ממדרגתך ואחוז דרכיך הטובים כמקודם, כי אחר כך תרפא זאת. עכ"ל.

על לשון הגר"א הזו רצו להעמיס [כפירושם לת"י דלעיל] שלאחר כשלון בעבירה צריך רק להמשיך "בדרכיך הטובים" שהם עסק התורה כמקודם וע"י זה תושג הכפרה¹⁹.

הנה, מלבד מה שאין רמז בדברי הגר"א ש"דרכיך הטובים" מיירי דווקא בעסק התורה של מי שתורתו אומנתו, פשטותו משמע שמדבר בכל אדם ומשמיענו שלא יפול ברוחו לאחר שנכשל בעבירה אלא יתחזק להמשיך בשמירת דרכיו הטובים שהם כלל מצוותיו באותה דרגה שאחז בה כמקודם.

עוד סיים הגר"א **"כי אחר כך** תרפא זאת"- מבואר שרפואת העבירה, הכפרה, היא תיעשה **אח"כ**, והיינו שהמשך אחיזת דרכיך הטובים כמקודם עדיין איננה רפואה לחטא, רק "אח"כ תרפא זאת"- וגם אם ירצו להעמיס בדבריו שמדבר דווקא על עסק התורה, מ"מ לא התורה היא הרפואה אלא רק מה שיעשו אח"כ²⁰.

ולעצם כפרת התורה יעוין מש"כ הגר"א בפירושו למשלי [טז, ו עה"פ בחדסד ואמת יכופר עוון] וז"ל שגדול וטוב מכל הסיגופים לעסוק בתורה ובגמ"ח עכ"ל, והיינו שהתורה היא **תחליף לסיגופים** שכל עצמם הם רק השלמה לכפרת התשובה, ואין התורה תחליף למצות התשובה עצמה [וכן מוכח ממה שדכתב שם בתחילת הענין שאדם הרוצה לשוב מרוע מעלליו צריך **לעשות תשובה** על העבר וכו'].

ודברי הגר"א הם ממש כדברי הרבינו יונה דלעיל²¹.

3. **תרגום אונקלוס** עה"פ ונקח לא ינקה [שמות לד, ז]- סלח לדתיבין לאוריתא ולדלא תיבין לא מזכי.

מהאונקלוס הזה רצו ללמוד כך: שהקב"ה סולח "לדתיבין לאוריתא"- לאלו השבים ללימוד התורה- למי שלומד תורה הקב"ה סולח, "ולדלא תיבין"- לאלו שאינם שבים ללימוד התורה- "לא מזכ"י! למי שלא לומד הקב"ה לא סולח!

ובלימודם זה מעמידים את כל תקות הסליחה והכפרה לחטאים על דבר אחד והוא לימוד התורה, ושזה לעיכובא.

והתימא גלויה- היתכן שהרמב"ם והרבינו יונה וכל הראשונים שפרשו באריכות את הדרך לכפרה ישתקו מלהזכיר דבר שבלעדיו הקב"ה לא סולח²²??

והפשוט בת"א ד"סלח לדתיבין לאוריתא"- הם אלו השבים **לשמירת וקיום** מצות התורה והיינו לעושים תשובה, וכפשטיה דלשון תיבין, והוא ממש דרשת חז"ל יומא פ"ו [הביאה רש"י עה"פ]

¹⁹ וכן הביאו עוד מהגר"א [נדפס בכתר ראש אות קל"ג] "מכל מקום מי שעוסק בתורה אין לו לדאוג כלל".

²⁰ ולא הוצרך הגר"א לפרש במה ירפא את חטאיו אח"כ משום שפשוט בכל הנ"ל ובכל מקום שאין רפואה לחטאים בלתי תשובה.

²¹ וראה ברוקח [שהוא המקור לספה"ק בכל תיקוני הסיגופים הנוראים] בתחילת הל' תשובה וז"ל **עיקר התשובה שמתוודה** ואם מתוודה ואינו מתחרט בלבו זה טובל ושרץ בידו על כן כשמתוודה בבכי ובכיוון הלב יש לו כפרה וכו' עכ"ל, והיינו שכל כפרות הסיגופים שערך בספרו אינה עומדת במקום כפרת התשובה אלא רק באה אחריה להשלימה.

²² וזאת מלבד מה שפירשו להדיא שאין כפרה בלי תשובה [לעיל הע' 17].

'מנקה הוא לשבים ואינו מנקה לשאינם שבים', שהשבים הם אלו השבים להשם מעבירות, ומהיכי תיתי לעזוב הן את פשט הלשון והן את דברי חז"ל ולהמציא פרוש חדש בפסוק?
וראה אברבנאל עה"ת [וארא, ז, ו] שכתב להדיא שכוונת אונקלוס בדתיבין לאוריתא היא לעשות תשובה, וכן בביאור יונתן [על ת"י משנת שס"ט] תרגום יונתן שתרגם את הפסוק כמו שתרגמו האונקלוס ביאר ששניהם הם להדיא כדרשת חז"ל דמיירי בתשובה, וכ"כ בביאור נפש הגר [תרס"ו] וז"ל לדתיבן לאוריתא כלומר לעושה תשובה כדפרש"י מנקה הוא לשבים עכ"ל.

ה. האם אסור לחשוב על החטאים?

היו שרצו ללמוד מדברי אור החיים הקדוש שאין לו לאדם לחשוב כלל על חטאים שעשה שכן מחשבה זו רק מזיקה, שמעוררת את היצר ומביאה ליאוש.
וקודם לבירור המקורות נעמיד את המחשבה הזו במקומה:
הנה כל מצות התשובה תחילתה בחרטה על דבר לא טוב שעשה ולא שייך להתחיל תשובה בלי מחשבה ונתינת הדעת על החטא שעשה,
וכן הקבלה להבא, אמיתותה היא לפי שיאמוד אדם את קושי הנסיון שנכשל בו ויקבל ע"ע שבעתיד אם יבוא לו כזה ילחם בו [עם כל הצער הכרוך בהתגברות] וא"א לקיים את הקבלה דתשובה בלי לחשוב ע"ז,
וכן מצות הוידוי דהתשובה [ובפרט פירוט החטא שבוידוי] מחייב מחשבה על החטא.
מבואר מכל זה שמניעת המחשבה על החטאים היא הפקעה למצות התשובה.

וזה לשון אור החיים הק' [ויקרא י"ח, ב']: "כי בחינת החושב בדבר ערוה תגביר את החפץ ותשליטנו ברצון ולא יושג הנצחון החפץ אלא דוקא באמצעות הרחקת הדבר מדעתו ומחשבתו לבל ראות הכעור ולא יחשוב בו וכו' כי אריכות הרגשת החושב אפילו לבחינת השולל תפעיל הגברת החפץ ותהפוך הרצון אליה" עכ"ל.

מדבריו אלו רצו להוכיח שאסור לנו לחשוב על החטא-שאין להכנס למחשבות חרטה ומאיסת החטא וריחוק מהרע וכדומה [אלא לכוון המחשבות רק על הטוב ולמלא אותם בדברי תורה].

והנה ראשית מבואר באוה"ק שם שכל דבריו הם רק בחטא של עריות שהוא שונה מכל המצוות וכמ"ש להדיא בתחילת דבריו וז"ל הנה ידוע הוא כי כל מצות ה' אשר צוה לעם קדוש הם מצות שיכול האדם לעמוד בהם ויטה עצמו אל הרצון לעשותם, **זולת מצות פרישת עריות** הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתן ואונסתו עליהם לעשותם, זולת בהתעצמות הרחקת ב' דברים מהאדם והם מרחק הרגש ראות העין ומרחק בחינת החושב וכו' עכ"ל, ומבואר כבר בתחילת דבריו שהעריות יש בהם חמדה מיוחדת שאין בשאר האיסורים ורק בהם אדם מחויב "להרחיק בחינת החושב"²³.

ושנית, גם בחטא של עריות עצמו כתב האוה"ק בהמשך "כי **אריכות הרגשת החושב** אפי' לבחינת השולל תפעיל הגברת החפץ ותהפך הרצון אליה" ומשמע שאין כוונתו לומר שמי שחטא בעריות

²³ ובאמת רק בהרהור ע"ז והרהור עריות מצינו איסור בעצם ההרהור [כמבואר בקידושין לט:]: משא"כ בשאר עבירות שעצם ההרהור בהם איננו איסור.

יתעלם מלחשוב ע"ז לגמרי, שהרי גם בחטא עריות נצרך בתשובתו להתחרט ולקבל ולהתוודות כדי להתכפר, אלא כל אזהרתו היא רק **שלא להאריך** במחשבה, שטבעה של ההתעסקות הממושכת במחשבת החטא לעורר את החמדה הטבעית המוטבעת בנפש האדם לעריות. הרי שאין שום מקור מדברי אוה"ק נגד הפשוט והידוע במצות התשובה²⁴.

---

²⁴ מקורות נוספים ללימודים מוטעים עם שוברן בצידם שמורים במערכת.

ניתן להשיג את הקונטרס:

• במייל m.hatshuva@gmail.com

וכן את הקונטרסים:

הריני מוחל- בהירות במצוות פיוס ומחילה

דרך תשובה לנשים ונערות- הקבלה לעתיד עפ"י דברי הגר"י סלנטר [גם באנגלית]

לפני השם תטהרו- בהירות בעבודתנו ביום הכיפורים

ניתן לקנות את כל הקונטרסים במקומות הבאים:

המחיר [מסובסד]: מעשה התשובה-5 ש"ח, הריני מוחל-4 ש"ח, דרך תשובה לנשים-3 ש"ח, לפני השם תטהרו-3 ש"ח

בני ברק

ביהכנ"ס נחלת משה, רח' הרב מלצר 36

ירושלים

גבעת שאול, משפ' הורן רח' כתב סופר 18 טל' 026523199

ישיבת מיר, הרב בצלאל טרוביץ טל' 0533165655

רמות, אונגוור 806 דירה 10 משפ' רוט 02-5868302, 0527664232

קרית ספר

בהכנ"ס קהילת משך חכמה [ע"י 053-315-2441]

בית שמש

הקרית החרדית, משפ' ברוכמן רח' אור שמח 8 דירה 7 טל' 0504117824

רכסים

גבעה ב, רח' הנרקיסים 36 דירה 8 משפ' רוטשילד פל' 052-716-6896